ശ്രീരാമവൎമ്മഗ്രന്ഥാവലി

ചിന്താമണിപാഠമാല

(നാലാംഫാറം)

കൊച്ചി ഗവൎമ്മെണ്ടു കല്പനപ്രകാരം
മലയാളഭാഷാപരിഷ്കരണക്കമ്മിററിയിൽനിന്നു
തയ്യാറാക്കിയതു്.

[illegible]മുദ്രാലയം [illegible]ത്തിൽ അച്ചടിച്ചതു്.
തൃശ്ശിവപേരൂർ.

൧൧൦൧.

[വില ൧൦ അണ ൩ പൈ

ശ്രീരാമവൎമ്മഗ്രന്ഥാവലി

ചിന്താമണിപാഠമാല

(നാലാംഫാറം)

കൊച്ചി ഗവൎമ്മെണ്ടു കല്പനപ്രകാരം
മലയാളഭാഷാപരിഷ്കരണകമ്മിററിയിൽനിന്നു
തയ്യാറാക്കിയതു്.

മംഗളോദയം യന്ത്രത്തിൽ അച്ചടിച്ചതു്.
തൃശ്ശിവപേരൂർ.

൧൧൦൧.

[വില ൧൦ അണ ൩ പൈ

വിഷയവിവരം.

വിഷയവിവരം.

ചിന്താമണിപാഠമാല

എട്ടാം പാഠം.

ഗദ്യം.

---

൧. ധനം.

ഒരുവൻ വലിയ ധനികനാണെന്നും മറെറാരുവൻ വളരെ ദ്രവ്യംസമ്പാദിച്ചു എന്നുംമററും പറയുമ്പോൾ അതിന്റെ അൎത്ഥം സാധാരണയായി എല്ലാവൎക്കും മനസ്സിലാവാറുണ്ട്. എന്നാൽ ധനം എന്നുവെച്ചാൽ സൂക്ഷ്മത്തിൽ എന്താണെന്ന് ആലോചിച്ചിട്ടുള്ളവർ നമ്മുടെകൂട്ടത്തിൽ വളരെ ഉണ്ടാവുമെന്ന സംശയമാണ്. എങ്കിലും അതു് ആലോചിച്ചറിയുകയും അതിനെ സംബന്ധിച്ച വേറെ പല സംഗതികളും അതിനെ മനസ്സിലാക്കുകയും, ചെയ്യുന്നതു രാജ്യകാൎയ്യങ്ങളിൽ പ്രവേശിക്കുന്നവൎക്കും, മററും വളരെ ആവശ്യമായിട്ടുള്ളതാണെന്നു മഹാന്മാരായ പല ഇംഗ്ലീഷുപണ്ഡിതന്മാരും അഭിപ്രായപ്പെട്ടിട്ടുണ്ട്. അവരുടെ അഭിപ്രായം പ്രായേണ ഇംഗ്ലീഷുകാർ സ്വീകരിച്ചിട്ടുണ്ടെന്നുതന്നെയല്ല ധനശാസ്ത്രത്തിന്റെ പരിജ്ഞാനമില്ലാത്തവർ രാജ്യഭരണം ചെയ്യുന്നതിന് അയോഗ്യരാണെന്നുവെച്ച് അങ്ങിനെയുള്ളവരെ രാജ്യഭരണകൎത്താക്കന്മാരായി നിശ്ചയിക്കാറില്ല. ഈ ശാസ്ത്രത്തിൽ ഉൾപ്പെട്ട സംഗതികൾ എന്തെല്ലാമാണെന്ന് അറിഞ്ഞാൽതന്നെ അതിന്റെ ഉപയോഗവും ഗൌരവവും സ്പഷ്ടമാകുന്നതാണ്. ധനോല്പത്തി, പദാൎത്ഥങ്ങളുടെ വിലയിലുണ്ടാകുന്ന ഭേദഗതികൾ, ക്രയവിക്രയനിയമങ്ങൾ, വേല, കൂലി, പലിശ, പാട്ടം മുതലായവയുടെ സ്വഭാവങ്ങൾ, ജന്മികുടിയാന്മാർ തമ്മിലുള്ള സംബന്ധങ്ങൾ, നികുതിപി

തിക്കുന്നതിന്റെയും ചെലവുചെയ്യുന്നതിന്റെ ന്യായക്രമങ്ങളും, കച്ചവടത്തിന്റെ സ്വഭാവവും ഗുണദോഷങ്ങളും, ജനങ്ങൾ വർദ്ധിക്കുന്നതുകൊണ്ടും ക്ഷയിക്കുന്നതുകൊണ്ടും ഒരു രാജ്യത്തിലേക്കുണ്ടാകുന്ന ഗുണദോഷങ്ങൾ മുതലായ പല സംഗതികളും ഈ ശാസ്ത്രത്തിൽ അടങ്ങീട്ടുള്ളവയാകുന്നു. ഈ സംഗതികളെ പ്രത്യേകം വിവരിക്കുന്നതിനുമുമ്പിൽ ധനത്തിന്റെ സൂക്ഷ്മമായ സ്വഭാവം എന്താണെന്നു ധരിക്കുന്നതു പ്രത്യേകം ആവശ്യമാണ്.

ധനം എന്നുവെച്ചാൽ സ്വർണ്ണം, വെള്ളി മുതലായ ലോഹങ്ങളോ അതുകളെക്കൊണ്ടുണ്ടാക്കിയ നാണ്യങ്ങളോ ആണെന്നാകുന്നു സാധാരണ ജനങ്ങൾ മനസ്സിലാക്കീട്ടുള്ളത്. ഒരുവനു ലക്ഷം ഉറുപ്പികയുടെ മുതലുണ്ടെന്നും, മറെറാരുവനു മാസം ഒരു ഉറുപ്പിക മുതലേ ഉള്ളുവെന്നും മററും നാം പതിവായി പറയുമ്പോൾ ജനങ്ങൾ ഇങ്ങനെ ധരിക്കുന്നതിനെക്കുറിച്ച് അത്ര അത്ഭുതപ്പെടുവാനില്ല. എങ്കിലും ഈ മതം ശരിയായിട്ടുള്ളതാണെന്നു വിചാരിപ്പാൻ പാടില്ല. സൂക്ഷ്മമായി വിചാരിക്കുമ്പോൾ ഒരു ധനവാനും ദരിദ്രനും തമ്മിൽ അനുഭവത്തിൽ എന്താണു വ്യത്യാസം? ധനവാനു തന്റെ ഉപയോഗത്തിനും സുഖവൃത്തിക്കും വേണ്ട പദാർത്ഥങ്ങൾ സ്വാധീനമാണ്. ദരിദ്രന്റെ നിത്യവൃത്തിക്കു വേണ്ടതിനുകൂടി വളരെ പ്രയാസമാണ്. എന്നിരിക്കുമ്പോൾ ആവക പദാർത്ഥങ്ങളെയല്ലേ ധനമെന്നു പറയേണ്ടതു? ഭക്ഷിപ്പാനുള്ള സാധനങ്ങൾ, ഇരിപ്പാനുള്ള ഭവനം, ഉടുപ്പാനുള്ള വസ്ത്രങ്ങൾ മുതലായതുകളെ അല്ലേ യഥാർത്ഥത്തിൽ ധനമെന്നു പറയേണ്ടതു? നാണ്യം, ആഭരണം മുതലായവയെ ഉണ്ടാക്കുന്നതിനുള്ള സ്വർണ്ണാദിലോഹങ്ങൾ നമ്മുടെ സുഖവൃത്തിക്ക് ആവശ്യമുള്ളതാകകൊണ്ട് അതുകളെയും ഈ കൂട്ടത്തിൽ ഗണിക്കാമെന്നല്ലാതെ അതുതന്നെയാണു ധനം എന്നു വ്യവഹരി

ക്കുന്നതു് അസാദ്ധ്യമായിരിക്കയില്ലേ? ഒരു രാജ്യത്തിൽ നാണ്യങ്ങളോ, അതുകൾ ഉണ്ടാക്കുന്ന ലോഹങ്ങൾതന്നെയോ ഇല്ലെന്നു വരികിലും അവിടെയുള്ള ജനങ്ങൾക്കു ഒരു മാതിരിയിൽ കഴിഞ്ഞുകൂടാമെന്നു നമുക്കു വിചാരിക്കാം. എന്നാൽ ഭക്ഷണസാധനം, വാസസ്ഥലം മുതലായതില്ലെങ്കിൽ അവൎക്കു ഒരുപ്രകാരത്തിലും കഴിഞ്ഞുകൂടുവാൻ പാടുള്ളതല്ലല്ലോ.

പവൻ, ഉറുപ്പിക മുതലായ നാണ്യങ്ങൾ കയ്യിലുള്ളവന്നു തന്റെ ഉപയോഗത്തിനുവേണ്ട സകലതും സ്വാധീനമാണെന്നു് എല്ലാവൎക്കും അനുഭവമായിരിക്കെ ആ നാണ്യങ്ങളെ ധനമെന്നു പറയുവാൻ പാടില്ലെന്നു വ്യവഹരിക്കുന്നതു ശരിയല്ലെന്നു ചിലർ ആക്ഷേപിച്ചേക്കാം. ഇതിനു സമാധാനം എന്തെന്നാൽ ഉറുപ്പിക മുതലായ നാണ്യങ്ങൾ ഉപയുക്തസാധനങ്ങളെ ക്രയവിക്രയം ചെയ്യുന്നതിനുള്ള സൗകൎയ്യത്തിനുവേണ്ടിമാത്രം മനുഷ്യർതന്നെ സാങ്കേതികമായ വിലയോടുകൂടി ഒരു ഉപകരണമായി നിൎമ്മിച്ചിട്ടുള്ളതാകകൊണ്ടു ധനം സ്വാധീനമാകുന്നതിനുള്ള ശക്തി അതിനു സിദ്ധിച്ചിട്ടുണ്ടെന്നല്ലാതെ അതുതന്നെയാണു ധനമെന്നു പറയുന്നതു സാധുവാകുന്നതല്ല. ഗ്രന്ഥങ്ങൾ അറിവു സമ്പാദിക്കുന്നതിനുള്ള ഒരു ഉപകരണമാണെന്നുവെച്ചു് ആ ഗ്രന്ഥങ്ങൾതന്നെയാണു അറിവെന്നു പറയുന്നതു ശരിയായിട്ടുള്ളതാണോ? നാണ്യങ്ങളെയാണു ധനമെന്നു പറയുന്നതു് ഇതുപോലെ ആകുന്നു. അതുകൊണ്ടു ഈ ശാസ്ത്രത്തിൽ ഉപയുക്തസാധനങ്ങളെ മാത്രമേ ധനമെന്നു പറകയുള്ളു; ലോകനിൎമ്മിതമായ ഈ ഉപകരണത്തിനു പണമെന്നാകുന്നു പേർ.

മേല്പറഞ്ഞ സംഗതികളെക്കൊണ്ടു് ഉപയുക്തപദാൎത്ഥങ്ങളെല്ലാം ധനമെന്നാണു സാധിക്കുന്നതു്. അങ്ങനെയാണെങ്കിൽ മനുഷ്യന്നു് ഉപയോഗമുള്ളതാണെന്നതന്നെ

യല്ല ജീവധാരണം ചെയ്യാൻപോലും അത്യാവശ്യം വേണ്ടതായ ജലം, വായു, അഗ്നി മുതലായവയേയും ധനമെന്നു പറയേണ്ടതല്ലേ? ഇതെല്ലാം ധനമാകുന്നെങ്കിൽ ഇതിനെ സംബന്ധിച്ചേടത്തോളം ധനികനും ദരിദ്രനും തമ്മിൽ എന്തുഭേദമാം? ആണ്ടിൽ രണ്ടായിരപ്പറ നെല്ലു പാട്ടമുള്ളവൻ ആയിരപ്പറ നെല്ലു പാട്ടമുള്ളവനെക്കാൾ ഇരട്ടി ധനമുള്ളവനാണെന്നു നമ്മൾ പറയാറുണ്ടു്. അങ്ങനെ പറയുന്നതു ശരിയായിട്ടുള്ളതുമാണു്. എന്നാൽ രണ്ടടുപ്പിൽ പൂട്ടുവാൻ തീയുള്ളവൻ ഒരടുപ്പിൽ പൂട്ടുവാൻ തീയുള്ളവനെക്കാൾ ധനവാനാണെന്നു ബുദ്ധിഭ്രമം ഇല്ലാത്തവരാരും പറകയില്ല. അതുകൊണ്ടു ഉപയോഗ്യതമാത്രമല്ല ധനത്തിന്റെ ലക്ഷണം. മനുഷ്യപ്രയത്നംമൂലം, ധനവ്യയംകൊണ്ടോ ആവശ്യമുള്ളടത്തോളം കിട്ടുന്ന സാധനങ്ങൾ എത്രതന്നെ ഉപയോഗമുള്ളവയാണെങ്കിലും ധനമാണെന്നു പറവാൻ പാടില്ല. എന്നാൽ ശുദ്ധജലം കുറവായും, ജനങ്ങളുടെ ആവശ്യത്തിനു വേണ്ടതു ദൂരദേശങ്ങളിൽനിന്നു കൊണ്ടുവരേണ്ടതായും ഉള്ള മദ്രാസു മുതലായ പട്ടണങ്ങളിൽ വെള്ളത്തിനു വില കൊടുക്കേണ്ടതായി വരുന്നു. അങ്ങനെയുള്ള ദിക്കുകളിൽ വെള്ളത്തെയും ധനത്തിന്റെ കൂട്ടത്തിൽ ഗണിക്കേണ്ടതാണെന്നു സ്പഷ്ടമാണല്ലോ. അതുപോലെതന്നെ സാധാരണകാലങ്ങളിൽ വളരെ കന്നുകാലികളുള്ളവൻ ധനികനാണു്. എന്നാൽ കൃഷിപ്പണി അസാദ്ധ്യമായ ക്ഷാമകാലങ്ങളിൽ കന്നുകാലികളെ ആർക്കും ആവശ്യമില്ലാത്തതിനാൽ അങ്ങനെയുള്ള കാലങ്ങളിൽ എത്ര കന്നുകാലികളുള്ളവനേയും ധനികനെന്നു പറവാൻ പാടില്ല.

അതുകൊണ്ടു് എത്രതന്നെ ഉപയോഗമുള്ളവയാണെങ്കിലും കൊടുത്താൽ വിലകിട്ടാത്ത സാധനങ്ങൾ ധനമല്ലെന്നുവരുന്നു. ഇപ്രകാരം ധനമെന്നുവച്ചാൽ എന്തെന്നുള്ളതു സ്പഷ്ടമായല്ലോ. മനുഷ്യന്നു ഉപയോഗമുള്ളതും കൂ

വിക്രയയോഗ്യവുമായ പദാൎത്ഥങ്ങളാകുന്നു ധനം. ധനശാസ്ത്രസംബന്ധമായ വാദങ്ങൾ മുഴുവൻ നല്ലവണ്ണം മനസ്സിലാകുന്നതിന്നു ഇതു് എല്ലാവരും ഓൎമ്മവെയ്ക്കേണ്ടതാണു്.

ധനത്തിന്റെ സ്വഭാവം ഇതാണെന്നു സൂക്ഷ്മമായി ധരിക്കുന്നതുകൊണ്ടു് എന്താണു പ്രയോജനം? ഇതുകൊണ്ടു ദ്രവ്യം സമ്പാദിക്കുന്നതിനോ സമ്പാദിച്ചാൽ അതു രക്ഷിക്കുന്നതിനോ വിശേഷിച്ചു വല്ല സൗകൎയ്യവും ഉണ്ടാകുന്നതാണോ? ഈ രണ്ടു കാൎയ്യമല്ലേ മനുഷ്യൻ മുഖ്യമായി ആലോചിപ്പാനുള്ളതു് എന്നു ചിലൎക്കു തോന്നുമായിരിക്കും. എല്ലാപേരും അവരവരുടെ കാൎയ്യം മാത്രമേ ആലോചിക്കേണ്ടുവെങ്കിൽ ഈ ആക്ഷേപത്തിനു സമാധാനം ഒന്നും പറയുവാനില്ല. ഒരുത്തന്റെ കയ്യിൽ ആയിരം ഉറുപ്പിക ഉണ്ടായാലും മുവ്വായിരപ്പറ നെല്ലുണ്ടായാലും അവന്റെ കാൎയ്യം മാത്രം സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം യാതൊരു വ്യത്യാസവുമില്ല. എന്നാൽ ഒരു രാജ്യത്തിന്നു ധനസമൃദ്ധി വരുത്തുവാൻ എല്ലാപേരും ശ്രമിക്കേണ്ടതാണെങ്കിൽ ധനത്തിന്റെ സൂക്ഷ്മമായ സ്വഭാവം അറിയുന്നതു വളരെ ആവശ്യമാണു്. എന്തുകൊണ്ടെന്നാൽ ഒരു രാജ്യത്തിന്റെ അഭിവൃദ്ധിക്കു് അതിൽ ഉറുപ്പിക മുതലായ നാണ്യങ്ങളെ അല്ല ഉപയുക്തസാധനങ്ങളെയാണു വൎദ്ധിപ്പിക്കുവാൻ നാം ഉത്സാഹിക്കേണ്ടതു്. ഭൂമിയിൽ ഇപ്പോഴും ഉള്ള നാണ്യങ്ങളിൽ പകുതിയേ ഉണ്ടായിരുന്നുള്ളൂ എങ്കിൽ അതുകൊണ്ടു ജനങ്ങൾക്കു ഒരു വലിയ ബുദ്ധിമുട്ടുണ്ടാകുന്നതല്ല. എന്നാൽ ഭൂമിയിൽ ഇപ്പോഴും ഉണ്ടാകുന്ന ഭക്ഷണസാധനങ്ങൾ ഒന്നു പകുതിപ്പെട്ടു എങ്കിൽ അനേകലക്ഷം ജനങ്ങൾ പട്ടിണിയാകുമെന്നു നിശ്ചയമാണല്ലോ. മഴയില്ലാതെ ഭക്ഷണസാധനങ്ങൾ കുറവാകുമ്പോഴാണു ക്ഷാമം ഉണ്ടാകുന്നതു്. പണത്തിന്റെ വലിവുകൊണ്ടു മാത്രം ജനങ്ങൾ പട്ടിണിയാകുന്നതല്ല. അതുകൊണ്ടു് അവരവരുടെ നാട്ടുക

ളിൽ ധാന്യങ്ങളെ വൎദ്ധിപ്പിപ്പാനല്ല ജനങ്ങൾ ഉത്സാഹിക്കേണ്ടതു്. കൃഷി ചെയ്യാതെ കിടക്കുന്ന ഭൂമികളിൽ ഭക്ഷ്യസാധനങ്ങൾ ഉണ്ടാക്കുകയും ഇപ്പോൾ നടന്നുവരുന്ന കൃഷികളിൽ വിളവു വൎദ്ധിക്കാൻവേണ്ട പരിഷ്കാരങ്ങൾ ചെയ്യുകയും വസ്ത്രം മുതലായ മറ്റു ഉപയോഗസാധനങ്ങളെ ഉണ്ടാക്കുന്നതിനു വേണ്ടുന്ന യന്ത്രങ്ങൾ സ്ഥാപിക്കുകയും മറ്റും ചെയ്യുന്നതിനാണ് എല്ലാപേരും യത്നിക്കേണ്ടതു്.

---

൨. ധനവിനിമയം.

കൃഷിക്കാൎക്ക് അവരുടെ പ്രയത്നംകൊണ്ടു ധാന്യങ്ങൾ മാത്രമേ ഉണ്ടാകുന്നുള്ളു. മുഖ്യമായി ചിലൎക്കു പാലും കറിസ്സാമാനങ്ങളുംകൂടെ ഉണ്ടാകും. ഇതുകളൊഴിച്ചു് അവൎക്ക് ആവശ്യമുള്ള മറ്റെല്ലാ സാധനങ്ങളും മറ്റു ചിലരുടെ പ്രയത്നംകൊണ്ടുണ്ടാകേണ്ടതാകുന്നു എന്നു സ്പഷ്ടമാണല്ലോ. അവരുടെ പ്രയത്നംകൊണ്ടുണ്ടാകുന്ന നെല്ലിൽനിന്നു അവൎക്ക് ആവശ്യമുള്ളതെടുത്തുവെച്ചു ശേഷമുള്ളതു് ഓരോരുത്തൎക്കു കൊടുത്തു പകരം തങ്ങൾക്കു് ആവശ്യമുള്ളതായ സാധനങ്ങളെ വാങ്ങുന്നു. ഇതുപോലെതന്നെയാകുന്നു മറ്റെല്ലാവരുടെയും അവസ്ഥ. അവരവരുടെ ഉപജീവനത്തിന് എല്ലാമനുഷ്യൎക്കും അന്യോന്യാശ്രയം ആവശ്യമാണു്. ഇങ്ങനെ മനുഷ്യർ ധനം കൈമാററം ചെയ്യുന്നതിനെയാകുന്നു ധനവിനിമയമെന്നു പറയുന്നതു്.

അവരവരുടെ സ്വന്തസ്വത്തിന്മേലുള്ള അവകാശം അവരവൎക്കുതന്നെ ആയിരുന്നാലേ ധനവിനിമയമുണ്ടാകയുള്ളു. ചെറുകൊച്ചുകുട്ടികളുടെ ഇടയിൽ നടക്കുന്നതുപോലെ ഒരു നാട്ടിലുള്ള എല്ലാ മുതലിന്റെയും അവകാശം എ

ല്ലാപേൎക്കും കൂടീട്ടാണെങ്കിൽ ആ നാട്ടുകാർ തമ്മിൽ ധനം കൈമാററം ചെയ്യാനുള്ള ആവശ്യമില്ലല്ലൊ. നാട്ടുകോട്ട ച്ചെട്ടികൾ പല കുടുംബക്കാരായിട്ടാണെങ്കിലും അവരുടെ മുതൽ എല്ലാപേരുടെയും കൂടീട്ടുള്ളതും അതിന്മേൽ എല്ലാ പേൎക്കും ഒരുപോലെ അവകാശമുള്ളതുമാണു്. അവരിൽ ആൎക്കെങ്കിലും തന്റെ വ്യാപാരംകൊണ്ടു ലാഭമോ നാശമോ ഉണ്ടായാൽ ആ ലാഭവും നാശവും എല്ലാപേൎക്കും സംബന്ധിക്കുന്നതാണു്. സ്വകാൎയ്യമായി ധനം സമ്പാദിച്ചു കയ്യിൽ വയ്പാൻ ആൎക്കും ആവശ്യതയില്ല. അങ്ങിനെയാകുമ്പോൾ അവർ തമ്മിൽ ക്രയവിക്രയങ്ങളുണ്ടാവാൻ പാടില്ലല്ലൊ. അതുകൊണ്ടു ധനവിനിമയത്തിനു സ്വാതന്ത്ര്യ സ്വതന്ത്രന്മാരായിരിക്കണമെന്ന സ്പഷ്ടമാണു്.

ഈ ലോകത്തിൽ ചിലർ സുഖിച്ചു കാലംകഴിക്കുന്നവരും മറ്റു ചിലർ സുഖിക്കാതെ കാലംകഴിക്കുന്ന ധനികന്മാരും, ചിലർ അശേഷം വയറിനു മതിയാകാത്ത ദാരിദ്ര്യസമുദ്രത്തിൽ കിടന്നു മുങ്ങുന്നവരും, മറ്റുചിലർ സുഖിക്കാനായി കാലത്തിനു വേണ്ടതിലധികം മുതലുള്ളവരുമാണല്ലൊ. പ്രപഞ്ചത്തിലെ ഇപ്പോഴത്തെ ഈ അവസ്ഥ വളരെ ശോചനീയമായിട്ടുള്ളതെന്നു കണ്ടു അതിന്റെ നിവാരണത്തിനുവേണ്ടി ഓരോരുത്തർ ഓരോ ഉപായങ്ങളെ ആലോചിക്കുന്നുണ്ടു്. യൂറോപ്പിലുള്ള രാജ്യങ്ങളിൽ വളരെ പ്രചരിച്ചിട്ടുള്ളതായ ഒരുവകക്കാരുടെ അഭിപ്രായത്തെ കുറിച്ചു മാത്രം ഇവിടെ കുറെ പ്രസ്താവിക്കാം. അവരുടെ അഭിപ്രായത്തിൽ സ്വകാൎയ്യമായി ആൎക്കുംതന്നെ മുതൽ സമ്പാദിച്ചുകൂടാ. നാട്ടിലുള്ള എല്ലാ മുതലും ആ നാട്ടിലുള്ള എല്ലാ പേരുടെയും കൂടീട്ടുള്ളതും അതിന്മേൽ എല്ലാ പേൎക്കും ഒരുപോലെ അവകാശമുള്ളതും ആയിരിക്കണം. എല്ലാപേരുംകൂടെ അവരവരുടെ ശക്തിപോലെ പ്രയത്നം ചെയ്തിട്ടു സൎക്കാരിൽനിന്നു അവരവൎക്കാവശ്യമുള്ളതു

കൊടുക്കണം. ഇങ്ങിനെയായാൽ നാട്ടിലുണ്ടാകുന്ന ധനത്തിന്റെ അവസ്ഥാപോലെ എല്ലാരെപേൎക്കും ഒരേമാതിരിയിൽ ഉപജീവനം കഴിക്കാവുന്നതാണ്. ഈ വാദത്തിന്നു സമുദായസ്വാതന്ത്ര്യവാദമെന്നാകുന്നു പറയുന്നതു്. ഇംഗ്ലീഷിൽ ഇതിന്നു 'സോഷ്യലിസം' എന്നും, 'കമ്മ്യൂണിസം' എന്നും പറയുന്നു.

സമുദായസ്വാതന്ത്ര്യവാദികളായിട്ടു യൂറോപ്പിലും അമെരിക്കായിലും പലരുമുണ്ടെങ്കിലും ധനശാസ്ത്രജ്ഞന്മാരിൽ മിക്കവരും ഈ വാദത്തെ സ്വീകരിച്ചിട്ടില്ല. അതിന്നു ബാധകങ്ങളായി പല സംഗതികളുമുണ്ടെന്നാകുന്നു അവരുടെ അഭിപ്രായം. അവയിൽ ഒന്നുരണ്ടു സംഗതികളെ മാത്രം ഇവിടെ പറയാം. ഒന്നാമതു ജനങ്ങൾക്കു പ്രയത്നം ചെയ്യുന്നതിന്നു ഉത്സാഹമില്ലാതെയായിത്തീരും. ഇപ്പോൾ ഈ ഉത്സാഹത്തിന്നു മുഖ്യകാരണമായതു മനുഷ്യൎക്കു സഹജമായ സ്വാൎത്ഥപരത്വമാണല്ലൊ. തനിക്കും തന്റെ ആളുകൾക്കും ഉപജീവനത്തിന്നു വേണ്ട വഴിയുണ്ടാക്കുന്നതിന്നും, പല യോഗ്യതകളും ഇപ്പോൾ ധനംകൊണ്ടുണ്ടാകുന്നതാകയാൽ ആ യോഗ്യതകളെ സമ്പാദിക്കുന്നതിന്നുമാകുന്നു ജനങ്ങൾ സാധാരണയായി അതിപ്രയത്നം ചെയ്യുന്നതു്. എന്നാൽ എങ്ങിനെയായാലും തനിക്കു വേണ്ടതു കിട്ടുമെന്നും വേണ്ടതിലധികം കിട്ടുകയില്ലെന്നും വരുമ്പോൾ ആൎക്കെങ്കിലും അതിപ്രയത്നം ചെയ്യുന്നതിന്നു മനസ്സുവരുന്നതാണോ? തന്റെ പ്രയത്നത്തിന്റെ ഫലം മുഴുവൻ തനിക്കുതന്നെ അനുഭവിക്കാമെന്നിരിക്കുമ്പോൾ ഒരുവൻ പ്രയത്നം ചെയ്യുന്നതുപോലെയാണോ, ആ ഫലം എല്ലാവരും കൂടി അനുഭവിക്കണമെന്നു വരുമ്പോഴും ചെയ്യുമെന്നു വിചാരിക്കുന്നതു സ്വാഭാവികമാണോ? മറ്റൊന്നു ഇതില്ലാതെ ധനവ്യയവും മറ്റും ചെയ്യുന്നതിന്നു് ഇപ്പോഴുള്ള പ്രതിബന്ധങ്ങളെല്ലാമില്ലാതെ വരും. ജനങ്ങൾ തങ്ങളുടെ

സന്താനങ്ങൾക്കും ഒരിക്കലും പട്ടിണിവരരുതെന്നുള്ള വിചാരം കൊണ്ടും മററുമാണ്. ഇപ്പോൾ സാധാരണ ജനങ്ങൾ സമ്പാദിപ്പാൻ ശക്തിയുള്ള കാലങ്ങളിൽ മിതവ്യയികളായും മററും ഇരുന്ന മേലിലേക്ക കരുതിവയ്ക്കുന്നതിനുള്ള ആലോചന അവശ്യമാകുന്നതു്. എന്നാൽ എങ്ങിനെയായാലും ചിലവിന്നു മുട്ടു വരികയില്ലെന്നു വരുമ്പോൾ ഇവക ദീർഘാലോചനകളുണ്ടാവാൻ സംഗതിയില്ലല്ലോ. ജനങ്ങളെല്ലാവരും അവരവരെപ്പോലെതന്നെ മററെല്ലാവരേയും വിചാരിക്കുന്നതായ കാലത്തിലേ ഇതു സാദ്ധ്യമാകയുള്ളൂ. അതുകൊണ്ടു സമുദായസ്വത്വവാദം ഫലിക്കുന്നതായാൽ നാട്ടിലെ ധനം ക്ഷയിക്കുന്നതിന്നു് ഒരു മാർഗ്ഗമാണെന്നു സ്പഷ്ടമാണല്ലോ.

എങ്കിലും എല്ലാ രാജ്യങ്ങളിലും അതിധനികത്വത്തേയും അതിദാരിദ്ര്യത്തേയും അടുത്തടുത്തു കാണുമ്പോൾ സമജീവികളിൽ സ്നേഹമുള്ള സജ്ജനങ്ങൾ സമുദായസമത്വവാദികളാകുന്നതു് അത്ഭുതമല്ല. അതുകൊണ്ടു ജനങ്ങളിൽ ധനത്തെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം ഉള്ള ഈ അസാമ്യം കഴിയുന്നതും കുറയ്ക്കുന്നതിനുവേണ്ടി മേല്പറഞ്ഞ ന്യൂനതകളൊന്നുമില്ലാത്ത ഒരു ഉപായം കണ്ടുപിടിക്കുന്നതിന്നു മഹാന്മാരായിട്ടുള്ളവർ ഉത്സാഹിക്കേണ്ടതാണു്.

---

൩. നാണയം.

നാണയം എന്നുവച്ചാൽ വിശ്വാസ്യതയാകുന്നു. ഒരു കച്ചവടക്കാരനോ മററു വല്ല മുതലാളനോ അശേഷം നാണയക്കുറവില്ലാത്തവനാണെന്നു പറയുമ്പോൾ നാം മനസ്സിലാക്കുന്നതു് അയാൾക്ക കടംവാങ്ങിയാൽ തിരികെകൊ

ടുപ്പാനുള്ള ശക്തിയും സത്യവും ഉണ്ടെന്നാകുന്നു. നല്ല ബാങ്കുകളിലേക്കും നല്ല കച്ചവടക്കാൎക്കും ചുരുങ്ങിയപലിശയ്ക്കു് എത്രയെങ്കിലും ഉറുപ്പിക കൊടുപ്പാൻ ജനങ്ങൾ തയ്യാറാണു്. അതു് അവരുടെ നാണയം നല്ലതാകകൊണ്ടാകുന്നു. നാണയത്തിന്നു് അല്പം കുറവുണ്ടെങ്കിൽ ജനങ്ങൾ അധികപ്പലിശ ആവശ്യപ്പെടും. നാണയം അശേഷം നന്നല്ലെങ്കിൽ കടം കൊടുക്കുകതന്നെ ചെയ്യുകയില്ല. ഇതുപോലെ തന്നെ ഓരോ ഗവൎമ്മെണ്ടുകാരുടെ നാണയത്തിന്നും ഏററക്കുറച്ചിലുണ്ടു്. ഇംഗ്ലീഷുഗവൎമ്മെണ്ടിലെ സത്യത്തിലും സമ്പത്തിലും ജനങ്ങൾക്കു പൂൎണ്ണവിശ്വാസമുള്ളതുകൊണ്ടു് ആണ്ടിൽ നൂററിന്നു മൂന്നുവീതം പലിശക്കു് ഉറുപ്പികകൊടുപ്പാൻ ആളുകൾ ധാരാളം. എന്നാൽ തുൎക്കി മുതലായ ചില ഗവൎമ്മെണ്ടിലെ ദാരിദ്ര്യവും അവ്യവസ്ഥയും ഹേതുവായിട്ടു് അവൎക്കു് പന്ത്രണ്ടുവീതം പലിശക്കുകൂടി കടം കിട്ടുവാൻ പ്രയാസം. ഒരുനാട്ടിലുള്ള കച്ചവടക്കാരുടേയും മുതലാളിമാരുടേയും വിശ്വാസ്യത വൎദ്ധിക്കുംതോറും ധനോല്പാദനത്തിന്നു് ഉപയോഗപ്പെടുത്താവുന്ന മൂലധനവും ആ രാജ്യത്തിൽ വൎദ്ധിച്ചുവരും. ഒരാൾക്കു മാസംതോറും മുന്നൂറുറുപ്പിക ശമ്പളമോ മററുവല്ലവിധത്തിലുള്ള ആദായമോ ഉണ്ടെന്നും അയാൾക്കു ചെലവു നൂററയമ്പതു് ഉറുപ്പികയേ ഉള്ളു എന്നും ഇരിക്കട്ടെ. ബാക്കി ഉറുപ്പിക ധനോല്പാദനത്തിന്നായി അയാൾക്കുതന്നെ ഉപയോഗിക്കുന്നതിന്നു സൌകൎയ്യമുണ്ടായിരിക്കയില്ല എന്നാൽ ആ നാട്ടിൽ നല്ല വിശ്വസ്തന്മാരായ ബാങ്കുകാരോ കച്ചവടക്കാരോ ഉണ്ടെങ്കിൽ ചെലവുകഴിച്ചു ബാക്കിയുള്ള സംഖ്യ ആവശ്യമുള്ളപ്പോൾ ഏതാനമോ മുഴുവനമോ തരത്തക്കവണ്ണം വച്ചു് അവൎക്കു ചുരുങ്ങിയ പലിശക്കു കൊടുക്കാം. അവർ ആ സംഖ്യ ഉറപ്പു വാങ്ങി കച്ചവടത്തിലോ കൃഷിപ്പണിയിലോ മററോ ഏൎപ്പെട്ടിട്ടുള്ളവൎക്കു കുറെ ജാസ്തി പലിശക്കു കൊടുക്കും. അ

ആവശ്യമാകുമ്പോൾ ആ സംഖ്യ ധനോല്പാദനത്തിന് ഉപയോഗപ്പെടുകയും എല്ലാവർക്കും ഉപകാരമാകയും ചെയ്യുന്നു. നാണയം അല്ലെങ്കിൽ വിശ്വാസ്യതകൊണ്ടുണ്ടാകുന്ന ഉപകാരങ്ങളിൽ ഇതാകുന്നു പ്രധാനമായിട്ടുള്ളതു്.

നാണയംകൊണ്ടു മറ്റൊരു ഗുണമെന്തെന്നാൽ, അതുകൊണ്ടു കൂട്ടുമുതൽക്കമ്പനികളെ സ്ഥാപിപ്പാൻ കഴിയുന്നു. ഒരു നാട്ടിൽ പുകവണ്ടി നടപ്പാക്കുന്നതിന് അയ്മ്പതുലക്ഷം ഉറുപ്പിക വേണ്ടിവരുമെന്നിരിക്കട്ടെ. ഈ സംഖ്യ മുഴുവൻ ചെലവുചെയ്യുന്നതിനു ശക്തന്മാരായിട്ടുള്ളവരില്ലെന്നുതന്നെ പറയാം. എന്നാൽ അതിന്റെ പ്രമാണികളായി പുറപ്പെടുന്നവർ നല്ല വിശ്വാസയോഗ്യന്മാരായ മുതലാളിന്മാരായിരുന്നാൽ അതിൽ പണം ഇറക്കുന്നതിനു വളരെ ആളുകൾ തയ്യാറായിരിക്കും. ഓഹരി ഒന്നുക്കു ൧൦൦-ഉറുപ്പികവീതം അയ്മ്പതിനായിരം ഓഹരിയായി പണം പിരിച്ചാൽ ഓഹരികൾ മുഴുവനും എടുപ്പാൻ ആളുകൾ ഉണ്ടാവാനിടയുള്ളതാണ്. ആവശ്യമാകുമ്പോൾ ആദായത്തിനു ഉപയോഗപ്പെടുത്തുവാൻ തരമില്ലാതെ അല്പസംഖ്യകൾ കൈവശം വച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്നവർക്ക് ആദായത്തിന് ഒരു വഴിയുണ്ടാകയും ബഹുജനങ്ങളുടെ ഉപകാരത്തിനും നാട്ടിലെ ധനവൃദ്ധിക്കും കൊള്ളുന്നതായ ഒരുവലിയ ഉദ്യമം സാദ്ധ്യമാകയും ചെയ്യുന്നു. നാണയത്തിന്റെ ഗുണംകൊണ്ടാകുന്നു നോട്ടുകൾ ഉപയോഗിപ്പാൻ സാദ്ധ്യമാകുന്നതു്. നോട്ടെന്നു പറയുന്നതു അതു് കൊണ്ടുവരുന്ന ആൾക്ക് ഇത്ര ഉറുപ്പിക കൊടുത്തുകൊള്ളാമെന്ന് ഒരു ബാങ്കിൽനിന്നു എഴുതികൊടുക്കുന്ന ഒരു ഉടമ്പടിപ്പത്രമാകുന്നു. ആരെങ്കിലും അതു് ആ ബാങ്കിൽ കൊണ്ടുകൊടുത്താൽ ഉടനെ ഉറുപ്പിക കിട്ടുമെന്നുള്ള പൂർണ്ണവിശ്വാസം ജനങ്ങൾക്കുള്ളതിനാൽ നോട്ടുകളെ ജനങ്ങൾ നാണ്യങ്ങളെപ്പോലെതന്നെ ശങ്കകൂടാതെ കൈമാറ്റംചെയ്യുന്നു. ഒരു ബാങ്കിൽനിന്നു പ്പ

ത്തുലക്ഷം ഉറുപ്പികക്കു നോട്ടുണ്ടാക്കിയാൽ ആവശ്യക്കാൎക്കു് ഉറുപ്പികതന്നെ കൊടുക്കുന്നതിന്നു പത്തുലക്ഷം ഉറുപ്പിക മുടക്കിവെച്ചാൽ മതിയെന്നു് അനുഭവസിദ്ധമാണു്. അതുകൊണ്ടു് ആ നാട്ടിൽ മുമ്പുള്ളതിൽ ഇരുപത്തുലക്ഷം ഉറുപ്പികകൂടി വ്യാവൎത്തനത്തിന്നു് ഉപയോഗപ്പെടുന്നു. നാണയഗുണംകൊണ്ടു മേല്പറഞ്ഞ ഗുണങ്ങൾ സിദ്ധിക്കുന്നതാണു്. ഈ നാട്ടിൽ വ്യാപാരികളുടേയും മററും നാണയത്തിന്നു ഗുണം മതിയാകാത്തതുകൊണ്ടു് ഈ വകയൊന്നും അത്ര സാദ്ധ്യമാകുന്നില്ല. നമ്മുടെ ഇണ്ടിയക്കച്ചവടക്കാർ നോട്ടുണ്ടാക്കിയാൽ അതു നാണ്യങ്ങളെപ്പോലെ കൈമാററം ചെയ്യത്തക്കവണ്ണം ജനങ്ങൾക്കു് അവരിൽ വിശ്വാസമുണ്ടാകയില്ലെന്നു നിശ്ചയംതന്നെ. അതുപോലെതന്നെ നാലഞ്ചാളുകൾകൂടി ഒരു കൂട്ടുമുതൽക്കമ്പനി ഏൎപ്പെടുത്തുവാൻ ഉത്സാഹിച്ചാൽ ആകെയുള്ള സംഖ്യ വളരെ വലിയതാണെങ്കിൽ ഓഹരിയെടുപ്പാൻ അധികം ആളുകൾ ഉണ്ടാകുമെന്നു തോന്നുന്നില്ല. ഇതിന്നു ഒരു കാരണം സാധാരണ ജനങ്ങൾക്കു വ്യവസായസംബന്ധമായ ജ്ഞാനവും ധൈൎയ്യവും കുറവാണെന്നുള്ള സംഗതിതന്നെയായിരിക്കാം. എന്നാൽ അതിന്റെ പ്രധാനകാരണം നമ്മുടെ വ്യാപാരികളുടെ നാണയക്കുറവുതന്നെയാണെന്നാകുന്നു ഞങ്ങളുടെ അഭിപ്രായം. നാണയസംബന്ധമായി വളരെ സംഗതികൾ പറവാനുണ്ടു്. എന്നാൽ അതുകൾ കുറെ കാഠിന്യമുള്ള വിഷയങ്ങളാകകൊണ്ടു ധനശാസ്ത്രത്തെക്കുറിച്ചുള്ള ഒരു പ്രാഥമികഗ്രന്ഥത്തിൽ അതുകളെപ്പററി പ്രസ്താവിക്കുന്നതു് ആവശ്യമാകുമെന്നു തോന്നുന്നില്ലാത്തതിനാൽ അതു് ഇവിടെ നിൎത്തി വെച്ചിരിക്കുന്നു.

൪. സംഗീതം

സരിഗമപധനികൾ മീട്ടി സ്സരസം വീണാശ്രുതികളോടുകൂട്ടി
സരസിജഭവകൃതി പാടും സരസ്വതിദേവി മമ തുണയ്ക്കട്ടെ.

'സംഗീതമപി സാഹിത്യം സരസ്വത്യാഃ സ്തനദ്വയം'

എന്നിങ്ങനെ മാന്യസഹൃദയന്മാർ വാഴ്ത്തിവരുന്നതിൽ ഒന്നാമത്തേതായിട്ടുള്ള സംഗീതത്തെക്കുറിച്ചു സഹൃദയന്മാരെ രസിപ്പിക്കുന്നവിധത്തിൽ ഒരു പ്രസംഗം ചെയ്യുന്നതിനു ഭാരമേററു പുറപ്പെട്ടതിൽ "പാരട്ടുന്നുള്ളതിലുള്ളതായ ഗുണദോഷങ്ങളാകമിഴ്ന്നു ജന്തുക്കളാക്കുമ്മട്ടത്തിൽ പെട്ടി മിഴുന്നം സദിര മോഹങ്ങളേറെയുറക്കാംവണ്ണം" എന്നിങ്ങനെ സ്വാനുഭവത്തെ ഒരു വിഷയത്തിൽ ഉൽഘോഷിച്ചിട്ടുള്ള നീരസികൻ തമ്പുരാൻ അവർകളും ജന്മം മുതൽക്കേ കണ്ണുകാണാത്ത ഒരു മനുഷ്യൻ കറുപ്പ്, വെളുപ്പ്, ചുവപ്പ് മുതലായ നിറങ്ങളെപ്പററി പറവാനൊരുങ്ങുന്നതും തമ്മിൽ അധികം ഭേദമില്ലെന്നുള്ളതു ഞാൻ ഒട്ടും ശങ്കിക്കുന്നില്ല. എന്നാൽ എന്നിൽ ഈ ഭാരമേല്പിച്ചുതന്ന അധികാരികളെന്നറിയപ്പെട്ടിട്ടുള്ള മഹാന്മാരുടെ അഭിപ്രായത്തെ എങ്ങനെ എങ്കിലും സഫലമാക്കുന്നതിനുള്ള അത്യാഗ്രഹമാണു് എന്നെ ഇതിനു തുനിയിക്കുന്നതിലേക്കു പ്രേരിപ്പിച്ചതു് എന്നുള്ളതു മുൻകൂട്ടിത്തന്നെ അറിയിച്ചുകൊള്ളുന്നു.

അഖണ്ഡാത്മികയായ സരസ്വതീദേവിയുടെ സ്തനങ്ങളിൽ ഒന്നായിട്ടുള്ള ഗാന്ധർവ്വവേദം (അല്ലെങ്കിൽ സംഗീതശാസ്ത്രം) സാമവേദത്തിന്റെ ഒരു ഉപവേദമാണെന്നു പറയുന്നതുകൊണ്ടുതന്നെ അതിന്റെ മാഹാത്മ്യം അനിർവ്വചനീയമാണെന്നു സിദ്ധിക്കുന്നു.

അങ്ങനെയുള്ള സംഗീതത്തിന്റെ മൂലം സപ്തസ്വരങ്ങളാകയാൽ അവയുടെ സ്വഭാവത്തെയാണു് ആദ്യമ

ആലോചിക്കേണ്ടതു്. വാണീദേവിയുടെ മറെറ കയ്യമൊന്നു തന്നെ പറഞ്ഞുവരുന്ന സാഹിത്യത്തിന്നു സപ്തവിഭക്തികൾ എങ്ങനെയോ അതുപോലെയാണിവിടെ സപ്തസ്വരങ്ങൾ എന്നും, സ്വരങ്ങൾപോലെയാണവിടെ വിഭക്തികൾ എന്നും പരസ്പരം ഇതുകളെ മാത്രമേ ദൃഷ്ടാന്തങ്ങളാക്കി പറയുന്നതിന്നു കാരണമുള്ളു.

സംഗീതത്തിന്റെയും, സാഹിത്യത്തിന്റെയും മൂലം അറിഞ്ഞുകൂടാത്ത മൂഢമനുഷ്യനെ 'സാ' എന്നും 'ക്ഷ' എന്നും അറിഞ്ഞുകൂടാത്ത പശു എന്നു് ഇങ്ങനെ പറഞ്ഞുവരുന്നതിന്റെ സാരം ആലോചിച്ചാൽ സാധാരണജനങ്ങൾക്കും ഇതുകളുടെ മാഹാത്മ്യം അറിയാവുന്നതാണല്ലൊ.

ഇനി ഈ ഏഴു സ്വരങ്ങളുടേയും പേര പറയുന്നതിന്ന മുമ്പിൽ ഈ പേരുകളുടെ ആദ്യാക്ഷരങ്ങളായവയെ ആണ് സ, രി, ഗ, മ, പ, ധ, നി എന്നിങ്ങനെ സംഗീതാരംഭത്തിൽ ഉപയോഗിച്ചുവരുന്നതെന്നും ഓർമ്മിപ്പിച്ചുകൊണ്ടു് ഇതുകളുടെ നാമങ്ങളെ പദ്യരൂപേണ ഞാൻതന്നെ ഉണ്ടാക്കീട്ടുള്ളതു വായിച്ചുകൊള്ളുക.

'സാ'യെന്നുള്ളതു ഷഡ്ജമാമൃഷഭമാം
'രി'യെന്നു, ഗാന്ധാരമാം
'ഗാ'യെന്നുള്ളതു, മദ്ധ്യമസ്വരമതാം
'മാ'യെന്നു പാടുന്നതും
'പാ'യെന്നുള്ളതു പഞ്ചമം, പരമതോ
'ധാ'യെന്നതോ ധൈവതം
'നീ'യെന്നുള്ളതു തൻനിഷാദമിവനൽ
സ്സാരായ സപ്തസ്വരം.

എന്നാൽ ഇങ്ങനെയുള്ള സപ്തസ്വരങ്ങളുടെ ഉച്ചാരണം മനുഷ്യരുടെ ഇടയിൽ മാത്രമല്ലാ ജന്തുക്കളുംകൂടി ജന്മം മുതൽക്കേ അഭ്യസിച്ചുവരുന്നശബ്ദങ്ങളുള്ളതു വെളിപ്പെടുത്തുന്ന

ത്തായും അവയുടെ ച്ഛായയെ കാണിക്കുന്നതായും വേറെ ഒരു ശ്ലോകവുംകൂടി ഇവിടെ ചൊല്ലുന്നു.

ഷഡ്ജത്തിൽക്രമമെല്ലാമയിൽ, പശുവൃഷഭ-
ത്തിൽക്കരഞ്ഞീട്ടു, മാടോ,
ഗജ്ജിക്കുന്നല്ലഗാന്ധാരമതിൽ, മുറയിട്ടും
ക്രൗഞ്ചമാമദ്ധ്യമത്തിൽ
മെച്ചത്തിൽപഞ്ചമത്തിൽകുയിൽമധുസമയേ
പാടീടും, ധൈവതത്താ-
ലശ്വം ഹേഷിക്കുമെന്നും, കരിയുമുള്ളവതേ-
വം നിഷാദത്തിലത്രേ.

സാഹിത്യത്തിൽ ഏഴു വിഭക്തികളോടുകൂടി പലപല പദങ്ങളും അവസാനമില്ലാത്തവിധത്തിൽ നടപ്പുള്ളതുപോലെ സംഗീതത്തിൽ ഏഴു സ്വരങ്ങളോടുകൂടി പലവിധത്തിലും അനവധി രാഗങ്ങളെ ഉപയോഗിച്ചുവരാറുണ്ടെന്നുള്ളതു പറയേണ്ടതില്ലല്ലോ.

സാഹിത്യത്തിൽ പദങ്ങൾക്കുള്ളതുപോലെ ഇവിടെ രാഗങ്ങൾക്കും ലിംഗഭേദങ്ങൾ ഉണ്ട്. 'ഭൈരവ'പ്രഭൃതികളായ രാഗങ്ങൾ പുരുഷന്മാരും 'കല്യാണി' 'കാമോദരി' മുതലായവ സ്ത്രീരാഗങ്ങളും, 'മോഹനം' ഇത്യാദികൾ നപുംസകങ്ങളുമാകുന്നു എന്നു മാത്രം ചുരുക്കിപ്പറയുന്നതല്ലാതെ വിസ്തരിക്കുന്നതായാൽ പദങ്ങളുടെ ലിംഗഭേദവ്യവസ്ഥയ്ക്കു നിഘണ്ടു ഉള്ളതുപോലെ ഇവിടെയും ഒന്നു വേണ്ടിവരും. അതുകൊണ്ടു ഞാൻ ആ വിഷയത്തിൽനിന്നും പിൻവലിച്ചുകൊള്ളുന്നു.

സാഹിത്യത്തിൽ ഏഴു വിഭക്തികൾക്കും മൂന്നു വചനങ്ങൾ ഉള്ളതുപോലെ ഇവിടെ ഏഴു സ്വരങ്ങൾക്കും 'നീചം' 'മദ്ധ്യമം' 'ഉച്ചം' എന്നു മൂന്നു സ്ഥാനങ്ങൾ ഉണ്ട്. പിന്നെ ഷഡ്ജഗ്രാമം, മദ്ധ്യമഗ്രാമം, ഗാന്ധാരഗ്രാമം എന്നു മൂ

ന്ന ഗ്രാമങ്ങൾ ഉണ്ടു്. ഈ മൂന്നു ഗ്രാമങ്ങൾക്കും ആരോഹാവരോഹങ്ങളോടും ഏഴേഴു മൂർച്ഛനകളുമുണ്ടു്, എന്നുമാത്രം പറയുന്നതല്ലാതെ അവകളെ വിസ്തരിക്കുന്നതായാൽ ഈ പ്രസംഗം അധികം ദീർഘമായിപ്പോകുമെന്നു ഭയപ്പെടുന്നു.

സാഹിത്യത്തിന്നു് വലിയ സഹായികളായി 'വസന്തതിലകം' 'മാലിനി' മുതലായി പലമാതിരി വൃത്തങ്ങൾ അസംഖ്യമുള്ളതുപോലെ സംഗീതത്തിന്നു് 'ഏകതാളം' 'ധമ്പ്' ഇങ്ങിനെ അനവധി താളങ്ങളും ഉണ്ടു്. ഇവയെ പലമാതിരിയാക്കിത്തീർക്കുന്നതു മാത്രകളാണു്. സമുദ്രത്തിലെ തിരമാലകളുടെ കണക്കെടുക്കുന്നതിന്നു് ഒരു സമയം വല്ല സമർത്ഥന്മാരും ഉണ്ടായേക്കാം. എന്നാലും ഇവയുടെ സംഖ്യ നിർണ്ണയപ്പെടുത്തുവാൻ കഴിയുമെന്നു വിചാരിപ്പാൻപോലും ഒരാളും ഉണ്ടാകുമെന്നു് എനിക്കു തോന്നുന്നില്ല. 'വൃത്തരത്നാകരം' മുതലായ ഛന്ദശ്ശാസ്ത്രങ്ങളിൽ വൃത്തങ്ങളെ വിസ്തരിച്ചു വർണ്ണിപ്പാനുപദേശിച്ചിട്ടുള്ളതുപോലെ താളങ്ങളും വിസ്തരിച്ചു യഥേഷ്ടം വർണ്ണിക്കുന്നതിന്നു പല സംഗീതശാസ്ത്രഗ്രന്ഥങ്ങളും കൈവശം വിശദീകരിച്ചിട്ടുണ്ടു്. ഭാരതിയുടെ സ്തനങ്ങളായ ഈ സംഗീതസാഹിത്യങ്ങൾക്കു മുൻകാണിച്ചമട്ടിൽ പല സാദൃശ്യങ്ങളുമുണ്ടാകുന്നതത്ഭുതമല്ലല്ലോ.

ഇനി സാഹിത്യത്തിൽനിന്നും അധികമായി ചില മാഹാത്മ്യങ്ങൾ സംഗീതത്തിന്നുള്ളതിൽ ചിലതെനിക്കോർമ്മയുള്ളതുകൂടി ഇവിടെ കാണിച്ചുകൊള്ളുന്നു.

ഇതു രണ്ടിനും കണ്ഠത്തിൽനിന്നാണുത്ഭവമെങ്കിലും സംഗീതം പലമാതിരി യന്ത്രങ്ങളെക്കൊണ്ടും സാധിക്കാവുന്നവിധത്തിൽ പണ്ടുപണ്ടേയുള്ള പണ്ഡിതന്മാർ പരിഷ്കരിച്ചു പരക്കെ നടപ്പാക്കിവെച്ചിട്ടുണ്ടു്. എന്നാൽ കണ്ഠവും, യന്ത്രവുംകൂടി യോജിച്ചിട്ടുള്ള സംഗീതം അധികം രസാവഹമായിത്തീരുന്നതാകുന്നു. യന്ത്രങ്ങൾ ഓരോ ദേശങ്ങളിൽ ഓരോ കാലത്തു് ഓരോ മാതിരിയിൽ പരിഷ്കരിച്ചു വന്നു

കൊണ്ടിരിക്കുന്നതാണു്. അവകളെ ഒക്കെപ്പറയുന്നതും അസാദ്ധ്യംതന്നെ; എന്നാൽ ചില വിശിഷ്ടയന്ത്രങ്ങളെയെങ്കിലും പറയാതിരിക്കുന്നതും ഉചിതമാകുമെന്നു തോന്നുന്നില്ല.

വീണ, ഫിഡിൽ, കുഴൽ, മൃദംഗം, കപാലവാദ്യം, സംഗീതപ്പെട്ടി എന്നു തുടങ്ങി പല യന്ത്രങ്ങളും ഉള്ളതിൽ ഒന്നാമതായി ഗണിക്കാവുന്നതു വീണയാകുന്നു. സരസ്വതി, നാരദൻ, തുംബുരു മുതലായ പല സംഗീതപണ്ഡിതന്മാർ ദിവ്യലോകങ്ങളിലും ഈ യന്ത്രത്തെത്തന്നെയാണല്ലോ അധികം ആദരിച്ചുവരുന്നതു്. ഈ ലോകത്തിലും ഈ യന്ത്രത്തിൽ പാടവം കാണിച്ചിട്ടുള്ളവർ പലരുമുണ്ടായിരുന്നു. എന്നാൽ ഇയ്യിടെയുള്ളവരിൽ, 'സരസ്വതിയുടെയും നാരദന്റെയും അംശങ്ങളെക്കൂട്ടി ചേർത്തു ലോകൈകവത്സലനായ ബ്രഹ്മാവു സൃഷ്ടിച്ചിട്ടുള്ള മൂർത്തിയാണു് ഇദ്ദേഹം' എന്നു് ഒരു മഹാനുഭാവൻ അഭിപ്രായപ്പെട്ടിട്ടുള്ള സാക്ഷാൽ കല്യാണകൃഷ്ണയ്യർ എന്ന പ്രസിദ്ധനായ മഹാനായിരുന്നു വീണാവാദനവിദ്യയിൽ പാണ്ഡിത്യത്തിന്റെ പരമകാഷ്ഠയെ പ്രാപിച്ച യോഗ്യപുരുഷൻ എന്നുള്ളതു സർവ്വസമ്മതമായ ഒരു കാര്യമാണല്ലോ. ആ മഹാനുഭാവന്റെ വീണയിലുള്ള വിരുതു കാണുന്നതിലേക്കായി തിരിയെ വരാത്ത വിധത്തിൽ നാകലോകത്തിലേയ്ക്കു ബ്രഹ്മാവുതന്നെ അദ്ദേഹത്തെ കൊണ്ടുപോയതു നമ്മുടെ ഒക്കെ കണ്ണുകളുടെ ഭാഗ്യക്ഷയമെന്നു സങ്കടത്തോടുകൂടി പറയാമെന്നല്ലാതെ മറ്റൊന്നും നമ്മൾ വിചാരിച്ചാൽ കഴിവില്ലല്ലോ. പിന്നെ കേരളവർമ്മ വലിയകോയിത്തമ്പുരാൻ മുതലായി പല വൈണികന്മാർ ഇന്നും ജീവിച്ചിരിക്കുന്നുണ്ടു്.

ഫിഡിൽ എന്നുള്ളതു് ഒരു നവീനയന്ത്രമാകയാൽ ഇതിൽ പണ്ടുള്ള പണ്ഡിതന്മാർക്കു പരിചയമുണ്ടാകുവാനിടയില്ല. ഇദാനീന്തനന്മാർ പലരും ഈ വിഷയത്തിൽ വി

ലക്ഷണാമൃതത്തിൽ ഈ മിഴാവിൽ മഹാദേവനെന്ന മഹാനടാചാര്യന്റെ പ്രഥമഗണനീയനായിട്ടുള്ളതെന്നു ചില സംഗീതതന്ത്രജ്ഞന്മാരും പറഞ്ഞുകേട്ടിട്ടുണ്ട്. എന്നാൽ സർവ്വമോഹനമായ സംഗീതമധുവിന്റെ ഭണ്ഡാരികാരണമോ മററോ എന്തുകൊണ്ടായാലും ഉത്തമനായ ഒരു ദരിദ്രബ്രാഹ്മണൻ തന്റെ ഭിക്ഷാടനത്തിൽ ചില വഴിയമ്പലങ്ങളിലും ഊട്ടുപുരകളിലുമിരുന്ന് ഈ യന്ത്രത്തിൽ ചില കൈപ്പെരുമാററം ചെയ്തിരുന്നതു കേൾക്കാനിടയായവരുടെ പക്ഷത്തിൽ മാത്രമേ മഹാദേവന് ഒന്നാംക്ലാസ്സിൽ സ്ഥലം കിട്ടുകയുള്ളുയെന്നുകൂടി പറവാൻ എനിയ്ക്കു സംഗതിവന്നിട്ടുണ്ട്.

കുഴൽ; ഈ യന്ത്രം മേൽകാണിച്ച രണ്ടുയന്ത്രങ്ങളിൽ നിന്നും കുറച്ചു താഴെപ്പെട്ടിട്ടുള്ളതാകുന്നു. ഇതു കണ്ഠത്തിന്റെ സഹായത്തോടുകൂടി സാമർത്ഥ്യം കാണിക്കുന്നതാണ്. ഇതു നെടുംകുഴൽ (നാഗസ്വരം) എന്നും കുറുംകുഴൽ എന്നും ഓടക്കുഴൽ എന്നും മൂന്നുമാതിരിയിൽ കാണുന്നുണ്ട്. അവയിൽ നാഗസ്വരമാണ് മുഖ്യമായിട്ടുള്ളത്. ഇതിന്റെ പ്രചാരം ചോളദേശം മുതലായ സ്ഥലങ്ങളിൽ അധികമായി കാണുന്നുണ്ട്. കൊല്ലംകോട്ട സുബ്രഹ്മണ്യൻ മുതലായ ചില മഹാന്മാർ മലയാളത്തിലും ഇതുകൊണ്ടു പേരുകേട്ടവരില്ലെന്നില്ല. നമ്മുടെ ചില ക്ഷേത്രങ്ങളിൽ മൂന്നു സന്ധ്യയ്ക്കും ദൈവങ്ങളെ തൊഴുവാൻ വരുന്ന ജനങ്ങൾക്കും കർണ്ണാമൃതമായിത്തീരുന്നതും, സംസർഗ്ഗദോഷംകൊണ്ടു കലർപ്പെട്ട അപസ്വരങ്ങളെ പ്രസവിക്കുന്നതും ഈ നാഗസ്വരംതന്നെയാണെന്നുകൂടി വ്യസനപൂർവ്വം പറയേണ്ടിവന്നിരിക്കുന്നു. കുറുംകുഴൽ മേളങ്ങൾക്കിടയിൽ ചെണ്ടകളുടെ കൂട്ടത്തിൽ പ്രയോഗിക്കുന്നതിനു പുറമെ കുഴൽപററുകളിലും ഉപയോഗിച്ചുവരുന്നുണ്ട്. എങ്കിലും അപൂർവ്വമെയുള്ളു. തിരുവില്വാമല ശങ്കരപ്പണിക്കർ തുടങ്ങി ചില യോഗ്യന്മാർ ഇതിലും പേരുകേട്ടവർ ഈ ദിക്കിലുണ്ട്. ഓട

ക്കുഴൽ ഊതുന്നവരായിട്ടു നമ്മുടെ ഗൃഹങ്ങൾതോറും പല കുട്ടികളെയും കാണുവാനിടയുണ്ടു്. പക്ഷെ ഇതു വളരെ പ്രചാരമുണ്ടെങ്കിലും ഈ യന്ത്രത്തിൽ അത്ര വിദഗ്ദ്ധന്മാരായ സംഗീതരസികന്മാർ എന്റെ അറിവിലിപ്പോൾ അധികമുണ്ടോ എന്നു സംശയമാണു്.

'ഇടയ്ക്ക' എന്നുള്ളതു മലയാളത്തിൽ എല്ലാക്ഷേത്രം തോറും പതിവായി ഉപയോഗിച്ചുവരാറുണ്ടെങ്കിലും ഇതുകൊണ്ടു് ഉപയോഗിക്കുന്നവർ ഇതു നിത്യകർമ്മത്തിനുള്ളതല്ലാതെ സംഗീതത്തിനുള്ളതാണെന്നുപോലും ധരിച്ചിട്ടുണ്ടോ എന്നു സംശയമാണെന്നു പറഞ്ഞാലും അവർക്കു മുഷിച്ചിലുണ്ടാകേണ്ട കാലം കഴിഞ്ഞുപോയി എന്നതന്നെയുള്ള നിലയിലായിത്തീർന്നിരിക്കുന്നു.

'കപാലഹസ്തം' എന്നുള്ളതു വളരെ നടപ്പുള്ള യന്ത്രമല്ല. ഇതിൽ പാണ്ഡിത്യമുള്ളവരിൽ പ്രസിദ്ധന്മാരായിട്ടാരെയും എനിക്കു് അറിവില്ല. ഒരിക്കൽ ഒരു സരസൻ വായിക്കുന്നതു കേട്ടിട്ടുണ്ടു്.

'സംഗീതപ്പെട്ടി'. ഈ യന്ത്രം വളരെ വിശേഷപ്പെട്ടിട്ടുള്ള ഒരെണ്ണമാണു്. സംഗീതത്തിൽ ഒട്ടും ശീലമില്ലാത്തവരായ എന്നെപ്പോലെയുള്ളവർക്കും താക്കോൽ കൊട്ടുക്കാൻ മാത്രം പഠിച്ചാൽ ഇതുകൊണ്ടു സംഗീതം പ്രയോഗിക്കാം.

ഇനി വേറെ ചിലമാതിരി യന്ത്രങ്ങളുണ്ടു്. അവകൾ ശ്രുതി ശരിയാക്കുവാൻ മാത്രം ഉപയോഗിക്കുന്നവയാണു്. കഴിഞ്ഞാലും 'തംബുരു' 'ശ്രുതി' മുതലായി ഇവയും പല വിധത്തിൽ കണ്ടുവരുന്നുണ്ടു്. താളം പിടിക്കുന്നതിനുള്ള അനേകവിധവാദ്യങ്ങളും ഈ കൂട്ടത്തിൽ ഗണിക്കേണ്ടവയാണു്. പക്ഷെ അവ അസംഖ്യമുള്ളതിനാൽ നേരം അതിക്രമിക്കുമെന്നു വിചാരിച്ചു തല്ക്കാലം വിസ്തരിക്കുന്നില്ല.

ഇനി സംഗീതത്തിനു വേറെ ഒരു ഗുണമുണ്ടു്. ശ്രു

തി, യോജിപ്പിച്ചു രണ്ടോ മൂന്നോ കണ്ഠങ്ങളാകട്ടെ യന്ത്രങ്ങളാകട്ടെ കൂട്ടിയിണക്കി പാടുന്നതായാൽ ഒററയ്ക്കുള്ളതിനെക്കാൾ അധികം രസം പിടിക്കുന്നതാകുന്നു.

ഈ സംഗീതത്തിന്റെ മാഹാത്മ്യത്തെ വെളിപ്പെടുത്തുന്നതായ ഒരു ചെറിയ കഥകൂടി ഇപ്പോൾ ഇവിടെ പ്രസംഗിക്കുന്നതു് ഒട്ടും അപ്രസംഗമായി തീരുകയില്ലെന്നുവച്ചു്, ഇനി ഞാൻ അതിലേക്കായി തുനിഞ്ഞുകൊള്ളുന്നു.

പണ്ട് അതിഭാഗ്യവാനായ ഒരു ബ്രാഹ്മണൻ സംഗീതവിദ്യകൊണ്ടു വിഷ്ണുഭഗവാനെ ഭജിച്ചു വളരെക്കാലം ഇഹലോകസുഖം അനുഭവിച്ചും അനവധി സജ്ജനങ്ങളെ ഈ സുഖം അനുഭവിപ്പിച്ചും ജീവകാലാവസാനത്തിൽ ദിവ്യദേഹത്തോടുകൂടി വൈകുണ്ഠലോകത്തിലെത്തി. അദ്ദേഹത്തിന്റെ അന്തയാത്രികന്മാരായി ബ്രഹ്മാദി സകല ദേവകളും, തുംബുരു, നാരദൻ, ചിത്രസേനൻ മുതലായ സകല ദിവ്യഗായകന്മാരുംകൂടി ഉണ്ടായിരുന്നു. ആ മഹാബ്രാഹ്മണന്റെ വൈകുണ്ഠപ്രവേശമഹോത്സവത്തിൽ വിഷ്ണുഭഗവാൻ അവിടെ ഒരു വലിയ സംഗീതപ്രയോഗം നിശ്ചയിച്ചു. ആ സംഗീതസദസ്സിൽ പ്രധാനഗായകൻ ആ ഉത്തമബ്രാഹ്മണൻ തന്നെ അല്ലാതെ മററാരുമായിരുന്നില്ല. വളരെ ദിവ്യഗായകന്മാർ നിറഞ്ഞിട്ടുള്ള ആ സദസ്സിൽ സാക്ഷാൽ ലക്ഷ്മീഭഗവതിയും എഴുന്നള്ളി. ആ എഴുന്നള്ളത്തിൽ അകമ്പടിക്കാരായ ഛഡിക്കാരന്മാർ മുതലായ നിസ്സാരകപുരുഷന്മാർ ബ്രഹ്മാദിദേവകളിലും, തുംബുരു നാരദാദികളായ പഴയ ദിവ്യഗായകന്മാരിലും, ആളെ മാററുവാൻ അവൾക്കുള്ള അധികാരം നിസ്സംശയമായി കാണിച്ചുവെങ്കിലും ആയതു് ഏററവും ഉചിതമാകയാൽ ആർക്കും അത്ര വൈമനസ്യമുണ്ടായില്ല. പിന്നെ ശ്രീഭഗവതിയുടെ കല്പനപ്രകാരം ദിവ്യഗായകന്മാരിൽവച്ചു തുംബുരുവിനെ മാത്രം അകത്തേക്കു കൊണ്ടുപോയതു കേവലനാമമെന്നും, വീണ എടുത്തവ

രിൽ ഒന്നാമനാണെന്നും, തുംബുരുവിനെക്കാൾ അധികം സംഗീതവിദഗ്ദ്ധനാണെന്നും മററും അഭിമാനമുള്ള നാരദന് ഒട്ടും രസമായില്ലെന്നല്ലാ, കോപം വർദ്ധിച്ചുമൂലം മതിമറന്നിട്ട്, ഇങ്ങനെ പന്തിയിൽ പക്ഷപാതം കാണിച്ചതിനാൽ 'ശ്രീദേവി രാക്ഷസിയായി ഭവിക്കട്ടെ' എന്നു ശപിക്കാൻപോലും ആ നാരദൻ ഒട്ടും മടിച്ചില്ല. ആ ശ്ശാപം കൊണ്ടു മഹർഷിമാരുടെ രക്തത്തിൽ മണ്ഡോദരിയുടെ ഗർഭത്തിലുണ്ടായ ലക്ഷ്മീദേവിയാണ് സീതാദേവി എന്നുള്ള കഥ ഇവിടെ ചുരുക്കുന്നു.

പിന്നെ വിഷ്ണുഭഗവാൻതന്നെ എഴുന്നള്ളി നാരദനെ നല്ല നല്ല യുക്തികൾ പറഞ്ഞു സമാധാനപ്പെടുത്തിയ കൂട്ടത്തിൽ "ഭവാന്ന് അഭ്യാസവും കേൾവിയും തുംബുരുവിനോളമില്ല. ശ്വേതപർവ്വതത്തിന്റെ ഗുഹയിൽ സംഗീതസർവ്വജ്ഞനായ ഒരു ഉലൂകനിരിപ്പുണ്ട്. അദ്ദേഹത്തിന്റെ അടുക്കൽ ചെന്നു നല്ലവണ്ണം അഭ്യസിക്കൂ. എന്നാൽപിന്നെ തുംബുരുവിനോടു തുല്യനാകും" എന്ന് ഉപദേശിച്ചുകൊടുത്തു.

നാരദനും അങ്ങനെതന്നെ ആ ഉലൂകന്റെ അടുക്കൽ ചെന്നു യഥാവിധി വളരെക്കാലമഭ്യസിച്ചു കൃതാർത്ഥഭാവത്തോടുകൂടി മത്സരം സഫലീകരിപ്പാൻ തുംബുരുവിന്റെ ആശ്രമത്തിൽ ചെന്നു. അപ്പോൾ ആ ആശ്രമദ്വാരത്തിൽ കണ്ണില്ലാതെയും, കാതില്ലാതെയും, കയ്യൊടിഞ്ഞും, കാലൊടിഞ്ഞും എന്നുവേണ്ട പലമാതിരി അംഗവൈകല്യമുള്ള സ്ത്രീകളെയും, പുരുഷന്മാരെയും ഷണ്ഡന്മാരെയും കണ്ടിട്ടു 'നിങ്ങളാരാണ്? എന്താണിവിടെ നില്ക്കുന്നതു്?' എന്നു ചോദിച്ചു. 'ഞങ്ങൾ രാഗപുരുഷന്മാരും രാഗസ്ത്രീകളും, രാഗനപുംസകങ്ങളുമാണ്. അങ്ങു പാടുമ്പോൾ പതിവായി ഇങ്ങനെ ഞങ്ങൾക്ക് അംഗവൈകല്യം വരികയും, തുംബുരു പാടി അതു തീർക്കുകയും പതിവാണ്. അതുകൊണ്ട് അ

ദ്ധാരത്തിന്റെ അവസരം കാത്തിരിക്കുകയാണ്' എന്ന് അവരുടെ മറുപടികേട്ടു ലജ്ജിച്ചു നാരദനായിട്ടു തുംബുരുവിനെ കാണാതെതന്നെ വിഷ്ണുവിന്റെ അടുക്കൽ പോയി ഈ വിവരം അറിയിച്ചു.

ശ്രീനാരായണനാകട്ടെ, "ഇതുകൊണ്ടുമായില്ല. അങ്ങ് ഇനിയും കുറച്ചുകാലം അഭ്യസിക്കണം—ഞാൻതന്നെ അഭ്യസിപ്പിക്കാം; പക്ഷെ അതിനുള്ള യോഗ്യത ഇപ്പോഴും വന്നുകഴിഞ്ഞിട്ടില്ല. അതുകൊണ്ടു പല പല ദിവ്യഗായകന്മാരുടെയും കൂടെ നടന്നു കേൾവി സമ്പാദിക്കുക—അങ്ങനെ കുറെ കഴിയട്ടെ; പിന്നെ ഞാൻ യദുകുലത്തിൽ ശ്രീകൃഷ്ണനായിട്ട് അവതരിച്ചു ഭൂഭാരം തീർത്തു ദ്വാരകയിൽ വിശ്രമിക്കുന്ന കാലത്ത് എന്റെ അടുക്കൽ വന്ന് ഈ കഥ ഓർമ്മപ്പെടുത്തുക. അന്ന് അഭ്യസിപ്പിക്കാം" എന്നു പറഞ്ഞയച്ചു. പിന്നെയും നാരദൻ ദിവ്യലോകങ്ങളിൽ സഞ്ചരിച്ചു സാമാന്യം കേൾവി സമ്പാദിച്ചു എന്നല്ല ഭാവത്തോടുകൂടി ഒരുത്തരുടെ ഒ കാലമേറെ കഴിഞ്ഞതിന്റെശേഷം ശ്രീകൃഷ്ണന്റെ സമീപത്തു ചെന്ന് ഇക്കാര്യം ഓർമ്മപ്പെടുത്തി. അപ്പോൾ ഭഗവാൻ ജാംബവതിയുടെ അടുക്കൽ ഒരു വർഷം അഭ്യസിച്ചു വരുവാൻ കല്പിച്ചു. അങ്ങനെ ഒരു വത്സരം കഴിഞ്ഞു ചെന്നപ്പോൾ, 'ഇനിയൊരു കൊല്ലം സത്യഭാമ അഭ്യസിപ്പിക്കും' എന്നായി. അതു കഴിച്ചു ചെന്നപ്പോൾ രുഗ്മിണിയുടെ അടുക്കലേക്കുവിട്ടു. അവിടെ ചെന്നപ്പോൾ പാടുന്ന സമയങ്ങളിൽ, 'നാരദ! താളം തെറ്റിയല്ലോ,' 'അല്ലാ മഹർഷിക്കു രാഗം ശ്രുതിമിഴല്ലുന്നുണ്ടോ?' എന്നും മറ്റും രുഗ്മിണിയുടെ ശിഷ്യത്തികളുടെ പരിഹാസം കേൾക്കാറായി. എന്നിട്ടു രണ്ടുകൊല്ലം അവിടെ അഭ്യസിച്ചു. പിന്നെ ബാല്യത്തിൽതന്നെ ഓടക്കുഴലിൽ പേരുകേട്ടിട്ടുള്ള സംഗീതസാരസർവ്വജ്ഞനായ വാസുദേവസ്വാമിയുടെ അടുക്കലും ചെന്നു ആണ്ട് അഭ്യസിച്ചു. അ

ഇപ്രകാരം കാമ, ക്രോധ, ലോഭ, മോഹ, മദ, മാത്സര്യാദി സകല ദോഷങ്ങളും നീങ്ങി സംഗീതസർവ്വസ്വവും നാരദനിൽ വിളങ്ങി തുംബുരുവിനോടുള്ള മാത്സര്യമശേഷം അടങ്ങി അർജ്ജുനൻമുതലായവർ ഈ മഹർഷിയുടെ പാട്ടുകേട്ടു കൊണ്ടാടിത്തുടങ്ങി. നാരദൻ പിന്നെ ബ്രഹ്മാനന്ദം അനുഭവിച്ചു പഞ്ചഭൂതത്തെ മൊട്ടാകെ വിട്ടു ജീവന്മുക്തനായി നടന്നു തുടങ്ങി.

ഇങ്ങനെ അപാരമായിട്ടുള്ള സംഗീതശാസ്ത്രസമുദ്രത്തിന്റെ മറുകര കണ്ടവർ ദിവ്യലോകത്തുതന്നെ ഒന്നോ രണ്ടോ മഹാന്മാരേയുള്ളു. ഇനി ഭൂലോകത്തിലെ കഥ പറവാനുണ്ടോ? എന്നാലും ഇപ്രകാരം ഇറാലി, ജർമ്മനി, ഇംഗ്ലണ്ടു മുതലായ ദ്വീപാന്തരങ്ങളിൽ കാലാവസ്ഥാനുരൂപം ഈ വിദ്യയ്ക്കു പ്രചാരമുണ്ട്. നമ്മുടെ ഭാരതഖണ്ഡത്തിലും ഉത്തരദേശത്തും നല്ല നടപ്പുണ്ട്. മഹമ്മദീയന്മാരിൽ നല്ല സംഗീതസമർത്ഥന്മാർ ഒട്ടധികമുണ്ടെന്നു കേട്ടിട്ടുണ്ട്. ദക്ഷിണദേശത്തും 'തഞ്ചാവൂർ ശരഭോജി' രാജാവിന്റെ സംഗീതവിദ്യാപ്രചാരവൈശദ്യം ഇന്നും സ്ത്രീകളിലും പുരുഷന്മാരിലും പ്രതിഫലിച്ചുതന്നെ കിടക്കുന്നു. മലയാളത്തിൽവച്ചു തിരുവനന്തപുരത്താണ് അധികം ഈ വിഷയത്തിൽ വിശേഷമുള്ളതു്.

ഗർഭശ്രീമാനെന്നു നാടുനീങ്ങിയ മഹാരാജാവിന്റെ സംഗീതപ്രിയതയാണ് ഇതിനെ ഇങ്ങനെ രക്ഷിച്ചുവെന്നു നിസ്സംശയം പറയാവുന്നതാണ്.

ഇനി കൊച്ചിശ്ശീമയിലെ സ്ഥിതി ആലോചിക്കുന്നതായാൽ തൃശ്ശിവപേരൂരാണ് ഉള്ളതിൽവച്ചു ഭേദം. ഇവിടെ വിശേഷബുദ്ധികളാണ് ഈ വിദ്യയിൽ പേരുനേടിയവരുള്ളതു്, എന്നാലുമവരുണ്ടു യന്ത്രവും കണ്ഠവും യോജിപ്പിച്ചുപാടി, കേൾക്കുന്നവരെ മോഹിപ്പിക്കുവാൻ ഇവർക്കു പ്രയാസമില്ലെന്നു പലർക്കും അനുഭവം വന്നിട്ടുള്ളതാണല്ലൊ.

മലയാളത്തിൽ ഈ സ്സംഗീതം 'നാടകനെന്നും ദേശിക' മെന്നും രണ്ടു മാതിരി നടപ്പുണ്ടു്. അതിൽ 'നാടകൻ' ആട്ടക്കഥയിലും, തിരുവാതിരക്കളികളിലും മറ്റുമാണു് നടപ്പുള്ളതു്.

ഓരോ രസങ്ങൾക്കു് ഓരോജാതി രാഗങ്ങൾ യോജിക്കും. ശൃംഗാരത്തിനു തോടി, കാമോദരി മുതലായതും, വീരത്തിനു ഭൈരവി തുടങ്ങിയതും, കരുണത്തിന്നു് ആനന്ദഭൈരവിപ്രഭൃതിയും, അത്ഭുതത്തിനു നവരസം മുതലായതും, ഹാസ്യത്തിനു പന്തുവരാളി തുടങ്ങിയതും, ഭയാനകത്തിനു നാഥനാമക്രിയാദിയും, ബീഭത്സത്തിന്നു് അഠാണപ്രഭൃതിയും, രൌദ്രത്തിന്നു് ആഹരിതുടങ്ങിയതും, ശാന്തത്തിനു മോഹനം മുതലായതും അധികം അനുരൂപങ്ങളാണെന്നു് ഗാനരസികന്മാർക്കു് അറിയാവുന്നതാണല്ലോ.

നാടകമാതിരിയെക്കാൾ 'ദേശിക' മാതിരിയാണു് അധികം രസം കൊടുക്കുന്നതു്. അതുകൊണ്ടു നാടകാഭിനയാദികളിൽ ദേശികവഴിക്കു് അതാതുരസങ്ങൾക്കു് അനുരൂപങ്ങളായ രാഗങ്ങളെ ഉപയോഗിക്കുന്നതായാൽ പിന്നത്തെക്കഥ പറയേണ്ടതില്ലല്ലോ.

വിസ്താരഭയംകൊണ്ടു് എല്ലാം ചുരുക്കിപ്പിടിച്ചിട്ടുള്ള ഈ പ്രസംഗം അവസാനിപ്പിച്ചുകൊള്ളുന്നു.

വാണീനാദമുഖസ്യ
വീണക്കാർകളുടെ ഗാനസംഗമത്തിൽ
ചെണാററു അഗ്രാസനം
കണ്ണേം കല്യാണി ഗൌരി ഇന്നമ്മചെയ്യു.

൩ രാജ്യഭരണം.

രാജ്യഭരണത്തെക്കുറിച്ചു പല സംഗതികളും ആലോചിപ്പാനുണ്ടു്. എന്തൊരാവശ്യത്തിനാണു രാജ്യഭരണം എന്നൊരേർപ്പാടു മനുഷ്യർ നിശ്ചയിച്ചിരിക്കുന്നതു്? ആ ഉദ്ദേശത്തെ നിർവ്വഹിക്കുന്നതിനു പല രാജ്യങ്ങളിലും പല കാലങ്ങളിലുമായിട്ടു് എന്തെല്ലാം വിധത്തിലുള്ള ഏർപ്പാടുകളാണു ചെയ്യപ്പെട്ടിട്ടുള്ളതു്? ഓരോ ഏർപ്പാടു് ആ ഉദ്ദേശത്തെ എത്രത്തോളം നിർവ്വഹിക്കുന്നുണ്ടു്? അതിൽ എന്തെല്ലാം ന്യൂനതകളാണുള്ളതു്? രാജ്യഭരണത്തിൽ ഏതുവിധത്തിലുള്ള ഏർപ്പാടുകൾകൊണ്ടാണു ന്യൂനതകൾ കഴിയുന്നേടത്തോളം കുറഞ്ഞുപോകുന്നതു്? എന്നും മററുമുള്ള സംഗതികളെയാണു നമുക്കു പ്രധാനമായി ആലോചിപ്പാനുള്ളതു്. ഈ ആലോചനയിൽ ഇംഗ്ലീഷുപുസ്തകങ്ങളിലും, നമ്മുടെ സ്മൃതിപുരാണാദികളിലും ഈ വിഷയത്തെപ്പററി പറഞ്ഞിരിക്കുന്നതിന്റെ ഗൌരവലാഘവങ്ങളും ഉൾപ്പെടുന്നതാകുന്നു.

എന്തെങ്കിലും ഒരു ക്രിയയുടെയോ ഏർപ്പാടിന്റെയോ സ്വഭാവത്തെയും ഗുണദോഷങ്ങളെയും കുറിച്ചു് ആലോചിക്കുന്നതിനു മുമ്പിൽ അതിന്റെ ഉദ്ദേശം എന്താണെന്നു് ആലോചിക്കുന്നതു പ്രത്യേകം ആവശ്യമാണു്. ആ ഉദ്ദേശം എല്ലായ്പോഴും വിശദമായി നമ്മുടെ മനസ്സിലില്ലെങ്കിൽ നാം പറയുന്നതു ചിലപ്പോൾ കുറെ അപ്രസ്തുതമായിവന്നേക്കാം. അതുകൊണ്ടു രാജ്യഭരണത്തിന്റെ ഉദ്ദേശം എന്താണെന്നാകുന്നു നാം ആദ്യമായി ആലോചിപ്പാനുള്ളതു്. എന്തൊരാവശ്യത്തിനായിട്ടാണു് ഈശ്വരനോ മനുഷ്യരോ രാജ്യഭരണം എന്നൊരേർപ്പാടു ചെയ്തിരിക്കുന്നതു്? എന്ന ചോദ്യത്തിന്റെ യഥാർത്ഥമായ ഉത്തരമാകുന്നു രാജ്യഭരണത്തിന്റെ യഥാർത്ഥമായ ഉദ്ദേശം.

ഈ ചോദ്യത്തിന്ന പലരും പലവിധമായ ഉത്തരം പറഞ്ഞിട്ടുണ്ട്. ചിലർ രാജ്യഭരണം പ്രജാപരിപാലനത്തിനാണെന്നും, മററുചിലർ ദുഷ്ടശിക്ഷണശിഷ്ടപരിപാലനത്തിനാണെന്നും, ചിലർ സ്വത്തിനെയും സ്വാതന്ത്ര്യത്തെയും രക്ഷിക്കുന്നതിനാണെന്നും, മററുചിലർ ഭൂരിപക്ഷം ജനങ്ങളുടെ ഗുണസുഖത്തിനാണെന്നും, പിന്നെ ചിലർ പ്രജകളെ ഉൽകൎഷീകരിക്കുന്നതിനാണെന്നും മററും അഭിപ്രായപ്പെട്ടിട്ടുണ്ട്. ഈ അഭിപ്രായങ്ങൾതമ്മിൽ സൂക്ഷ്മത്തിൽ വ്യത്യാസമൊന്നുമില്ലെന്ന സാധിക്കാവുന്നതാണെങ്കിലും ഓരോന്നഭിപ്രായം ഓരോവഴിക്ക പോകുന്നതാകകൊണ്ട് അവയിൽ ഓരോന്നിന്റെ സ്വഭാവത്തെ പ്രത്യേകമായി ആലോചിച്ചു നമ്മുടെ വ്യവഹാരത്തിന്റെ അടിസ്ഥാനമായി ഒന്നിനെ സ്വീകരിക്കേണ്ടതാണല്ലൊ.

ഇതിൽ പ്രജാപരിപാലനമെന്നും ദുഷ്ടശിക്ഷണശിഷ്ടപരിപാലനമെന്നും പറയുന്നത് ഒന്നുതന്നെയാണ്. നമ്മുടെ ഇടയിൽ രാജ്യഭരണോദ്ദേശമായി പറഞ്ഞുവരുന്നത് ഇതാണ്. എന്നാൽ ഇതിന്ന വലിയൊരു ന്യൂനതയുണ്ട്. ഉദ്ദേശമെന്നതു ശാസ്ത്രാനുരോധമായി വിചാരിക്കുമ്പോൾ മൂലത്തോളം പറയുന്നതായിരിക്കണം. അക്കാൎയ്യത്തിന്റെ ഉദ്ദേശം ഇന്നതാണെന്ന പറയുമ്പോൾ ആ ഉദ്ദേശത്തിന്റെ ഉദ്ദേശം എന്താണെന്നുള്ള ചോദ്യത്തിന്ന ഇടവരരുത്. വൈദ്യശാസ്ത്രമുണ്ടാക്കിയിരിക്കുന്നതു രോഗികളെ ചികിത്സിക്കുന്നതിനാണെന്ന പറയുന്നതു ശരിയാണെങ്കിലും ശാസ്ത്രാനുരോധമായിട്ടില്ല. ചികിത്സിക്കുന്നതുകൊണ്ട വേറെ ഒരു ഫലം സിദ്ധിക്കുന്നതിനാൽ വൈദ്യശാസ്ത്രം രോഗോപശാന്തിക്കും രോഗനിവാരണത്തിനുമാണെന്നാകുന്നു പറയേണ്ടത്. ഇതുപോലെയാണ ദുഷ്ടശിക്ഷണശിഷ്ടപരിപാലനമെന്ന പറയുന്നത്. ഈ പ്രവൃത്തികൊണ്ടു വേറെ ഒരു സാദ്ധ്യമുണ്ടായിരിക്കുമ്പോൾ അതുതന്നെയാണ

രാജ്യഭരണോദ്ദേശമെന്ന പറയുന്നതു തൃപ്തികരമല്ല. ആ സ്വാധ്യമെന്തെന്ന വഴിയെ പറയാം.

വെള്ളക്കാരുടെ ഇടയിൽ സാധാരണയായി പറഞ്ഞുവരുന്നതു രാജ്യഭരണം സ്വത്തിനെയും സ്വാതന്ത്ര്യത്തെയും രക്ഷിപ്പാനാണെന്നാകുന്നു. ഇതിന്റെ താല്പര്യം മനുഷ്യർ അന്യോന്യം ദേഹപീഡ ചെയ്യാതെയും മുതൽ അപഹരിക്കാതെയും രാജാവു നോക്കണമെന്നാകുന്നു. മേൽപ്പറഞ്ഞ ന്യൂനത ഈ മതത്തിനുമുണ്ട്. സ്വത്തിനെയും സ്വാതന്ത്ര്യത്തെയും രക്ഷിക്കുന്നതുകൊണ്ടു നേടേണ്ട വേറെ ഒരു സാധ്യമുണ്ട്. അതുകൊണ്ട് ആ സ്വാധ്യത്തെയാണ രാജ്യഭരണത്തിന്റെ ഉദ്ദേശമെന്ന പറയേണ്ടതു.

ഇനിയൊരു മതമുള്ളതു രാജ്യഭരണം ഭൂരിപക്ഷം ജനങ്ങളുടെ ഭൂരിസുഖത്തിനാണെന്നാകുന്നു. ദുഷ്ടശിക്ഷണവും ശിഷ്ടപരിപാലനവും സ്വത്തുസ്വാതന്ത്ര്യരക്ഷണവും സൂക്ഷ്മത്തിൽ ഭൂരിപക്ഷഭൂരിസുഖത്തിന്നായിട്ടാകുന്നു. രാജാവു ശിഷ്ടന്മാരെ രക്ഷിക്കയും ദുഷ്ടന്മാരെ ശിക്ഷിക്കയും ചെയ്യുന്നതും, മനുഷ്യർ അന്യോന്യം ദേഹപീഡ ചെയ്യാതെയും, മുതൽ അപഹരിക്കാതെയും നോക്കുന്നതും ജനങ്ങൾ സുഖമായിരിക്കണമെന്നതിന്നല്ലാതെ മറ്റൊരു കാര്യത്തിന്നാകുന്നു എന്ന പറവാൻ പാടില്ല. അതുകൊണ്ടു ഭൂരിപക്ഷഭൂരിസുഖം മറ്റ് ഉപദേശങ്ങളെക്കാൾ അധികം മുഖ്യമായിട്ടുള്ളതാണെന്ന സാധിക്കുന്നു.

ഇതിനെക്കാൾ അടുത്തതായി വേറെ വല്ല ഉദ്ദേശവുമുണ്ടോ? എന്തിനാണ ഭൂരിപക്ഷം ജനങ്ങൾക്ക ഭൂരിസുഖമുണ്ടാകുന്നത് എന്ന ചോദിപ്പാൻ അവകാശമുണ്ടെന്ന തോന്നുന്നില്ല. മനുഷ്യരുടെ സകലപ്രവൃത്തികളും സുഖപ്രാപ്തിക്കോ ദുഃഖനിവൃത്തിക്കോ വേണ്ടിയാണ ഏർപ്പെടുന്നത്. ഈ രണ്ടിലൊന്നിന്റെ ഉദ്ദേശത്തോടുകൂടിയല്ലാതെ യാതൊരു പ്രവൃത്തിയുമില്ല. താല്ക്കാലികസുഖമനുഭവിച്ചു പിന്നീട ദുഃഖ

ത്തിൽ അകപ്പെടുന്നതും ഉത്തരകാലസുഖത്തിനുവേണ്ടി താല്ക്കാലികദുഃഖമനുഭവിക്കുന്നതും അസാധാരണമല്ല. ഈ പ്രവൃത്തികളിൽ ബുദ്ധിക്കുറവുകൊണ്ടു മനുഷ്യർ പല തെറ്റുകളും വരികയും വിചാരിച്ചതിനു വിപരീതമായ ഫലം സിദ്ധിക്കയും ചെയ്യേക്കാം എങ്കിലും എന്തു പ്രവൃത്തി ചെയ്യുമ്പോഴും എല്ലാവരും സുഖപ്രാപ്തിയെയൊ ദുഃഖനിവൃത്തിയെയോ ഉദ്ദേശിച്ചിട്ടാവാതിരിക്കയില്ല. അതിനെന്താണു കാരണമെന്നു ചോദിച്ചാൽ മനുഷ്യസ്വഭാവമെന്നല്ലാതെ ഈ സന്ദർഭത്തിൽ മറ്റൊന്നും പറയേണ്ട ആവശ്യം കാണുന്നില്ല. ഈ സ്വഭാവം കാരണമായിട്ടാണു രാജ്യഭരണം തന്നെ വേണ്ടിവന്നതു്. അതുകൊണ്ടു രാജ്യഭരണത്തിന്റെ ഉദ്ദേശം ഭൂരിപക്ഷം ജനങ്ങളുടെ ഭൂരിസുഖമാണെന്നു പറയുന്നതു ശാസ്ത്രാനുരോധമായിരിക്കുന്നതാണു്.

ഭൂരിപക്ഷഭൂരിസുഖമെന്നുവച്ചാലെന്താണെന്നാകുന്നു ഇനി ആലോചിപ്പാനുള്ളതു്. മനുഷ്യർ ചെയ്യുന്ന യാതൊരേർപ്പാടും എല്ലാവർക്കും ഒരുപോലെ സുഖപ്രദമാവാൻ പാടില്ലെന്നു തന്നെയല്ല ചിലർക്കു് അതു നിശ്ചയമായും ദുഃഖകരംതന്നെയായിരിക്കും. കുറ്റം ചെയ്യുന്നവരെ ശിക്ഷിക്കണമെന്നുള്ള ഏർപ്പാടു പരക്കെ ജനങ്ങൾക്കു സുഖകരമാണെങ്കിലും കുറ്റം ചെയ്യാതെ കഴികയില്ലെന്നുള്ള അപൂർവ്വം ചില ദുസ്സ്വഭാവികൾക്കു് അതു ദുഃഖകരമായിരിക്കുമല്ലോ. അതുകൊണ്ടാണു് എല്ലാവർക്കും എന്നു പറയാതെ ഭൂരിപക്ഷം ജനങ്ങൾക്കു് എന്നു പറഞ്ഞതു്. ഇതുപോലെ തന്നെ പരമാനന്ദമെന്ന അവസ്ഥ മനുഷ്യർക്കു അലഭ്യമായിട്ടുള്ളതാണു്. അതുകൊണ്ടു് ഉണ്ടാവുന്നേടത്തോളം സുഖം ഏതുവിധത്തിലാണു സമ്പാദിപ്പാൻ തരമെന്നേ നോക്കുവാൻ തരമുള്ളൂ. ഈ തത്വത്തെ വിചാരിച്ചിട്ടാണു പരമസുഖം എന്നു പറയാതെ ഭൂരിസുഖമെന്നു പറഞ്ഞതു്. സകലജനങ്ങളുടേയും പരമസുഖം തീരെ അപ്രാപ്യവും ഭൂരി

പക്ഷം ജനങ്ങളുടെ ഭൂരിസുഖം സാധിപ്പാൻനോക്കേണമെന്നും ആകകൊണ്ടു രാജ്യഭരണത്തിന്റെ ഉദ്ദേശം ഈ ഒടുവിൽ പറഞ്ഞതുതന്നെയാകുന്നു എന്നാണു വിചാരിക്കേണ്ടതു്.

ഇനി ഒരു മതം കൂടിയുണ്ടല്ലോ. രാജ്യഭരണം മനുഷ്യവർഗ്ഗത്തെ ഉല്കൃഷ്ടീകരിക്കുന്നതിനാണെന്നാകുന്നു ചിലർ പറയുന്നതു്. ആകൃതികൊണ്ടും, ബുദ്ധികൊണ്ടും, അറിവുകൊണ്ടും ഒരു ബ്രാഹ്മണനും ചെറുമനും തമ്മിലുള്ള അന്തരം മഹത്താകുന്നല്ലോ. എന്നാൽ മനുഷ്യപ്രയത്നത്താൽതന്നെ അനേകകാലംകൊണ്ടെങ്കിലും ചെറുമരെ ബ്രാഹ്മണരെപ്പോലെ ആക്കാവുന്നതാണു്. എന്നുതന്നെയല്ല, ബ്രാഹ്മണരേയും വെള്ളക്കാരേയും മറ്റും എല്ലാ അവസ്ഥകൊണ്ടും ഇപ്പോഴത്തേക്കാൾ ഉപര്യുപരി യോഗ്യരാക്കിത്തീർക്കാവുന്നതാണു്. സ്വപ്രയത്നംകൊണ്ടു മനുഷ്യവർഗ്ഗത്തിനു് എത്രത്തോളം വലിപ്പം വരാമെന്നു നമുക്കു് ഊഹിപ്പാൻതന്നെ പാടില്ല. ഇങ്ങനെ മനുഷ്യരെ സാധ്യമാകുന്നിടത്തോളം ഉൽകൃഷ്ടന്മാരാക്കുന്നതിനാണത്രേ രാജ്യഭരണം.

എന്നാൽ സൂക്ഷ്മത്തിൽ ഇതും ഭൂരിപക്ഷഭൂരിസുഖത്തിൽ അടങ്ങീട്ടുണ്ടു്. ശാകുന്തളം വായിക്കുമ്പോളുണ്ടാകുന്ന അവാച്യമായ സുഖം ഒരു ചെറുമനു് അനുഭവിപ്പാൻ തരമില്ല. ഭൂരിസുഖമെന്നു പറഞ്ഞതുകൊണ്ടു് ഇതുപോലെയുള്ള വലിയ സുഖങ്ങളെ അനുഭവിപ്പാനുള്ള യോഗ്യത അവനും ഉണ്ടാക്കിക്കൊടുക്കണമെന്നു വരുന്നതാണു്. മനുഷ്യരിൽ യോഗ്യതകൂടുംതോറും ആസ്വാദ്യത അധികമുള്ള സുഖവും കൂടുന്നതാകകൊണ്ടു ഭൂരിസുഖത്തെ ഉണ്ടാക്കുന്ന കൂട്ടത്തിൽ മനുഷ്യവർഗ്ഗത്തെ ഉൽകൃഷ്ടീകരിക്ക എന്നുള്ളതും അടങ്ങുന്നതാണു്.

ഭൂരിപക്ഷം ജനങ്ങൾക്കു ഭൂരിസുഖം ഉണ്ടാകുന്നതിനു രാജാവു് എന്തെല്ലാമാണു ചെയ്യേണ്ടതെന്നും രാജ്യഭരണത്തിന്റെ സമ്പ്രദായം എങ്ങനെ ആയിരിക്കണമെന്നുമാകു

ന്ന ഇനി ആലോചിപ്പാനുള്ളത്. രാജകൃത്യങ്ങളെ ഒന്നൊന്നായി വിവരിക്കുന്നതിന് ഇവിടെ സ്ഥലവും ആവശ്യവുമില്ല. കൃത്യങ്ങളുടെ സ്വഭാവത്തെ ആകപ്പാടെ ഒന്നു പറയുന്നതിനുമാത്രമെ ഭാവിക്കുന്നുള്ളു. രാജകൃത്യങ്ങളെമാത്രം സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം വലുതായ അഭിപ്രായഭേദങ്ങളില്ല. എല്ലാ രാജ്യക്കാരുടെയും മതം ഏകദേശം യോജിച്ചുതന്നെയിരിക്കും.

രാജാവു പ്രധാനമായി മനസ്സുവെക്കേണ്ടതായ സംഗതി രാജ്യഭരണം തന്റെ സ്വാതന്ത്ര്യത്തെയും സിദ്ധാന്തങ്ങളെയും നിർവഹിക്കുന്നതിനല്ലെന്നാകുന്നു. രാജ്യഭരണത്തിന്റെ ഉദ്ദേശം പ്രജകളുടെ ക്ഷേമമൊന്നുമാത്രമാകകൊണ്ട് അവരുടെ ആവശ്യത്തിനായി രാജാവിനെ ഉണ്ടാക്കിയിരിക്കയാണെന്നും, രാജാവിന്റെ ആവശ്യത്തിനു പ്രജകളെ ഉണ്ടാക്കിയിരിക്കയല്ലെന്നും സ്പഷ്ടമാകുന്നുണ്ട്. ജനങ്ങളുടെ കാര്യങ്ങൾ അന്വേഷിക്കുന്നതിനായും അവർ അന്യോന്യം ഉപദ്രവിക്കാതെ നോക്കുന്നതിനായും അവർ തന്നെ അധികാരപ്പെടുത്തി ആക്കിയിരിക്കുന്ന ആളാണെന്നു മാത്രമെ രാജാവിനെ വിചാരിപ്പാൻ പാടുള്ളു എന്നാകുന്നു ഇംഗ്ലീഷുകാരുടെയും മറ്റും അഭിപ്രായം. ഈ അഭിപ്രായത്തെ അവർ പല പുസ്തകങ്ങളിലും ഘോഷിച്ചിട്ടുള്ളതിനുപുറമെ പല രാജ്യഭരണവ്യവസ്ഥാപനരേഖകളിലും അവർ വെളിപ്പെടുത്തീട്ടുമുണ്ട്. നമ്മുടെ ഗ്രന്ഥങ്ങളും ഈ അഭിപ്രായത്തെ അത്ര സ്പഷ്ടമായി ഘോഷിക്കുന്നില്ലെങ്കിലും പ്രജകളുടെ ക്ഷേമത്തെ വർദ്ധിപ്പിക്കുക മാത്രമാണു രാജാവിന്റെ കൃത്യമെന്നു സ്പഷ്ടമായി പറയുന്നുണ്ട്. എങ്കിലും ഈ അഭിപ്രായങ്ങൾ തമ്മിൽ ഒരു വലിയ വ്യത്യാസമുണ്ട്. പ്രജകളുടെ കാര്യങ്ങളെ അന്വേഷിപ്പാൻ രാജാവിനെ അവർതന്നെ അധികാരപ്പെടുത്തി എന്നാണ് ഇംഗ്ലീഷുകാർ വ്യവഹരിക്കുന്നത്. നമ്മുടെ പ്രമാണപ്രകാരം രാജാവിന്

ഈ അധികാരം കിട്ടിയതു് ഈശ്വരങ്കൽനിന്നാണെന്നാകുന്നു 'രക്ഷാർത്ഥമസ്യ സർവ്വസ്യ രാജാനമസൃജൽ പ്രഭു' എന്നും 'മഹതീദേവതാഹ്യേഷാ നരരൂപേണതിഷ്ഠതി' എന്നും മററും മനു പറഞ്ഞിരിക്കുന്നതു നോക്കുമ്പോറം നമ്മുടെ പ്രമാണപ്രകാരം രാജാവിനെ ഒരു ദിവ്യപുരുഷനായി വിചാരിക്കേണമെന്നു സ്പഷ്ടമാകുന്നു. ഈ വിശ്വാസം ജനങ്ങറംക്കും രാജാവിനും ഉണ്ടാകുന്നതുകൊണ്ടു് ഇംഗ്ലീഷുകാരുടെ പ്രമാണപ്രകാരമുള്ള രാജ്യഭരണത്തിൽനിന്നു വല്ല ന്യൂനതവരുന്നതാണോ എന്നു മേലിൽ ആലോചിച്ചുകൊള്ളാം. എല്ലാജനങ്ങളുടേയും രക്ഷയ്ക്കുവേണ്ടി മാത്രം ബ്രഹ്മാവു രാജാവിനെ സൃഷ്ടിച്ചു എന്നു മനു പറഞ്ഞിരിക്കുന്നതിനാൽ രാജകൃത്യം ഇന്നതാണെന്നുള്ള സംഗതിയെപ്പററി ഇംഗ്ലീഷുകാരും നമ്മളും തമ്മിൽ വളരെ അഭിപ്രായഭേദമില്ല.

ഭരിപക്ഷക്കാരുടെസുഖത്തിന് ഇനി പ്രധാനമായിട്ടുണ്ടാവേണ്ടതു നിയമങ്ങറംക്കു സർവ്വസാധാരണത്വമുണ്ടായിരിക്കുകയാകുന്നു. എല്ലാ നിയമങ്ങളും പ്രജകളിൽ എല്ലാവരേയും ഒരുപോലെ സംബന്ധിക്കുന്നതായിരിക്കണം. ഇപ്പോറം ഇന്ത്യാരാജ്യത്തു നടപ്പായിരിക്കുന്ന ശിക്ഷാനിയമപ്രകാരം ഒരു കുററത്തിനു് ഒരു ജാതിക്കാൎക്കു ഒരു ശിക്ഷയെന്നും മറെറാരു ജാതിക്കാൎക്കു മറെറാരു ശിക്ഷയെന്നുമല്ല വ്യവസ്ഥിതമായിരിക്കുന്നതു്. ഒരു കുററം ചെയ്താൽ ശിക്ഷ എല്ലാവൎക്കും ഒന്നുപോലെയാണു്. എന്നാൽ നമ്മുടെ പഴയനിയമങ്ങറംക്കു് ഈ അപക്ഷപാതിത്വമില്ല. സ്മൃതികറം ജാതികളുടെ ഭേദംപോലെ ശിക്ഷയ്ക്കും ഭേദം കല്പിച്ചിട്ടുണ്ടു്. ഒരു ശൂദ്രൻ ബ്രാഹ്മണനെ അധിക്ഷേപിച്ചു പറഞ്ഞാൽ അവന്റെ നാവു് അറുത്തുകളയണമെന്നും, ബ്രാഹ്മണൻ ശൂദ്രനെയാണു് അധിക്ഷേപിച്ചതെങ്കിൽ ആ ബ്രാഹ്മണനു സ്വല്പമായ ഒരു പിഴ കല്പിക്കണമെന്നുമാകുന്നു മനുസ്മൃതിയിൽ വിധിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നതു്. ഇതു് ഒരു

ഉദാഹരണമായി പറഞ്ഞു എന്നെയുള്ളൂ. എല്ലാ ശിക്ഷകൾക്കും ഇപ്രകാരംതന്നെ ജാതിഭേദംപോലെ ശിക്ഷാഭേദത്തെയും കല്പിച്ചിട്ടുണ്ടു. ഈ പക്ഷപാതിത്വം ഭൂരിപക്ഷഭൂരിസുഖത്തിനു വളരെ ബാധകമായിട്ടുള്ളതാകുന്നു. അവരവരുടെ ബുദ്ധിയുടെ വൈഭവംപോലെയും, ഗുണംപോലെയും, അവരവൎക്കു ഐശ്വൎയ്യവും യോഗ്യതയും സിദ്ധിക്കുന്നതിനു യാതൊരു പ്രതിബന്ധവും ഉണ്ടാകാത്തവിധത്തിലായിരിക്കണം രാജനിയമം. ഓരോരുത്തൎക്കു ഓരോ നിയമമാകുമ്പോൾ ചിലൎക്കു സ്വാതന്ത്ര്യം അധികമായും ചിലൎക്കു കുറവായും മററുചിലൎക്കു ഇല്ലാതായും വരുന്നതാകകൊണ്ടു അങ്ങിനെയുള്ള നിയമം ഈ പ്രതിബന്ധത്തെ ചെയ്യുന്നതാകുന്നു. അവരവൎക്കു സമ്പാദിക്കുന്നതിനു സാദ്ധ്യമായ അവസ്ഥയെ സമ്പാദിക്കുന്നതു മനഃപൂൎവ്വമായി അസാദ്ധ്യമാക്കിത്തീൎത്താൽ ഭൂരിപക്ഷം ജനങ്ങൾക്കു ഭൂരിസുഖമുണ്ടാകുന്നതു എങ്ങിനെ? ഇംഗ്ലീഷുകാരുടെ സകല നിയമങ്ങളും ഏൎപ്പാടുകളും ഗുണത്തിനാകട്ടെ ദോഷത്തിനാകട്ടെ എല്ലാവരേയും ഒരുപോലെ സംബന്ധിക്കുന്നതാകുന്നു. രാജനിയമങ്ങൾക്കു ആൾഭേദമില്ലെന്നാകുന്നു നിയമനിൎമ്മാണകാൎയ്യത്തിൽ അവർ മുഖ്യമായി അംഗീകരിച്ചിട്ടുള്ള പ്രമാണം.

രാജ്യഭരണത്തിന്റെ പ്രധാനോദ്ദേശം ഭൂരിപക്ഷഭൂരിസുഖമാണെന്നും ആ ഉദ്ദേശത്തെ നിൎവ്വഹിക്കുന്നതിനുള്ള ഏൎപ്പാടുകളുടെ അവസ്ഥപോലെയിരിക്കും രാജ്യഭരണത്തിന്റെ ഗുണദോഷങ്ങളെന്നും ഇതിനു മുമ്പിൽ പറഞ്ഞിട്ടുണ്ടല്ലോ. ഭൂമിയിൽ പല കാലത്തിലായിട്ടു പലരാജ്യക്കാരും ഈ ഉദ്ദേശത്തെ സാധിപ്പിക്കുന്നതിനു പല രാജ്യഭരണരീതികളേയും അംഗീകരിച്ചിട്ടുണ്ടു. അവയിൽ പ്രധാനമായ ചില രീതികളുടെ ഗുണദോഷങ്ങളെ നമുക്കു ആലോചിച്ചുനോക്കുക.

പൂൎവ്വകാലങ്ങളിൽ എല്ലാരാജ്യങ്ങളിലും, ഇപ്പോൾ പ

ലരാജ്യങ്ങളിലും നടന്നുവരുന്നതു് അനിയന്ത്രിതരാജ്യഭരണമാകുന്നു. പ്രജകളുടെ ഗുണത്തിനാകട്ടെ ദോഷത്തിനാകട്ടെ സ്വേച്ഛപോലെ പ്രവൎത്തിപ്പാൻ രാജാക്കന്മാൎക്കു സ്വാതന്ത്ര്യമുള്ള രാജ്യഭരണങ്ങളെയാകുന്നു അനിയന്ത്രിതരാജ്യഭരണമെന്നു പറയുന്നതു്. മനുഷ്യബുദ്ധി അപരിമിതമല്ലാത്തതാകകൊണ്ടു പ്രജകളുടെ ക്ഷേമത്തിനായിട്ടുള്ള ഉദ്ദേശവിശേഷങ്ങളോടുകൂടി ചെയ്യുന്ന ചില പ്രവൃത്തികൾ ചിലപ്പോൾ ഫലത്തിൽ ദോഷകരങ്ങളായിവന്നേക്കാം. അതുകൊണ്ടു രാജ്യഭരണം അനിയന്ത്രിതമാകുന്നതല്ല. അതുപോലെതന്നെ രാജാക്കന്മാർ മനഃപൂൎവ്വമായി ഉപദ്രവിപ്പാൻ തുടങ്ങിയാൽ ആ പ്രജകൾക്കു് ഐകമത്യമുണ്ടെങ്കിൽ രാജാക്കന്മാരുടെ നേരെ പൊരുതു് അവരെ രാജ്യഭ്രഷ്ടന്മാരാക്കുന്നതിനു സാധിച്ചേക്കുന്നതാകകൊണ്ടു രാജ്യഭരണം അനിയന്ത്രിതമല്ലാതാകുന്നതുമല്ല. രാജാക്കന്മാൎക്കു മനഃപൂൎവ്വമായി പ്രജകളെ ഉപദ്രവിപ്പാൻ സ്വാതന്ത്ര്യമുണ്ടായിരിക്കയും, അങ്ങനെ ഉപദ്രവിക്കുന്നതിനെ ന്യായമായി വിരോധിപ്പാൻ ആ രാജ്യത്തെ നിയമപ്രകാരം അവകാശമുള്ളവരായിട്ടു് ആരും ഇല്ലാതിരിക്കയും ചെയ്യുമ്പോളാണു രാജ്യഭരണം അനിയന്ത്രിതമാണെന്നു പറയപ്പെടുന്നതു്.

ഭാരതഖണ്ഡത്തിൽ എല്ലാക്കാലങ്ങളിലും രാജ്യം ഭരിച്ചുവന്നിരുന്നതു് ഈ രീതിയിലാകുന്നു മാത്രമല്ല സ്മൃതികളാൽ വിധിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നതും ഈ രീതിയിലാണു്. രാജാക്കന്മാരെ കേവലം മനുഷ്യരുടെ കൂട്ടത്തിൽ ഗണിച്ചുകൂടായെന്നും, അവരെ അഷ്ടദിക്പാലന്മാർ മുതലായ ദേവന്മാരുടെ അംശങ്ങളെക്കൊണ്ടു സൃഷ്ടിച്ചതാണെന്നും, അവർ എന്തുതന്നെ ചെയ്താലും ജനങ്ങൾ അവരോടു വെറുക്കുന്നതു മഹാപാതകങ്ങളിലൊന്നാണെന്നും യാതൊരു കാൎയ്യത്തിലും അവരെ അസ്വതന്ത്രന്മാരായി വിചാരിപ്പാൻ പാടില്ലെന്നുമാകുന്നു സ്മൃതിസിദ്ധാന്തം. രാജാക്കന്മാർ ദേ

വാംശസംഭവന്മാരെന്നുള്ള അഭിപ്രായം ഒരു കാലത്തു വെള്ളക്കാരുടെ ഇടയിലും നടപ്പായിരുന്നു. എന്നാൽ ഇപ്പോൾ ആ അഭിപ്രായത്തെ പ്രാചീനന്മാർക്കുണ്ടായിരുന്ന പല മൌഢ്യങ്ങളിൽ ഒന്നായിട്ടല്ലാതെ ആരും ഗണിക്കുന്നില്ല. രാജാക്കന്മാർ അതിമാനുഷന്മാരാണെന്നു വിചാരിപ്പാൻ യാതൊരു മാൎഗ്ഗവും കാണുന്നില്ലെന്നാണ് അവർ പറയുന്നതു്. ഈശ്വരകല്പന അങ്ങനെ വിചാരിക്കുന്നമെന്നായിരുന്നു എങ്കിൽ അവരുടെ സൃഷ്ടിയിൽ വിശേഷം വല്ലതും ഉണ്ടാവാൻ ഇടയുണ്ടായിരുന്നുവല്ലോ. അവരെല്ലാവരും ബുദ്ധികൊണ്ടും മനോഗുണംകൊണ്ടും, മറ്റ് അവസ്ഥകൾകൊണ്ടും മററല്ലാമനുഷ്യരെയും അതിശയിച്ചിരിക്കുന്നതായിരുന്നു. അങ്ങനെ യാതൊരു വിശേഷവും കാണാത്തതുകൊണ്ടു രാജാക്കന്മാരെ അമാനുഷന്മാരെന്നു വിചാരിപ്പാൻ പാടില്ലെന്നാണു വെള്ളക്കാരുടെ സിദ്ധാന്തം.

ഇതുകൊണ്ടു രാജാക്കന്മാരെ ബഹുമാനിക്കണ്ടാ എന്നോ, അവരോടു വെറുക്കണമെന്നോ, രാജദ്രോഹം അവിഹിതമല്ലെന്നോ അവർക്ക് അഭിപ്രായമുണ്ടെന്ന് ആരും ശങ്കിക്കണ്ട. രാജദ്രോഹത്തെപ്പോലെ ഗൌരവമുള്ളതായിട്ടു വേറെ യാതൊരു അപരാധവുമില്ലെന്നാണ് അവരുടെ അഭിപ്രായവും നിയമവും. എന്നാൽ രാജാക്കന്മാർ ദിവ്യന്മാരാണെന്നു വിചാരിപ്പാൻ പാടില്ലെന്നുതന്നെയല്ല അവർ മററു മനുഷ്യരെപ്പോലെതന്നെയുള്ളവരാണെന്നാകുന്നു ദൈവകല്പനയെന്നു വിചാരിപ്പാൻകൂടി കാരണം കാണുന്നുണ്ടെന്നു മാത്രമാകുന്നു അവരുടെ വാദത്തിന്റെ താല്പര്യം.

സ്മൃതികളിൽ പ്രജകളുടെ ക്ഷേമത്തിനുവേണ്ടി രാജാക്കന്മാർ ചെയ്യേണ്ട കർമ്മങ്ങളെല്ലാം വിസ്താരമായി പറഞ്ഞിട്ടുണ്ടു്. അതിൽ ചില സംഗതികളെക്കുറിച്ച് അഭിപ്രായഭേദമുണ്ടാവാൻ ഇടയുണ്ടെങ്കിലും എല്ലാംകൂടി നോക്കിയാൽ

രാജാക്കന്മാർ അതിൽ പറഞ്ഞിരിക്കുന്നമാതിരി അനുഷ്ഠിച്ചാൽ പ്രജകൾക്കു ക്ഷേമകരമായിരിക്കുമെന്നു നിസ്സംശയം തന്നെ. എന്നാൽ അതുപോലെ അവർ അനുഷ്ഠിക്കുമെന്നുള്ളതിന് എന്തു ഏർപ്പാടാണുള്ളത്? യാതൊരേർപ്പാടും ഇല്ലെന്നില്ല. അങ്ങനെ ചെയ്യുന്നവർക്ക് അവരുടെ ദുഷ്പ്രവൃത്തിയുടെ ഫലമെന്നപോലെ പരലോകത്തിൽ ശിക്ഷയുണ്ടാകുമെന്നു പറയുന്നുണ്ട്. അതുകൊണ്ടുമാത്രം സ്മൃതിയിൽ പറഞ്ഞിരിക്കുന്നപോലെ എല്ലാരാജാക്കന്മാരും എല്ലാപ്പോഴും നടക്കുമോ എന്നാണ് അതിന് ഒരാക്ഷേപമുള്ളത്. ഒരുവനു തന്റെ സഹജീവികളുടെ മേൽ എന്തെങ്കിലും സ്വേച്ഛപോലെ ചെയ്യുന്നതിന് അധികാരമുണ്ടായാൽ അതു ഭൂരിപക്ഷസുഖത്തിനു ഹാനികരമായിത്തീരുമെന്നും, അതുകൊണ്ട് ആ അധികാരത്തിന് അതിരിടേണ്ടതാണെന്നും ഇതിനുമുമ്പിൽ പ്രസ്താവിച്ചിട്ടുണ്ടല്ലോ. ഇതിനു പല രാജ്യങ്ങളിൽ പലകാലങ്ങളിലായി പല ഏർപ്പാടുകൾ ചെയ്തിട്ടുണ്ട്. അവയിൽ ചിലതിനെ താഴെ പ്രസ്താവിക്കാം.

ഒന്നാമതായി പറവാനുള്ളതു പ്രഭുസംഘമായ രാജ്യഭാരമാകുന്നു. ഇതു കുലംകൊണ്ടും ധനംകൊണ്ടും വലിപ്പമുള്ള ഏതാനും ചില പ്രഭുക്കന്മാർതന്നെ യോഗംകൂടിയോ, അവരുടെ അഭിപ്രായത്തോടുകൂടി രാജാവുതന്നെയോ രാജാധികാരങ്ങൾ നടത്തുന്ന സമ്പ്രദായമാണ്. ഈ രീതിയിലുള്ള രാജ്യഭരണം ഇപ്പോഴെങ്ങും നടപ്പില്ലെങ്കിലും ഒരു കാലത്തു യൂറോപ്പിൽ പല രാജ്യങ്ങളിലും നടന്നുവന്നിരുന്നു. ഇത് ഒരു മാതിരി ക്രമത്തിൽ നടന്നുവരുന്നകാലത്തോളം പ്രജകൾക്ക് അനിയന്ത്രിതരാജ്യഭരണത്തെക്കാളധികം ക്ഷേമകരമായിരിക്കുമെന്നു നിർവിവാദമാണ്. ഒരുവന്റെ സ്വേച്ഛപോലെ കാര്യങ്ങൾ നടത്തുവാൻ പാടില്ലെന്നുവരുമ്പോൾതന്നെ രാജ്യകാര്യങ്ങളിൽ സിദ്ധാന്തവും പ്രജകൾ

ക്ക് ഉപദ്രവവും കാരണമായി വരുന്നതാണു്. ഇതുമാത്രമല്ല, വലിയ കാൎയ്യങ്ങൾ ഒരുവൻതന്നെ ആലോചിച്ചു ചെയ്യുന്നതിനെക്കാൾ പലർകൂടി ആലോചിച്ചു ചെയ്യുന്നതിൽ നിൎദ്ദോഷത അധികമുണ്ടാവുന്നതാണു സംഗതി. ദുർബുദ്ധികളും സ്വാൎത്ഥപരന്മാരും ഇവരുടെ ഇടയിലും ധാരാളമുണ്ടാവാം. എങ്കിലും പത്തുപേരാളുകൾ കൂടുമ്പോൾ അതിൽ ചില ഗുണവാന്മാരുണ്ടാകാതിരിക്കയില്ലെന്നു തന്നെയല്ല, ദുഷ്ടന്മാൎക്കു് അവരുടെ ദുർബുദ്ധിയെ പ്രകടിപ്പിക്കുന്നതിനു കുറെ മാത്സൎയ്യംകൂടിയുണ്ടാവാൻ സംഗതിയുള്ളതാണല്ലോ.

ഇതുപ്രകാരമുള്ള രാജ്യാധികാരം പാരമ്പൎയ്യവശിക സിദ്ധിക്കുന്നതാണു്. രാജ്യഭരണത്തിന്റെ പ്രാപ്തിയുള്ള പലരൊന്നായി ആലോചിച്ചു ഭരിക്കുന്നതു ചെയ്യുന്നതു്. ഈ അധികാരം പരമ്പരയായി കൂടിയിരിക്കുന്നതുമാണു്. ഇങ്ങനെയാണെങ്കിലും ചിലപ്പോൾ ചില മഹാദോഷന്മാർകൂടി അധികാരം വഹിച്ചുപോയിട്ടുണ്ടെങ്കിലും ഇതിനു ഒരു ഗുണമുണ്ടു്. രാജ്യാധികാരം നടത്തുന്നതു വംശപാരമ്പൎയ്യമാകുന്നതുകൊണ്ടു കുഞ്ഞുങ്ങളിലുള്ളവർ ചെറുപ്പകാലം മുതൽക്കുതന്നെ നാട്ടിലെ ഭരണത്തെ തന്നെ ഉത്സാഹിക്കുന്നതിനു പുറമെ ആ ജ്ഞാനം സമ്പാദിപ്പാനുള്ള ശ്രമവും കൂടി അതുപോലെതന്നെ ഉണ്ടാവാൻ ഇടയുണ്ടു്. ബുദ്ധിയും വിദ്യയുമുള്ളവരിൽ നിന്നും രാജ്യകാൎയ്യങ്ങളിൽ നിപുണന്മാരായി വരാവുന്നവരാണെങ്കിലും രാജ്യാധികാരം നടത്തുന്നവരുടെ ഇടയിൽ വളൎന്നുവന്നിട്ടുള്ളവൎക്കു് ഉള്ള സാമൎത്ഥ്യവും സൌകൎയ്യവും വേറെതന്നെയാണു്. ബുദ്ധിയും വിദ്യയുമുള്ളവരിൽ ചിലർ രാജ്യാധികാരം നടത്തുന്നതിൽ വളരെ ദോഷമായും ഇതു ഗുണം അല്പം കാണാവുന്നവരിൽ ചിലർ വാസനകൊണ്ടും, ശീലംകൊണ്ടും, പരിചയംകൊണ്ടും ഇതിൽ

വല്ലരെ നൈപുണ്യമുണ്ടായിട്ടും നാമെല്ലാവരും കണ്ടുവരുന്നതാണല്ലൊ. ഈ അവസ്ഥ ജനസമുദായരാജ്യഭാരത്തോട് ഉപമിക്കുമ്പോൾ പ്രഭുസമുദായ രാജ്യഭരണത്തിന്റെ പ്രധാനഗുണങ്ങളിലും ദോഷങ്ങളിലും ഒന്നാകുന്നു. അധികം പാരമ്പര്യാവകാശമാകുമ്പോൾ ഭോഷന്മാർ അധികാരികളായി വന്നേക്കാം. അതുപോലെതന്നെ അധികാരികൾക്ക് അവരുടെ തൊഴിലിൽ പ്രത്യേകനൈപുണ്യം ഉണ്ടാകുവാനും ഇടയുണ്ട്.

ഈ സമ്പ്രദായത്തിലുള്ള രാജ്യഭരണത്തിന്നു പ്രധാനമായി രണ്ടു ദോഷങ്ങളുണ്ട്. ഒന്നു മനുഷ്യരുടെ സ്വാർത്ഥപരതകൊണ്ട് അനിയന്ത്രിതരാജ്യഭരണത്തിനുള്ളതുതന്നെയാണ്. പ്രഭുക്കന്മാർ ചെയ്യുന്ന ഏർപ്പാടുകളെല്ലാം ഒരു വർഗ്ഗത്തിന്റെ നന്മയെ ഉദ്ദേശിച്ചിരിക്കുന്നതാണ്. നിർദ്ധനന്മാരും മററുസാധുക്കളും നിരാശ്രയന്മാരായിത്തീരുകയും, ധനവാന്മാരായ അധികാരികൾ അവരെ ഉപദ്രവിക്കുന്നതിനെക്കുറിച്ചു ചോദ്യമില്ലാതെവരികയും ചെയ്യാവുന്നതാണ്. നിയമങ്ങൾ മിക്കതുംതന്നെ ഈ അവസ്ഥയ്ക്കു അനുകൂലമായി വന്നേക്കാമെന്നുള്ളതിന്നുപുറമെ അധികാരികൾ നിയമവിരോധമായി പ്രവർത്തിക്കുന്നതിനെക്കുറിച്ച് അവരുടെ കൂട്ടുകാർ അത്ര കലശൽ കൂട്ടുന്നതല്ല. ഈയവസ്ഥ സ്വാഭാവികമായിട്ടുള്ളതും ഇതിനു നമ്മുടെ ചില പുരാതനനിയമങ്ങൾ ദൃഷ്ടാന്തങ്ങളുമാണ്. പണ്ടു വിദ്യയുടെ ഏകാസ്പദം ബ്രാഹ്മണരായിരുന്ന കാലത്തു രാജാക്കന്മാരുടെ ഉപദേഷ്ടാക്കളും അധികാരികളും അവരായിരുന്നു. ആ കാലങ്ങളിലുണ്ടാക്കീട്ടുള്ള നിയമങ്ങൾ മിക്കതും നിയമകർത്താക്കന്മാരുടെ ഗോത്രനന്മയെയാണു പ്രധാനമായി ഉദ്ദേശിക്കുന്നതെന്നു ആർക്കും എളുപ്പത്തിൽ അറിയാവുന്നതാണ്. ആ ഗോത്രത്തിൽ ആരെങ്കിലും മററു വർഗ്ഗത്തിലുള്ള വല്ലവരുടെയും മേൽ വല്ല കുററവും ചെയ്താൽ ഉപായത്തിൽ വല്ല

പിഴയോ മററൊ ചെയ്യുന്നതു ധാരാളമായിരിക്കുമെന്നും, മററുള്ളവർ ഒരു ഗോത്രത്തിലുള്ളവരുടെ മേൽ ഒരു കുററം തന്നെ ചെയ്താൽ അതികഠിനമായ ശിക്ഷ അനുഭവിക്കേണ്ടിവരുമെന്നും മററുമാണു നിയമം. ഇതുതന്നെയാണു പ്രബലമായ രാജ്യഭരണത്തിന്റെ പ്രധാനദോഷങ്ങളിൽ ഒന്നാമതായിട്ടുള്ളതു്.

രണ്ടാമത്തെ ദോഷം രാജ്യഭരണത്തിന്റെ അസ്ഥിരതതന്നെ. അതിന്റെ കാരണമെന്താണെന്നുള്ളതിനെക്കുറിച്ചു പല അഭിപ്രായങ്ങളുണ്ടായേക്കാം. എന്നാൽ ഈ ദോഷമുണ്ടെന്നുള്ളതു് അനിഷേധ്യമായിട്ടുള്ളതാണ്. യൂറോപ്പിൽ ഒരു കാലത്തു പല രാജ്യങ്ങളിലും ഈ രീതിയിലുള്ള കോയ്മ നടന്നുവന്നിരുന്നു. എന്നാൽ അതു് ഒരേടത്തെങ്കിലും രണ്ടു നൂററാണ്ടുപോലും നിലനില്ക്കുകയുണ്ടായിട്ടില്ല. രാജാവു കൂടാതെ പ്രഭുക്കന്മാർതന്നെ രാജ്യഭരണം നടത്തുന്നേടത്തു് ഇങ്ങനെ വരുന്നതു മുഖ്യാധികാരികളുടെ സ്വാർത്ഥംകൊണ്ടാണ്. ഉഭയാധികാരത്തോടുകൂടി പലരും ഉണ്ടാകയും അവർ മേലധികാരിയായി ഒരാൾ ഇല്ലാതെയിരിക്കയും ചെയ്യുമ്പോൾ അസൂയയും സ്വാർത്ഥവും വലിയ തമ്മിൽതല്ലും ഉണ്ടാകുന്നതു സ്വഭാവമാണ്. അങ്ങനെയുണ്ടാകുമ്പോൾ രാജ്യാധികാരം മുഴുവൻ അവരുടെ കൂട്ടത്തിൽ രാജ്യതന്ത്രത്തിലും യുദ്ധവൈദഗ്ദ്ധ്യത്തിലും മററുള്ളവരേക്കാൾ കേമനായിട്ടുള്ളവന്റെ കയ്യിലാകുന്നതിനാണു സംഗതി. അല്ലെങ്കിൽ രാജ്യം ബലഹീനമായതുകൊണ്ടു ക്ഷീണിച്ചിരിക്കുന്നതിനാൽ എളുപ്പത്തിൽ മററുള്ള വല്ല രാജാക്കന്മാരുടെ കയ്യിലും അകപ്പെട്ടേക്കാം. രാജാവോടുകൂടി പ്രഭുക്കന്മാർ രാജ്യാധികാരം നടത്തുന്നേടത്തോളം ഇതുതന്നെയാണ് അവസാനം. എന്നാൽ ഈ അവസാനം ഒഴിവാക്കാതെ വന്നുകണ്ടിട്ടുണ്ടു്. രാജാവു തന്റെ അധികാരത്തിനെ കൂടുതൽ വളർത്തുവാനും പ്രഭുക്കന്മാർ അതു കുറ

ട്ടുവാനും ശ്രമിക്കും. ഈ മത്സരം യുദ്ധത്തിൽ പര്യവസാനിക്കുകയും അതിന്റെ ഗതിപോലെ രാജാവു രാജ്യഭ്രഷ്ടനാകയോ ഏകാധിപതിയാകയോ തീരുകയും ചെയ്യുന്നതാണ്. രാജാവു രാജ്യഭ്രഷ്ടനാകുന്നപക്ഷം മുൻപറഞ്ഞതുപോലെ കാലക്രമംകൊണ്ടു പ്രഭുക്കന്മാർ തമ്മിൽ തല്ലി അതിലൊരുവനോ മററു വല്ല രാജാവോ ഏകാധിപതിയായി വരാവുന്നതാകുന്നു. യുദ്ധത്തിൽ രാജാവു ജയിക്കുന്നപക്ഷം അനിയന്ത്രിതരാജ്യഭരണമായി തീരുന്നതുമാണ്. അസ്ഥിരത എന്ന ദോഷം പ്രഭുസമുദായരാജ്യഭരണത്തിനുള്ളതുപോലെ മറെറായ സമ്പ്രദായത്തിലുള്ള കോയ്മയില്ല. അതുകൊണ്ടാണ് ഓരോ കാലങ്ങളിൽ ഇതു പല രാജ്യങ്ങളിലും ഉണ്ടായിരുന്നു എങ്കിലും ഇപ്പോൾ ഒരേടത്തും ഇല്ലാതെയായിരിപ്പായത്. എല്ലാംകൂടി നോക്കിയാൽ ഈ സമ്പ്രദായത്തിലുള്ള രാജ്യഭരണം അനിയന്ത്രിതരാജ്യഭരണത്തേക്കാൾ മേലെയാണെന്നു പറവാൻ പാടില്ലെന്നാണു വെള്ളക്കാരിൽ മിക്കവരുടേയും അഭിപ്രായം. സ്പർദ്ധയും മററുംകൂടാതെ നടക്കുന്ന കാലത്ത് ഇതു അനിയന്ത്രിതരാജ്യഭരണത്തേക്കാൾ വളരെ നന്നായിരിക്കുമെങ്കിലും രാജ്യഭരണത്തിനു മുഖ്യമായി വേണ്ടതായ സ്ഥിരത ഇതിനില്ലാത്തതിനാൽ ഇതിനെ അത്ര പ്രധാനമായി ഗണിക്കുവാൻ പാടുള്ളതല്ല.

പ്രഭുസമുദായരാജ്യഭരണം വേറെ ഒരുവിധത്തിൽക്കൂടിയുണ്ട്. അതിനു മേല്പറഞ്ഞ രീതിയുടെ ഛായ അശേഷമില്ല. പണ്ടുകാലത്തു യൂറോപ്പിൽ മിക്ക രാജ്യങ്ങളിലും ഇതായിരുന്നു നടപ്പ്. പണ്ടു കൊച്ചിയിലും ഒരുകാലം ഈ സമ്പ്രദായം നടന്നുവന്നിരുന്നതിനാൽ അതിന്റെ സ്വഭാവത്തെ പറഞ്ഞാൽ മററതെല്ലാം സ്പഷ്ടമാകുന്നതാണ്. കൊച്ചിരാജാവിന്റെ കീഴിൽ പാലിയത്തച്ചൻ, മനക്കോട്ടച്ചൻ എന്നു രണ്ടു പ്രധാന നാടുവാഴികളുണ്ടായിരുന്നു. അവരിൽ ഒരാൾക്കു വടക്കേഭാഗത്തിന്റെയും മറേറ ആൾക്കു

തെക്കെഭാഗത്തിന്റെയും മേൽകോയ്മയായിരുന്നു. അവരിൽ ഓരോരുത്തരുടെ കീഴിൽ ഇരുപത്തിനാലു കാര്യക്കാരന്മാരുണ്ടായിരുന്നു. ഇവർ ജില്ലാ നാട്ടുവാഴികളായിരുന്നു. ഇവർ കരം പിരിച്ച് അതിൽ ഒരോഹരി മേൽകോയ്മയ്ക്കു കൊടുക്കുകയും യുദ്ധകാലത്ത് ഇത്ര ഭടന്മാരെ ഹാജരാക്കുകയും ചെയ്യണമെന്നാണു നിയമം. ഇങ്ങനെയുള്ള രാജ്യഭാരത്തിന്റെ ദോഷം സ്പഷ്ടമാണല്ലൊ. പ്രഭുക്കന്മാരെക്കൊണ്ടുള്ള ശല്യത്തിനു കുറവുണ്ടാകയില്ലെന്നു തന്നെയല്ല പലർകൂടി ആലോചിച്ചുചെയ്യുന്നതുകൊണ്ടുള്ള ഗുണവും സിദ്ധിക്കയില്ല. അവരുടെ അധികാരത്തിൻകീഴിലുള്ള ദേശങ്ങളിൽ അവൎക്കു ബോധിച്ചതുപോലെ ചെയ്യാം.

൯. ഭൂമിയുടെ ഉൾഭാഗം

ഭൂമിയുടെ മേൽത്തട്ടിനേയും അവിടെ ഉണ്ടാകുന്ന ചില സംഗതികളേയും കുറിച്ചു നാം പഠിച്ചുവല്ലൊ. ഇനി നമുക്ക് അതിന്റെ ഉൾഭാഗത്തെയും അവിടെയുണ്ടാകുന്ന മാററങ്ങളേയും കുറിച്ചു പഠിക്കാം. ഭൂമിയുടെ ഉൾഭാഗത്തെപററി മനുഷ്യനെന്തെങ്കിലും അറിവാൻ കഴിയുന്നതു വളരെ പ്രയാസമുള്ളതായി നമുക്ക് ആദ്യം തോന്നുമായിരിക്കാം. ഭൂമി എത്രയോ വലുതായ ഒരു ഗോളം, നാം അതിൽ, ഒരു വലിയ കുന്നിന്മേൽ നടക്കുന്ന ഈച്ചകൾ എങ്ങിനെയോ, അങ്ങിനെയാകുന്നു. ഉയൎന്ന പൎവ്വതശൃംഗങ്ങൾമുതൽ ഏററവും ആഴമുള്ള ലോഹക്കുഴികൾവരെ, നമുക്കു കാണാവുന്ന ഭാഗങ്ങളും ഭൂഗോളത്തിൽ നമുക്കു കാണ്മാൻ വഹിയാത്ത ഭാഗങ്ങളും [illegible]

പോലെയാകുന്നു. എങ്കിലും ഭൂമിയുടെ ഉൾഭാഗത്തു നടക്കുന്ന പല സംഗതികളെയും നമുക്ക് അറിവാൻ തരമുണ്ട്. ഭൂമിയിൽ അങ്ങുമിങ്ങും അതിന്റെ അകത്തുനിന്നു പുറത്തേക്കു വഴികളുണ്ട്. മുൻപറഞ്ഞ സംഗതികളെ കുറിച്ചുള്ള നമ്മുടെ മിക്ക അറിവും അങ്ങനെയുള്ള ദിക്കുകളിൽ നിന്നാകുന്നു നമുക്കു കിട്ടുന്നതു്. ആ വക വഴികളിൽ മുഖ്യമായവ അഗ്നിപർവ്വതങ്ങളാകുന്നു.

അഗ്നിപർവ്വതങ്ങളിൽ ചിലപ്പോൾ ഒരു പൊട്ടലുണ്ടാകും. ഇങ്ങനെയുള്ള പൊട്ടലുണ്ടാകുന്നതിനു മുമ്പ്, നമുക്ക് അങ്ങനെ ഒരു പർവ്വതത്തിനെ കാണ്മാൻ പോക. ദൂരത്തിൽ നിന്നു നോക്കുമ്പോൾ, അറ്റം തല അല്പം പോയ ഒരു സ്തൂപസ്തംഭംപോലെ ഇരിക്കും. അതിന്റെ മുകളിൽ നിന്നു, വെളുത്ത മേഘംപോലെ ഒരു വസ്തു പൊങ്ങിക്കൊണ്ടിരിക്കും. പർവ്വതത്തിന്റെ മുകളിലേക്കു കയറുംതോറും, അതിന്റെ ചരിവുകളിൽ കല്ലുകളും ചാരവും ഇരുമ്പിൻ കീടത്തിന്റെ മാതിരിയിലുള്ള പാറപ്പലകകളും കിടക്കുന്നതു കാണാം. അതിന്റെ മേൽഭാഗത്തു് എത്തുംതോറും, നിലത്തിനു ചൂടുള്ളതായും അങ്ങുമിങ്ങും നിന്നു വീർപ്പുമുട്ടിക്കുന്ന ആവി പുറപ്പെടുന്നതായും ഇരിക്കും. മലയുടെ മുകളിൽ ചെന്നാൽ, പരന്നതായി കണ്ട ശിഖരം വക്കിലുള്ള വലുതായ ഒരു കുഴിയുടെ വായയാണെന്നു നമുക്ക് അറിയാറാവും. വീഴാതെയും പുകകൊണ്ടു ശ്വാസംമുട്ടാതെയും സൂക്ഷിച്ചു നമുക്ക് ആ കുഴിയിലേക്കു നോക്കുക. അപ്പോൾ ചുവന്നും മഞ്ഞച്ചും ഇരിക്കുന്ന പാറകൾ ചുറ്റുമുള്ള ആ കുഴിയുടെ അടിയിൽ, ജ്വലിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന ഒരു ദ്രാവകം കാണാം. ഇതിൽ മിക്ക ഭാഗത്തും ഇരുമ്പിൻകീടത്തിന്റെ മാതിരിയുള്ള ഒരു പാട പൊന്തിക്കിടക്കുന്നുണ്ടാകും. അഗ്നിമയമായ ഈ കുഴിയിൽനിന്നു തീ പോലെ ഇരിക്കുന്ന ദ്രാവകം ഇടക്കിടക്കു പുറത്തേക്കു തെറിക്കുകയും അതു് അവിടവിടെ വീണു

കല്ലുപോലെ കട്ടിയാകുകയും ചെയ്യുന്നു. കുഴിയിൽനിന്നു കല്ലുംപൊടിയും ഉരുകാതെ പുറപ്പെട്ടു തിരികെ അതിൽ തന്നെയോ, അല്ലെങ്കിൽ പർവ്വതപാർശ്വങ്ങളിലോ, വീഴുകയും ചെയ്യുന്നു.

പർവ്വതത്തിലുള്ള കുഴിക്കു അഗ്നിമുഖം എന്നുപേർ പറയുന്നു. കുഴിയിൽ തിളച്ചു ജ്വലിച്ചുകിടക്കുന്ന ദ്രാവകം പാറ ഉരുകിയതാകുന്നു. ഇതിന്നു ആഗ്നേയദ്രാവകമെന്നു പേരാകുന്നു. ഉരുകാതെ പൊട്ടിത്തെറിക്കുന്ന പാറ, ചാരം മുതലായവ കുഴിയുടെ നാലു ഭാഗങ്ങളിൽ നിന്നും ദ്രാവകത്തിൽ നിന്നും പുറപ്പെടുന്നവയാകുന്നു. ദ്രാവകത്തിൽ നിന്നു ആവിയും വായുക്കളും പുറത്തുവരുന്ന ഉരുക്കംകൊണ്ടാകുന്നു അവ ഇങ്ങനെ പൊട്ടിത്തെറിക്കുന്നതു.

കുഴിയുടെ അടിയിൽ അഗ്നിമയമായ ദ്രാവകവും ചൂടുള്ള ആവിയും മറ്റുമുള്ളതിനാൽ, ഭൂമിയുടെ ഉള്ളിൽ അധികമായ ഉഷ്ണമുണ്ടാകുന്നതിന്നു എന്തോ ഒരു കാരണമുണ്ടെന്നു നമുക്കറിയാം. ഈ ചൂടു അനേകം സംവത്സരങ്ങളായി [illegible]കൊണ്ടിരിക്കുന്നതിനാൽ, അതു അവിടെ ധാരാളമായി ഉണ്ടെന്നും നമുക്കു ഊഹിക്കാം.

പൊട്ടലുണ്ടാകുന്ന സമയത്താകുന്നു സാധാരണയായി ഭൂമിയുടെ ഉള്ളിൽ ഉള്ള ചൂടിന്റെ ഉരുക്കം നല്ലവണ്ണം വെളിപ്പെടുന്നതു. പൊട്ടലുണ്ടാകുന്നതിന്നു ഒന്നോ രണ്ടോ ദിവസങ്ങൾക്കു മുമ്പിൽ, അഗ്നിപർവ്വതത്തിന്റെ ചുറ്റുമുള്ള ഭൂമിക്കു ഇളക്കമുണ്ടാകുന്നു. ഒടുക്കം, ഉരുക്കോടുകൂടി തുടരെ തുടരെ പൊട്ടലുകൾ ഉണ്ടാവുകയും അപ്പോൾ പർവ്വതത്തിന്റെ ഉള്ള പൊട്ടിത്തുറകൾക്കും അതിന്റെ മേൽഭാഗം പൊട്ടിത്തെറിച്ചു ആവിയും പൊടിയും അഗ്നിമയമായ കല്ലുകളും കൂടി ആകാശത്തേക്കു പോകുകയും ചെയ്യുന്നു. കനമുള്ള കല്ലുകൾ [illegible]തിൽ കുഴിയിൽതന്നെയോ അതോ [illegible] തിരികെ വീഴും.

എന്നാൽ പൊടിപൊടിയായി പുറപ്പെടുന്ന വെണ്ണീറ് അനേകം നാഴിക ദൂരം ആകാശത്തെ കറുപ്പിക്കുകയും പിന്നീട് ഭൂമിയിൽ വീണു ചുററുമുള്ള നിലത്തെ മൂടുകയും ചെയ്യുന്നു. ഉരുകി അഗ്നിമയമായി കുഴിയിൽ കണ്ട ദ്രാവകം പർവ്വതത്തിന്റെ ചുററും ഒലിച്ച് അതിന്റെ അടിവാരത്തുള്ള വീടുകളേയും തോട്ടങ്ങളേയും നശിപ്പിക്കുന്നു. അഗ്നിപർവ്വതത്തിന്റെ ശക്തി ക്ഷയിക്കുന്നതുവരെ ഇങ്ങനെ ഇരിക്കും. അതിന്റെശേഷം, പർവ്വതമുഖത്തിൽനിന്ന് ആവിയും ചൂടുള്ള വായുക്കളും മാത്രമേ വന്നുകൊണ്ടിരിക്കൂ.

ഏകദേശം ൧൮൦൦ വർഷത്തിനു മുമ്പ്, നേപ്പിൾസ് എന്ന പട്ടണത്തിനു സമീപം, ആകൃതിയിൽ അഗ്നിപർവ്വതത്തിന്റെ മാതിരി ഒരു പർവ്വതമുണ്ടായിരുന്നു. പക്ഷേ, ഇതിൽ നിന്ന് ആവിയോ പുകയോ ഒന്നും വന്നിരുന്നില്ലെന്നുതന്നെയല്ല, ഇതു പററിക്കാടിനാൽ മൂടപ്പെട്ടും ഇരുന്നു. അതുകാരണം, ഇതിനെ അഗ്നിപർവ്വതമാണെന്ന് ആരും കരുതിയിരുന്നില്ല. ഇതിന്റെ ഭംഗിയും അടുക്കൽ താമസിപ്പാനുള്ള സുഖവും കണ്ട് ഇതിന്റെ ചുവട്ടിൽ അനേകം മനോഹരങ്ങളായ ആരാമങ്ങളും മാളികകളും ഓരോരുത്തർ ഉണ്ടാക്കി. എന്നാൽ ഒരിക്കൽ ആ പർവ്വതത്തിനു പെട്ടെന്നു ഒരു പൊട്ടലുണ്ടായി. ചാരവും പൊടിയുംകൊണ്ട് അടുത്ത ദിക്കൊക്കെ അർദ്ധരാത്രിയിലുള്ള ഇരുട്ടെന്നപോലെ മൂടപ്പെട്ടു. വളരെപേർ മരിച്ചു. ദൂരദേശങ്ങളിൽ നിന്നുകൂടി ജനങ്ങളെ ആകർഷിച്ചിരുന്ന ആ പ്രദേശം കല്ലും പൊടിയും നിറഞ്ഞ ഒരു മരുഭൂമിയായി തീർന്നു.

അഗ്നിപർവ്വതങ്ങളെന്നുവച്ചാൽ ഭൂമിയുടെ ഉൾഭാഗങ്ങളിൽ ഉരുകിക്കിടക്കുന്ന സാധനങ്ങൾക്കു പുറത്തേക്കു പോകുവാനുള്ള വഴികളാകുന്നുവെന്നു നാം ഇപ്പോൾ കണ്ടുവല്ലോ. അവ ഭൂഗോളത്തിന്റെ എല്ലാഭാഗങ്ങളിലും ഉണ്ട്.

ഭൂമിയിൽ ഈ വക വഴികൾ വളരെയുള്ളതിനാൽ, അതിന്റെ ഉള്ളിലുള്ള ചൂട കലശലാകുന്നുവെന്നു നമുക്കൂഹിക്കാം. ഈ ചൂടിനെ വെളിപ്പെടുത്തുന്നതായ വേറെ തെളിവുകളും ഉണ്ടു്. തിളച്ചുകിടക്കുന്ന വെള്ളം വളരെ ദിക്കുകളിൽ ഭൂമിയുടെ നിരപ്പിലേക്ക പൊങ്ങിവരുന്നുണ്ടു്. അഗ്നിപർവ്വതങ്ങളുള്ള പ്രദേശങ്ങളിൽ, വെള്ളവും ആവിയും ഭൂമിയിൽനിന്നു് ഇടക്കിടക്ക വളരെ പൊക്കത്തിൽ പൊന്തി താഴെ വീഴുന്നു. ബ്ലാത്തിയുടെ സമീപത്തെങ്ങും അഗ്നിപർവ്വതങ്ങളില്ലെങ്കിലും അവിടെ ബാത്തു് എന്ന സ്ഥലത്തിലെ ഉറവുകളിലെ വെള്ളം വളരെ ചൂടുള്ളതാകുന്നു. ഭൂമിയുടെ അടിയിലേക്ക പോകുംതോറും, ചൂട വർദ്ധിച്ചുവരുന്നു എന്നു ലോഹക്കുഴിയിൽ പണി എടുക്കുന്നവർക്ക പ്രയാസംകൂടാതെ അറിയാം. ഇങ്ങനെ ചൂട ക്രമേണ വർദ്ധിച്ചുവരുന്നതായാൽ, കുറഞ്ഞൊന്നു ദൂരത്തിലായിട്ടു് അടിയിലുള്ള പാറകൾ, ചൂടുകൊണ്ടു പഴുത്തിരിക്കണം. ഭൂഗോളത്തിന്റെ തണുത്തു് ഉറച്ച പുറംഭാഗം വളരെ കുറച്ചും ചൂടുകൊണ്ടു പഴുത്തിരിക്കുന്ന ഭാഗം വളരെ അധികവുമാകുന്നു. എന്നു മേൽപറഞ്ഞതിൽ നിന്നു നമുക്കു് അനുമാനിക്കാം.

അഗ്നിപർവ്വതത്തിലുണ്ടാകുന്ന പൊട്ടൽ ചില സമയം ഭൂമിക്കു ഘോരമായ ഇളക്കം ഉണ്ടാക്കിത്തീർക്കുന്നു. ഭൂമിക്കു അഗ്നിപർവ്വതങ്ങളിൽനിന്നുണ്ടാകുന്നവയല്ലാതെ ഇളക്കങ്ങളും ഉണ്ടാകുന്നുണ്ടു്. കാഴ്ചയിൽ ഭൂമി ഉറച്ചു നില്ക്കുന്നു എന്നുവരികിലും അതു് ഇടവിടാതെ വിറയ്ക്കുന്നുണ്ടെന്നു വിദ്വാന്മാർ ചില യന്ത്രങ്ങളെക്കൊണ്ടു കണ്ടുപിടിച്ചിട്ടുണ്ടു്. ഈ വിറയൽ ശക്തിയോടുകൂടിയാകുമ്പോൾ, അതിനെ ഭൂകമ്പമെന്നു പറയുന്നു. ഭൂകമ്പം ചിലസമയം വൃക്ഷങ്ങൾക്കും വീടുകൾക്കും ജനങ്ങൾക്കും നാശം വരുത്തുന്നു. ഭൂകമ്പം അധികമായി ഉണ്ടാകുന്നതു സാധാരണയായി അഗ്നിപർവ്വതങ്ങൾക്ക സമീപമുള്ള സ്ഥലങ്ങളിലാകുന്നു.

ജനങ്ങൾക്കും മുതലിനും ഭൂകമ്പംകാരണം വളരെ നാശം പറ്റുന്നുണ്ട്. എന്നാൽ മറ്റൊരു പ്രകാരം ഭൂമിക്കുണ്ടാകുന്ന ഭേദത്തെ ഇതു ചെയ്യുന്നില്ല. അതെന്തെന്നു പറയാം. ഭൂമിയുടെ ചിലഭാഗങ്ങൾ ക്രമേണ മേലോട്ടു പൊങ്ങുകയും മറ്റു ചില സ്ഥലങ്ങൾ ക്രമേണ കീഴോട്ടു താഴുകയും ചെയ്യുന്നു. ഈ മാറ്റങ്ങളും ഭൂമിയുടെ ഉള്ളിലുള്ള ചൂടുകൊണ്ടു സംഭവിക്കുന്നവയാണ്.

ഉഷ്ണത്താലുണ്ടാകുന്ന ഈ മാറ്റങ്ങൾ കരയ്ക്കുണ്ടാകുന്ന വലുതായ ഭേദങ്ങളിൽനിന്നുണ്ടാകുന്ന ദോഷങ്ങളെ ഇല്ലായ്മ ചെയ്യുന്നു. മഴയും മഞ്ഞും കുളിരും പുഴകളും കരയെ എപ്പോഴും അല്പാല്പമായി തകർത്തുപൊടിച്ച് അലിയിച്ചുകൊണ്ടുപോകുന്നു എന്നു മുമ്പു നാം കണ്ടുവല്ലോ. ഇങ്ങനെ കുറെക്കാലം കഴിയുമ്പോൾ, കര തീരെയില്ലാതെയാകുന്നതാണ്. പക്ഷേ, മേൽപ്രകാരം ഭൂമിക്കു മാറ്റങ്ങൾ ഉണ്ടാകുന്നതിനാൽ, കരയ്ക്കു പൊക്കം കൂടുകയും പുതിയ കരകൾ ഉണ്ടാകുകയും ചെയ്യുന്നു.

മേൽകാണിച്ചവിധമുള്ള ചലനം ഭൂമിയുടെ എല്ലാഭാഗത്തും പല പ്രാവശ്യവും ഉണ്ടായിട്ടുണ്ട്. ഇപ്പോൾ കാണുന്ന കുന്നുകളും താഴ്വരകളും ഒരു കാലത്തു 'വെള്ളത്തിനടിയിലായിരുന്നുവെന്നും അവിടെനിന്ന് അവ ക്രമേണ പൊങ്ങിവന്നവയാണെന്നും ഇതിനുമുമ്പിൽ പറഞ്ഞുവല്ലോ. ഭൂമിയുടെ ഓരോഭാഗം പൊങ്ങുകയും താഴുകയും ചെയ്യുന്നുണ്ടെന്നുള്ള വാദത്തെ സ്ഥിരപ്പെടുത്തുവാൻ വേണ്ട ലക്ഷ്യങ്ങൾ എല്ലാ രാജ്യങ്ങളിലും കാണാകുന്നതാകുന്നു.

മലയാളത്തിലെ

൧. ചരിത്രസാമഗ്രികൾ.

ഹിന്തുക്കൾക്ക ചരിത്രമെഴുതുന്നതിനുള്ള വാസന വളരെ കുറവാണ് എന്ന സംഗതിയെപ്പററി "ഇന്ത്യാചരിത്രം" എന്ന ലേഖനത്തിൽ മുമ്പു പറഞ്ഞിട്ടുള്ളതു വായനക്കാർ ഓൎമ്മയുണ്ടായിരിക്കുമല്ലൊ. മലയാളികളെ സംബന്ധിച്ച് ഈ തത്വം കുറെക്കൂടി സ്പഷ്ടമായി കാണുന്നുണ്ട്. ഇതിനു ദൃഷ്ടാന്തമായി ഒരു സംഗതി ഇവിടെ പറയാം. സി. അച്യുതമേനോൻ ബി. എ. അവർകൾ ഒരിക്കൽ ഒരു പ്രത്യേകാവശ്യത്തിന്നായിട്ടു തിരുവില്വാമലക്ഷേത്രത്തിലെ ഗ്രന്ഥവരി പരിശോധിക്കയുണ്ടായി. അതിൽ ക്ഷേത്രസംബന്ധമായി കലിയുഗാരംഭകാലത്തിൽ നടന്ന ഓരോ സംഗതികളെപ്പററി പറഞ്ഞിട്ടു പിന്നെ "അതിന്റെ ശേഷം" എന്നു തുടങ്ങി ആറുസംവത്സരം മുമ്പു നടന്ന കഥകളെപ്പററിയാണു പറഞ്ഞിരിക്കുന്നതത്രെ. "അതിന്റെ ശേഷം" എന്ന പദങ്ങളെക്കൊണ്ടു ഏകദേശം അയ്യായിരം സംവത്സരങ്ങൾക്കിടയ്ക്കു നടന്ന കഥകളെ ഒരൊററ തള്ളുകൊടുത്തു! ചരിത്രമെഴുതുവാനുള്ള വാസനയില്ലായ്മക്ക് ഇതൊരു നല്ല ദൃഷ്ടാന്തമാണല്ലൊ. പരമാവധി "മുത്തപ്പൻ പറഞ്ഞിട്ടുള്ളതായി അപ്പൻ പറഞ്ഞു കേട്ടിട്ടുണ്ട്" എന്നല്ലാതെ അവിടുന്നപ്പുറത്തുള്ള കഥ തീരെ നാസ്തി. ഇങ്ങനെയാണു നമ്മുടെ ഇടയിൽ കഴിഞ്ഞുപോരുന്നത്. എന്നാൽ എല്ലാ മനുഷ്യൎക്കും ചരിത്രജ്ഞാനം— പ്രത്യേകിച്ച് അവരവരുടെ പൂൎവ്വചരിത്രത്തെപ്പററിയ ജ്ഞാനം— ഉണ്ടായിരിക്കേണ്ടതു് ഏററവും ആവശ്യമാകുന്നു എന്ന് ഇതിന്നുമുമ്പു ചേൎത്തിട്ടുള്ള 'ചരിത്രം' എന്നും, 'ഇന്ത്യാചരിത്രം' എന്നും, തലവാചകം വെച്ചുകൊണ്ട് എഴുതീട്ടുള്ള

ത്തെ ലേഖനങ്ങളിൽനിന്നു സിദ്ധമാകുന്നതിനാൽ അതിനെ വീണ്ടും സാധിക്കുവാൻ ഇവിടെ ശ്രമിക്കുന്നില്ല. മലയാളരാജ്യത്തിന്റെയും അതിനിവാസികളുടെയും ശരിയായിട്ടുള്ള ഒരു പൂർവ്വചരിത്രം നാം അവശ്യം അറിഞ്ഞിരിക്കേണ്ടതാണ് എന്ന സിദ്ധമായ സംഗതി മുതൽക്കാരംഭിച്ചാൽ തൽക്കാലം മതിയാകുന്നതാണ്. മലയാളത്തിലെ ചരിത്രത്തിനു വേണ്ട സാമഗ്രികൾ ഏതെല്ലാമാകുന്നു? അവയിൽ നമ്മുടെ സ്വാധീനത്തിലുള്ളവ ഏതെല്ലാമാണ്? അന്യദേശീയരുടെ നാട്ടുകളിൽനിന്നു സമ്പാദിക്കേണ്ടതുണ്ടെങ്കിൽ അവ ഏതെല്ലാം? അവയെയെല്ലാം സമ്പാദിക്കേണ്ട മാർഗ്ഗങ്ങൾ ഏതെല്ലാമാണ്? എന്നിങ്ങനെയുള്ള സംഗതികളെയാണ് ഈ ലേഖനത്തിൽ പ്രധാനമായി പ്രതിപാദിക്കുവാൻ വിചാരിക്കുന്നതു്.

കേരളചരിത്രത്തിനു വേണ്ടുന്ന സാമഗ്രികളെ അകത്തുള്ളവ എന്നും, പുറത്തുള്ളവ എന്നും സാമാന്യേന രണ്ടായി വിഭജിക്കാം. മലയാളത്തിൽനിന്നു ലഭിക്കുന്നവയെല്ലാം അകത്തുള്ള സാമഗ്രികളാകുന്നു. പാണ്ടിരാജ്യം, ചോളരാജ്യം, കൊങ്ങുരാജ്യം എന്നീ അയൽരാജ്യങ്ങൾ പണ്ടു മലയാളരാജ്യവുമായി വളരെ സംബന്ധപ്പെട്ടു കിടന്നിരുന്നതിനാൽ ആവക രാജ്യങ്ങളിൽനിന്നു കിട്ടാവുന്നവയെയും അകത്തുള്ള സാമഗ്രികളുടെ കൂട്ടത്തിൽ ഗണിക്കാവുന്നതാണ്. പുരാതനകാലം മുതല്ക്കു ഓരോ കാലങ്ങളിൽ മലയാളത്തിലേക്കു കച്ചവടത്തിനും മറ്റുമായി വന്നിരുന്ന പല പരദേശികന്മാരിൽ ചിലർ മലയാളരാജ്യത്തെപ്പറ്റിയും മലയാളികളെപ്പറ്റി എഴുതിവെച്ചിട്ടുള്ള ഗ്രന്ഥങ്ങളെയും മറ്റും പുറത്തുള്ള സാമഗ്രികളായിഗ്ഗണിക്കാം. ആവക ഗ്രന്ഥങ്ങളെ ഇംഗ്ലീഷുകാർ സ്വഭാഷയിലേക്കു കുറേശ്ശയായി തർജ്ജമചെയ്തുവരുന്നതിനാൽ വളരെ ശ്രമംകൂടാതെ തന്നെ അവയെ നമുക്കു കിട്ടുവാൻ തരം വന്നുതുടങ്ങീട്ടുണ്ട്. ആവക

റിക്കാർട്ടുകഠം ഒരുപ്രകാരത്തിൽ വളരെ വിലപിടിച്ചവതന്നെയാകുന്നു; എങ്കിലും അവയിൽ പറഞ്ഞിരിക്കുന്ന സംഗതികളെ മുഴുവൻ പ്രമാണമായിട്ടു സ്വീകരിക്കുവാൻ സൂക്ഷിച്ചിട്ടു വേണംതാനും. ബോട്ടുവലിക്കുന്ന വാലന്മാരുടെ പാട്ടു കേട്ടിട്ടു സൂക്ഷ്മഗ്രാഹിയായ ഒരു സായ്പ് ഇപ്രകാരമാണു ഹിന്തുക്കളുടെ സംഗീതമെന്നു ധരിച്ചു നോട്ടു കുറിച്ചുവെച്ചുവത്രെ. അന്യരാജ്യക്കാർ നമ്മളെ കാണുന്നതു് ഏകദേശം ഈ മാതിരിയായിരിക്കുവാൻ എളുപ്പമാകുന്നു. അതിനാൽ വളരെ മനസ്സിരുത്തി പരിശോധിച്ചതിന്റെ ശേഷമെ അവർ പറഞ്ഞിട്ടുള്ളതിനെ പ്രമാണമായിട്ടു സ്വീകരിപ്പാൻ പാടുള്ളൂ. എന്നാൽ പാരദേശികന്മാരായ ആധുനികഗ്രന്ഥകാരന്മാർ മലയാളത്തെപ്പററി ഇപ്പോഠം എഴുതുന്ന ഗ്രന്ഥങ്ങഠം പിഴകൂടാതെ കഴിയുന്നതും സൂക്ഷ്മമായിരിക്കണമെന്ന കാര്യത്തിൽ നല്ലവണ്ണം നിഷ്കർഷിക്കുന്നുണ്ടു് എന്ന വാസ്തവവും ഇവിടെ എടുത്തു പറയേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. ഈ വിഷയത്തിൽ മലയാളികളായ നമ്മുടെ ശ്രമം വളരെ കുറവാകുന്നുവെന്നു ലജ്ജയോടുകൂടി സമ്മതിക്കുകയല്ലാതെ അതിനെതിരായി പറയുവാൻ ആർക്കും കഴിയുന്നതല്ല. ഇംഗ്ലീഷുമാസികകളിലും മലയാളമാസികകളിലും മലയാളചരിത്രസംബന്ധമായി ലേഖനങ്ങളെഴുതുന്ന നമ്മളിൽ അപൂർവ്വം ചില കൂട്ടുകാർതന്നെ പ്ലിനി അങ്ങനെ പറയുന്നു, ടോളമി ഇങ്ങനെ പറയുന്നു എന്നും മററും പറഞ്ഞു കലാശിക്കുന്നതല്ലാതെ നമ്മുടെ സ്വാധീനത്തിലുള്ളവയും അനേകം ചരിത്രവിഷയങ്ങഠം അടങ്ങിയിരിക്കുന്നവയും, ചുററുമുള്ളവയാണെങ്കിലും നമ്മുടെ അശ്രദ്ധനിമിത്തം ക്രമേണ മാഞ്ഞുപോയിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്നവയുമായ അകത്തുള്ള സാമഗ്രികളെ ഒന്നിനെയെങ്കിലും എടുത്തു പ്രയോഗിക്കുന്നില്ല. അവയെ സുഖമായി സമ്പാദിക്കുന്നതിനും അവയുടെ അർത്ഥം ശരിയായിട്ടു മനസ്സിലാക്കുന്നതിനും കാലമത്ര

അനുസരിച്ച് അവയെ വേണ്ടപോലെ ക്രമപ്പെടുത്തുന്നതിനു മലയാളികളായ നമുക്കല്ലാതെ ഇതരദേശീയന്മാരായ ചരിത്രകാരന്മാർക്ക് ഒരിക്കലും സാധിക്കുന്നതല്ല. അതിനാൽ ആ ഭാരം നാംതന്നെ ഏറ്റെടുക്കേണ്ടതാകുന്നു. ആവക സാമഗ്രികൾ ഏതെല്ലാമാകുന്നു എന്നു താഴെ വിവരിക്കാം.

"ഇന്ത്യാചരിത്രസാമഗ്രികൾ" എന്ന ലേഖനത്തിൽ വിഷയവിഭാഗം ചെയ്തിട്ടുള്ളതിനെ അനുസരിച്ചുതന്നെയാണ് ഇവിടെയും വിഷയങ്ങളെ വിഭജിച്ചിട്ടുള്ളത്. എങ്കിലും ദേശഭേദത്തെ അനുസരിച്ചു വേണ്ടതായ ചില ഭേദഗതികൾ വരുത്തീട്ടുണ്ട്.

i. ലിഖിതങ്ങൾ—

(1) ശിലാക്ഷേത്രങ്ങൾ, ജയസൂചകമായിട്ടോ മറ്റോ സ്ഥാപിക്കപ്പെട്ടിട്ടുള്ള സ്തംഭങ്ങൾ, അപൂർവ്വം ചില പഴയ ക്രിസ്ത്യാനിപ്പള്ളികളിലുള്ള കുരിശുകൾ, പീഠങ്ങൾ മുതലായവ, മുസൽമാൻപള്ളികൾ എന്നിവയിന്മേൽ കൊത്തീട്ടുള്ള എഴുത്തുകൾ, പാറ കുഴിച്ചുണ്ടാക്കപ്പെട്ടിട്ടുള്ള ഗുഹകളും ക്ഷേത്രങ്ങളും, അവയിൽ കാണപ്പെടുന്ന ചില വിഗ്രഹങ്ങൾ; മുനിയറകൾ. (2) ചെമ്പു മുതലായ ലോഹത്തകിടുകളിൽ കൊത്തീട്ടുള്ള എഴുത്തുകൾ. (3) രാജാക്കന്മാരുടെയും പ്രഭുകുടുംബക്കാരുടെയും ആഢ്യബ്രാഹ്മണന്മാരുടെയും വംശാവലികൾ; അവരുടെ കൈവശമുള്ള ഗ്രന്ഥവരികൾ, ക്ഷേത്രങ്ങളിലുള്ള ഗ്രന്ഥവരികൾ, ക്രിസ്ത്യാനികൾ മുതലായ ഇതരമതസ്ഥന്മാരുടെ ചില കുടുംബങ്ങളിലും അവരുടെ പള്ളികളിലും സൂക്ഷിക്കപ്പെട്ടിട്ടുള്ള ഗ്രന്ഥവരി മുതലായ റിക്കാർട്ടുകൾ; സന്യാസിമഠങ്ങളിലുള്ള പട്ടാവലികളും ഗ്രന്ഥവരികളും— ഇവയെല്ലാം ഈ വിഭാഗത്തിൽ ഉൾപ്പെടുത്താവുന്നതാണ്. മലയാളത്തിൽ പ്രധാനമായിട്ടുള്ള ഗ്രാമക്ഷേത്രങ്ങളിലും പ്രാധാന്യം ഒട്ടും കുറയാത്ത ചില ഉപഗ്രാമക്ഷേ

ത്രങ്ങളിലും ചില ദേശക്ഷേത്രങ്ങളിലുമുള്ള ശ്രീകോവിലുകളിന്മേലും മണ്ഡപത്തറകളിന്മേലും വലിയ ബലിക്കല്ലുകളിന്മേലും പീഠങ്ങളിന്മേലും, മററുമായി എഴുത്തുകൾ ധാരാളം കാണുന്നുണ്ട്. വട്ടെഴുത്ത്, കോലെഴുത്ത്, തമിഴ്, നാനം മോനം എന്നൊന്നായവക എഴുത്ത്, മലയാളം, അപൂർവ്വമായിട്ടു നാഗരം എന്നീ അക്ഷരങ്ങളെയാണ് ആവക എഴുത്തുകളിൽ ഉപയോഗിച്ചിട്ടുള്ളത്. ഇവയിൽ തമിഴ്, നാനം മോനം എന്ന അക്ഷരവും അധികം തെക്കൻതിരുവിതാംകൂറിലാണു കാണുക. ബാക്കിയുള്ളവ മലയാളത്തിൽ എല്ലാ ദിക്കിലും കാണുന്നതാണ്. ഇപ്പോഴത്തെ മലയാളക്കരത്തിൽ ഉള്ളവ ഒട്ടേറെ ആധുനികങ്ങളാകുന്നു. വട്ടെഴുത്തിൽ കാണപ്പെടുന്നവയാണ് എല്ലാററിലുമധികം പഴക്കമുള്ളത്. ഇവയെല്ലാംപുറമെ ഇന്നക്ഷരമാണ് എന്നു നിശ്ചയപ്പെടാത്തതുകളുമുള്ള ശിലാലിഖിതങ്ങൾ മലയാളത്തിൽ പലേടങ്ങളിലുമുള്ളതായി മിസ്റ്റർ സ്യുവൽ എന്ന സായ്പിന്റെ പുസ്തകത്തിൽനിന്നറിയുന്നുണ്ട്.*

മേൽപറഞ്ഞ ലിഖിതങ്ങളിൽ ചിലതിനെ പകർത്തി എടുത്തു "ഇന്ത്യൻ ആന്റിക്വറി", "എപ്പിഗ്രാഫിക്ക ഇന്തിക്ക" മുതലായ മാസികകളിൽ അച്ചടിച്ചു പ്രസിദ്ധം ചെയ്തിട്ടുണ്ട്. തിരുവിതാംകൂറിൽ വിശാഖം തിരുനാൾ മഹാരാജാവിന്റെ കാലത്തു മിസ്റ്റർ സുന്ദരംപിള്ള എന്ന

* ദക്ഷിണേന്ത്യയിൽ ചില ക്ഷേത്രങ്ങളിലുമുള്ള ചെമ്പോലകൾ, പള്ളികൾ, പാറകളിലുള്ള കൊത്തപ്പെട്ട ചില ഗുഹകൾ, അവിടങ്ങളിൽ കാണപ്പെടുന്ന ശിലാലിഖിതങ്ങൾ, നാണയങ്ങൾ, കൊടക്കല്ലുകൾ, ദേവകീർത്തനങ്ങൾ എന്നിങ്ങനെ ചരിത്രത്തിനു വിഷയമായിട്ടുള്ള സകല പദാർത്ഥങ്ങളെയും പററി മദ്രാസ് ഗവർമ്മെണ്ട് കല്പനപ്രകാരം മിസ്റ്റർ സ്യുവൽ എന്ന സായ്പിന്റെ ശ്രമത്തിന്മേൽ എടുത്തു വലിയ രണ്ടു പുസ്തകങ്ങളായി അച്ചടിച്ചു പ്രസിദ്ധം ചെയ്തിട്ടുണ്ട്. അതിൽ മലയാളത്തിലുള്ളവയുടെ കണക്കു ചേർത്തു കാണുന്നുണ്ട്. ചരിത്രകർത്താക്കളെ അന്വേഷിച്ചറിയാൻ ആഗ്രഹമുള്ളവർക്ക് ആ പുസ്തകങ്ങൾ വളരെ സഹായമായി ഭവിക്കുന്നതാണ്.

മഹാൻ തെക്കൻതിരുവിതാംകൂറിലുള്ള ചില എഴുത്തുകളെയെല്ലാം പകൎത്തി എടുത്തു വായിക്കുകയുണ്ടായി. അനേകം ചരിത്രകാൎയ്യങ്ങൾ ആവക എഴുത്തുകളിൽനിന്നറിയുവാനുണ്ടു് എന്നു് അദ്ദേഹം ഗവൎമ്മെണ്ടിനും, ജനങ്ങൾക്കും മനസ്സിലാക്കിക്കൊടുക്കുകയും ചെയ്തു. എന്നാൽ സുന്ദരംപിള്ളയുടെ കാലം കഴിഞ്ഞതിന്റെശേഷം ആ വിഷയത്തിൽ ഉത്സാഹം അത്രതന്നെ ഉണ്ടായിരുന്നില്ല. എങ്കിലും ഇയ്യിടെ കുറച്ചുകാലത്തിനു മുമ്പു് അതിന്റെ വില നല്ലവണ്ണം അറിഞ്ഞതിനാൽ തിരുവിതാംകൂർഗവൎമ്മെണ്ടു് അതിലേക്കായി പ്രത്യേകം ഒരു ഡിപ്പാർട്ടുമെണ്ടുതന്നെ സ്ഥാപിച്ചു. മിസ്റ്റർ ഗോപിനാഥറാവു എന്ന മഹാനാണു് ഇപ്പോൾ അതിലെ തലവൻ. അദ്ദേഹം അനേകം ലിഖിതങ്ങളെ പകൎത്തിവായിക്കുകയും അവയെ തമിഴക്ഷരത്തിൽ ചേൎത്തു് അതാതിന്റെ കൂടെ ഇംഗ്ലീഷുതൎജ്ജമയും കൊടുത്തു പുസ്തകങ്ങളായി അച്ചടിക്കുകയും ചെയ്തിട്ടുണ്ടു്. ഇങ്ങനെ കുറെക്കാലം തിരുവിതാംകൂർഗവൎമ്മെണ്ടു വേല ചെയ്യുന്നതായാൽ നഷ്ടപ്രായങ്ങളായിക്കിടക്കുന്ന അനേകം ചരിത്രവിഷയങ്ങൾ പുറത്തുവരുവാനിടയാകുന്നതാണു്. കൊച്ചിഗവൎമ്മെണ്ടു് ഇക്കാൎയ്യത്തിൽ ഇതുവരെ യാതൊരു ശ്രമവും ചെയ്തുതുടങ്ങാഞ്ഞതു കഷ്ടംതന്നെ. ഈ സന്ദൎഭത്തിൽ ഒരു സംഗതി ചൂണ്ടിക്കാണിക്കുവാനുണ്ടു്. ചരിത്രവിഷയത്തിൽ വാസനയുള്ള മലയാളികളായ നമ്മളിൽ ചിലർ ശ്രമിച്ചല്ലാതെ ആവക എഴുത്തുകളെ ശരിയായിട്ടു വായിച്ചു് അൎത്ഥം മനസ്സിലാക്കുന്നതിനോ അവിടവിടെ മുക്കിലും മൂലയിലുമായി കിടക്കുന്ന എല്ലാ എഴുത്തുകളെയും പുറത്തു വരുത്തുന്നതിനോ അന്യന്മാരെക്കൊണ്ടു മുഴുവൻ സാധിക്കുന്നതല്ല. അതിലേക്കു സ്വദേശാഭിമാനികളായ ചിലർ ഇറങ്ങി ആവക എഴുത്തുകളെ പകൎത്തിയെടുത്തു വായിപ്പാൻ പഠിച്ചു വേണ്ടുന്ന ശ്രമങ്ങൾ ചെയ്തുതുടങ്ങേണ്ടതി

നാളു കാലം അതിക്രമിച്ചിരിക്കുന്നു. സബ് ജഡ്ജി ഉദ്യോഗം ഭരിച്ചിരുന്ന മിസ്റ്റർ കുന്നയിൽ കേളുനമ്പ്യാർ എന്നൊരു വിദ്വാൻ ഈ വിഷയത്തിൽ കുറെ ശ്രമം ചെയ്തിട്ടുള്ള ഒരാളായിരുന്നു. മാവേലിക്കര ഉദയവർമ്മ തമ്പുരാൻ തിരുമനസ്സുകൊണ്ടു് ഇതിൽ ചില പരിശ്രമങ്ങളെല്ലാം ചെയ്യുകയും അവയെല്ലാം ഫലിക്കുകയും ചെയ്തിട്ടുള്ളതായിട്ടറിവുണ്ടു്. ആ മഹാന്മാരെപ്പോലെ ഇരുപതോ മുപ്പതോ പേർ മൂന്നു സംസ്ഥാനങ്ങളിൽനിന്നുമിറങ്ങി ഒത്തൊരുമിച്ചു വേല ചെയ്താൽ മാത്രമേ കാര്യം വേണ്ടപോലെ ഫലിക്കുകയുള്ളൂ. മിസ്റ്റർ സ്യൂവൽ എന്ന സായ്പിന്റെ ലിസ്റ്റ് ഒന്നോടിച്ചുവായിച്ചു നോക്കിയാൽതന്നെ ചിറക്കൽ താലൂക്കു മുതൽ കന്യാകുമാരിവരെയുള്ള മലയാളരാജ്യത്തു് ഓരോ ദിക്കിലായി ചരിത്രത്തിനു വിഷയമായിട്ടുള്ള സാധനങ്ങൾ എത്ര അനവധിയാണുള്ളതു് എന്നു ക്ഷണത്തിൽ നമുക്കു ബോദ്ധ്യപ്പെടുന്നതാണു്. ആ ലിസ്റ്റ് ഒട്ടുംതന്നെ പൂർണ്ണമായിട്ടുള്ളതല്ല. എങ്കിലും ചരിത്രത്തിൽ വാസനയുള്ള ഒരുവൻ അതു നോക്കുന്നുവെങ്കിൽ അവനു് ആ വിഷയത്തിൽ നിശ്ചയമായി ജിജ്ഞാസ വർദ്ധിക്കുകയും അതിൽ പെടാത്തതുകളുമുള്ള അതേ മാതിരി സാധനങ്ങളെ സ്വയമേവ കണ്ടുപിടിക്കുവാൻ കഴിയുന്നതും ശ്രമിക്കുകയും ചെയ്യുമെന്നതിനു വാദമില്ല. ഗ്രന്ഥകാരന്റെ ഉദ്ദേശ്യവും ഏറക്കുറെ ഇതുതന്നെയാകുന്നു.

ശിലാലിഖിതങ്ങൾ:— മലയാളത്തിലെ പ്രധാനപ്പെട്ട മിക്ക ക്ഷേത്രങ്ങളിലും ശിലാലിഖിതങ്ങൾ കാണാവുന്നതാണു്. പണ്ടു കേരളത്തിൽ ബൗദ്ധമതക്കാരും ജിനമതക്കാരുമായിട്ടു് അസംഖ്യം ജനങ്ങളുണ്ടായിരുന്നുവെന്നും പിന്നീടു് ആ രണ്ടു മതങ്ങൾക്കും ഈ രാജ്യത്തു പ്രചാരം ഇല്ലാതായതോടുകൂടി അനേകം ബൗദ്ധക്ഷേത്രങ്ങളും ജിനക്ഷേത്രങ്ങളും ഹിന്ദുക്ഷേത്രങ്ങളായിട്ടു പരിണമിച്ചുവെന്നും മററുമുള്ള സംഗതികൾ പഴയ തമിഴ്ഗ്രന്ഥങ്ങളിൽനിന്നും പഴ

കഥകളിൽനിന്നും നമ്മൾ അറിയുന്നുണ്ട്. അതിനാൽ ക്ഷേത്രങ്ങളിലുള്ള ശിലാലിഖിതങ്ങൾ വേറെ അനേകം സംഗതികൾക്കു പുറമെ ഈ വക സംഗതികളേയുംകൂടി വെളിപ്പെടുത്തുന്നതിനു സഹായമായി ഭവിച്ചേക്കാം. ക്ഷേത്രങ്ങളിലുള്ള വിഗ്രഹങ്ങളുടെ അതിസൂക്ഷ്മമായ പരിശോധനകൊണ്ടും ചരിത്രസംബന്ധമായ പല വിഷയങ്ങളും നമുക്കു മനസ്സിലാക്കാവുന്നതാണ്. പാറ കുഴിച്ചുണ്ടാക്കിയതായി കാണപ്പെടുന്ന ക്ഷേത്രങ്ങളിൽ പ്രത്യേകം മനസ്സുവക്കേണ്ടതാകുന്നു. അവയെല്ലാം മുൻപറഞ്ഞ രണ്ടു മതങ്ങൾക്കും തമ്മിൽ സംബന്ധമുണ്ടെന്നാണു ചില ചരിത്രകാരന്മാരുടെ അഭിപ്രായം. അതിനാൽ അവയെ പ്രത്യേകം പരിശോധിക്കേണ്ടതാണ്.

എഴുത്തു കൊത്തീട്ടുള്ള ചില സ്തംഭങ്ങൾ മലയാളത്തിൽ പലേടങ്ങളിലും കണ്ടെത്തുവാൻ വഴിയുണ്ട്. പീരുമേട്ടുമലയിൽ അങ്ങനെയുള്ള ഒരു സ്തംഭത്തിന്മേൽനിന്നു മദ്രാസ് ഗവൎമ്മെന്റ് 'എപ്പിഗ്രാഫിസ്റ്റ്' എന്ന ഉദ്യോഗസ്ഥൻ പകൎത്തിയെടുത്തതായ ഒരു രേഖ ഈ ലേഖകൻ കാണുകയുണ്ടായി. ഒരു പാണ്ഡിരാജാവു് അക്രമികളായ ചില കള്ളന്മാരെ ജയിച്ച കഥയാണ് അതിൽ മുഖ്യമായിട്ടുള്ളത്. അന്വേഷിക്കുന്നതായാൽ നമുക്കു നേരിട്ടു ഉപയോഗപ്പെടുന്നതായ കഥകളെ പറയുന്ന സ്തംഭലിഖിതങ്ങൾ നമ്മുടെ രാജ്യത്തു പലേടത്തും കണ്ടെത്തുന്നതാണ്. കോട്ടയത്തു് ഒരു പള്ളിയിൽ സൂക്ഷിക്കപ്പെട്ടിട്ടുള്ള ഒരു പാറക്കല്ലിന്മേലും ഒരു കുരിശിന്മേലും ചില അക്ഷരങ്ങൾ കാണുന്നുണ്ട്. ആ അക്ഷരങ്ങൾ പഹ്ലവി (Palhavi) ഭാഷയിലും സുറിയാനിഭാഷയിലുമുള്ളവയാണത്രെ. ആ ലിഖിതങ്ങൾക്കു് ഏകദേശം 1,800 സംവത്സരത്തെ പഴക്കം കാണുന്നുണ്ടെന്നു ചില ചരിത്രകാരന്മാർ അഭിപ്രായപ്പെടുന്നു. ആ ശിലകൾ കൊടുങ്ങല്ലൂരുനിന്നു കൊണ്ടുപോയിട്ടുള്ളവ

യാണെന്നാണ് ഐതിഹ്യം. അവ മലയാളത്തിലുള്ള ക്രിസ്ത്യാനികളുടെ ചരിത്രം വെളിപ്പെടുന്നതിന് ഒരു സഹായംതന്നെയാണ്. മാടായി എന്ന സ്ഥലത്തുള്ള മുഹമ്മദീയപ്പള്ളിയിൽ ഒരു ഭാഗത്ത് അറബിഅക്ഷരത്തിൽ ചിലതെല്ലാം കൊത്തീട്ടുണ്ടത്രെ. സ്റ്റുവർട്ടിന്റെ ലിസ്റ്റിൽ അതു കാണുന്നുണ്ട്. ക്രിസ്ത്വബ്ദം 7-ാം നൂററാണ്ടിലോ മററൊ ആ പള്ളി സ്ഥാപിച്ചിട്ടുള്ള വിവരമാണത്രെ അതിലെ വിഷയം.

മുനിയറ, കുടക്കല്ല്—മുനിയറകളും കുടക്കല്ലുകളും മലയാളത്തിലെല്ലാടിക്കലും കാണുമാറുണ്ട്. അവയിൽ മുനിയറകൾ സാമാന്യമായി മലകളിലും മലയോരങ്ങളിലും കുടക്കല്ലുകൾ അല്ലെങ്കിൽ തൊപ്പിക്കല്ലുകൾ നാട്ടുപുറങ്ങളിലുമായിട്ടാണ് കാണപ്പെടുന്നത്. ഉദ്ദേശം പന്ത്രണ്ടുകോല്, ഒമ്പതുകോല്, ഏഴുകോല്, ഇങ്ങനെ പലവിധമുള്ള ചുററളവിൽ കരിങ്കല്ലുകൊണ്ടുള്ള ഒററപ്പലകകളെക്കൊണ്ടു നാലു കൂട്ടീട്ടുള്ളവയും മീതെ അതേമാതിരി ഒരു പലകകൊണ്ടു മൂടീട്ടുള്ളവയുമായ ഓരോ മുറികളാണു മുനിയറകൾ. അവ മണ്ണിൽ കുഴിച്ചിട്ടിട്ടുള്ളവയായും പാറകളുടെ മേലെ കൂട്ടിവെച്ചിട്ടുള്ളവയായും കാണുന്നുണ്ട്. ഏകദേശം പന്ത്രണ്ടുകോലു ചുററിൽ മണ്ണിൽ കുഴിച്ചിട്ടിട്ടുള്ള ഒരു മുനിയറ ഈ എഴുത്തുകാരൻ കാണുകയുണ്ടായി. അതിന്റെ പള്ളവശത്തെ ഭിത്തിയുടെ സ്ഥാനത്തുള്ള ഒററക്കരിങ്കല്ലുപലകയ്ക്കു മൂന്നരക്കോലു നീളവും മൂന്നുകോലു പൊക്കവുമുണ്ട്. തെക്കുവശത്തുള്ളതിന് അത്രതന്നെ പൊക്കവും രണ്ടുകോലു നീളവുമുണ്ട്. അതിലേക്കു പ്രവേശിക്കുവാൻ തെക്കുഭാഗത്തുള്ള ഒരു പലകമേൽ ഒരു ദ്വാരം മാത്രമേ കണ്ടുള്ളു. ആ മുറികളിൽ മുനിമാർ സ്വൈരമായി വാസം ചെയ്തു [illegible] ന്നതെന്നൊരു ഐതിഹ്യമുണ്ട്. അതിനു കള്ള [illegible] ഉള്ള ചില മൺ

പാത്രങ്ങളും മണ്ണുകൊണ്ടുള്ള നിലവിളക്കും ഇരുമ്പുകൊണ്ടുള്ള ത്രിശൂലവും ഒരു പവിഴമാലയും കിട്ടുകയുണ്ടായി. പവിഴമാലയുടെ ചരടു കാലംകൊണ്ടു ദ്രവിച്ചുപോയിരുന്നതിനാൽ മാലയായിട്ടു കയ്യിൽ കിട്ടുവാൻ തരമായില്ല. ബൌദ്ധന്മാരുടെ ഒരു സംസ്കൃതഗ്രന്ഥത്തിൽ മഹാവ്രതം എന്നൊരു വ്രതത്തെപ്പററി വൎണ്ണിച്ചുകണ്ടിട്ടുള്ളതിൽനിന്നും ടിബെററുരാജ്യത്തു് ഇതേമാതിരിയിലുള്ള അറകളിൽ ബൌദ്ധമുനികൾ ഇന്നും വാസംചെയ്തുവരുന്നതായി സ്വൻഹെഡിങ് എന്നു പേരായ ഒരു യൂറോപ്യദേശസഞ്ചാരി വൎണ്ണിച്ചുകണ്ടിട്ടുള്ളതിൽനിന്നും ഈ വക മുനിയറകൾ ബൌദ്ധമുനികൾ വാസംചെയ്തുവന്നിരുന്ന യഥാൎത്ഥമുനിയറകൾ തന്നെയായിരുന്നുവെന്നൂഹിക്കാം. ഒരു കാലത്തിവിടെ ബൌദ്ധമതത്തിനു വളരെ പ്രചാരമുണ്ടായിരുന്നുവെന്നതിലേക്കു് അനേകതെളിവുകളുണ്ടു്. പക്ഷേ ചിലദിക്കിൽ അസംഖ്യം മുനിയറകളെ കണ്ടുകാണുന്നതിനാൽ ഇത്രവളരെ മുനികൾ ഉണ്ടായിരുന്നുവോ എന്നു ശങ്ക തോന്നുന്നു. അതിലേക്കു സമാധാനമില്ലാതില്ല. ഓരോരുത്തൎക്കും പ്രത്യേകം അറകൾ വേണമെന്നു നിൎബ്ബന്ധമുണ്ടായിരുന്നിരിക്കാം. അപ്പുറം വളരെ കാലംകൊണ്ടു് അസംഖ്യം അറകൾ ഉണ്ടായിത്തീരുവാൻ വഴിയുണ്ടല്ലോ. ഏതായാലും അവയുടെ നിഷ്കൎഷയോടുകൂടിയ പരിശോധനകൊണ്ടു് അനവധി വിലപിടിച്ച ചരിത്രകാൎയ്യങ്ങൾ വെളിപ്പെടുമെന്നതിനു സംശയമില്ല. 'കൊടക്കല്ലു്' എന്നതു് അറച്ചങ്ങളുടെ കുടയുടെ ആകൃതിയിൽ വെട്ടുകല്ലുകൊണ്ടു പണിചെയ്തിട്ടുള്ളതാകുന്നു. ഇംഗ്ലീഷിൽ 'കോൺ' എന്നു പറയുന്നതിൻറെ ആകൃതിയിൽ മൂന്നു വെട്ടുകല്ലുകൾ കൂട്ടി ഒന്നായിച്ചേൎത്തു് ഏകദേശം ഒന്നിച്ചിലപാനം കോലുയരത്തിൽ നിലത്തു കുഴിച്ചിട്ടിരിക്കുന്നു. മൂന്നുംകൂടിച്ചേരുന്നേടം അടികൊണ്ടു വിരിഞ്ഞും മുകൾഭാഗംകൊണ്ടു കൂൎത്തുമുള്ള ഒരു ഉരുണ്ട

തടിയായിട്ടിരിക്കുന്നു. അടിയിൽ ഏകദേശം ഒന്നിൽച്ചില്വാനംകോല്വട്ടവും മുകളിൽ കൂൎപ്പിച്ചു് അറുവിരൽ മാത്രം വട്ടവുമുണ്ടാകും. വിസ്താരം വളരെ കുറഞ്ഞ അതിന്റെ ഈ മുനവുകയിൽ അപ്പംപോലെ വട്ടത്തിൽ ഒരു വലിയ വെട്ടുകല്ലു വെച്ചിട്ടുണ്ടായിരിക്കും. ഇതാണു കുടക്കല്ല്. അരിയന്നൂർ എന്നൊരു ദേശത്തുവെച്ചു് ഈ ലേഖകൻ ഈ വക അനവധി കണ്ടവയിൽ ഒന്നിന്റെ തൊപ്പിക്കല്ലിനു പതിമൂന്നുകോൽ വട്ടമുണ്ടായിരുന്നു. നടുഭാഗംകൊണ്ടു് ഒന്നേകാൽ കോൽ കനവും വക്കിനു നാലുവിരൽ കനവുമുണ്ടായിരുന്നു. ഇത്രയും ഭാരിച്ച ഒരു വെട്ടുകല്ലു കേടുകൂടാതെ വെട്ടിയെടുത്തു മൂന്നു കല്ലുകൾ കൂട്ടിച്ചേൎത്തുവെച്ചിട്ടുള്ളതിന്റെ മുകളിൽ കയററി വയ്ക്കത്തക്ക സാമൎത്ഥ്യമുള്ള ശില്പികൾ നമ്മുടെ ഇടയിൽ ഇപ്പോൾ ഇല്ല, നിശ്ചയംതന്നെ. എന്നു സംഭവത്തെ സൂചിപ്പിക്കുന്നതിനായിട്ടാണു് ഈ കല്ലുകൾ ഇങ്ങനെ പല ദിക്കിലും സ്ഥാപിച്ചിട്ടുള്ളതു് എന്നു് ഊഹിക്കുവാൻ ഒരു മാൎഗ്ഗവും കണ്ടുകിട്ടുന്നില്ല. മൂഢന്മാരായ കൃഷിക്കാർ ഈവക കല്ലുകളെ ക്രമേണ നശിപ്പിച്ചുകളയുന്നതായിട്ടറിയുന്നു. ഇവ ചരിത്രസാമഗ്രികളുടെ കൂട്ടത്തിൽ ഏററവും മുഖ്യമായ ഒരു ഇനമാകയാൽ ബാക്കിയുള്ളവയെ ഇനിയെങ്കിലും നശിപ്പിക്കാതെ നിൎത്തി സൂക്ഷിക്കുന്നതിനു നാട്ടുകാർ ഓരോരുത്തരും പ്രത്യേകം ചുമതലപ്പെട്ടവരാകുന്നു.

ചെമ്പേട്ടിൽ എഴുതിവെച്ചിട്ടുള്ള റിക്കാൎട്ടുകൾ മലയാളത്തിൽ പലേടങ്ങളിലുമുണ്ടു്. അവയിൽ കുറെ പ്രധാനമായിട്ടുള്ള മൂന്നു നാലെണ്ണം യൂറോപ്യന്മാരും ഇന്ത്യക്കാരുമായ ചരിത്രകാരന്മാൎക്ക് വാദത്തിനു വിഷയമായിത്തീൎന്നിരിക്കുന്നു. തിരുവഞ്ചിക്കുളത്തു വാണിരുന്ന ശ്രീവീരരാഘവചക്രവൎത്തി എന്ന രാജാവു മഹാദേവർപട്ടണത്തു (തിരുവഞ്ചിക്കുളത്തു്) ഇരവികോൎത്തൻചെട്ടിയാർ എന്നൊ

ശാർക്കും അയാളുടെ സന്താനങ്ങൾക്കും കരമൊഴിവായിട്ടു മണിഗ്രാമം എന്ന ദേശവും പിന്നെ അനേകം സ്ഥാനമാനങ്ങളും കൊടുത്തിരിക്കുന്നുവെന്നും മററുമുള്ള സംഗതികളെ പ്രസ്താവിക്കുന്ന ഒരു രേഖ ആ കൂട്ടത്തിൽ ഒന്നാകുന്നു. തമിഴും മലയാളവും കൂടിച്ചേർന്ന ഒരു ഭാഷയിൽ വട്ടെഴുത്തക്ഷരത്തിലാണ് അതെഴുതീട്ടുള്ളത്. അതിൽ സാക്ഷികളായിട്ട് അനേകം രാജാക്കന്മാരുടെ പേരുകൾ കാണുന്ന കൂട്ടത്തിൽ പന്നിയൂർഗ്രാമക്കാരെയും ശുകപുരംഗ്രാമക്കാരെയും കാണുന്നുണ്ട്. അതിന്റെ കാലം ക്രിസ്തുവബ്ദം 774-ാമതിലാണെന്ന് ഒരു വിദ്വാൻ അഭിപ്രായപ്പെടുന്നു; 1320-ലാണെന്നു വേറൊരു മഹാൻ; അല്ല ക്രിസ്തുവർഷം 230-ാമതിലാണെന്നു മറെറാരു വിദ്വാൻ. തിരുവിതാംകൂർ ചരിത്രമെഴുതീട്ടുള്ള പി. ശങ്കുണ്ണിമേനോൻ ആ ചെമ്പുപട്ടയത്തിൽ കൊടുത്തിട്ടുള്ള തിഥിനക്ഷത്രമാസാദികളെ ജോത്സ്യന്മാരെക്കൊണ്ടു ഗണിപ്പിച്ചുനോക്കിയപ്പോൾ ഒടുക്കം പറഞ്ഞ കാലമാണ് ഏകദേശം ശരിയെന്നു കണ്ടിരിക്കുന്നു. കക്കയിൽ കേളുനമ്പ്യാരും ആ കാലത്തെയാണു സ്വീകരിച്ചിരിക്കുന്നത്. ആ പട്ടയത്തിന്റെ കാലം തിട്ടപ്പെടുത്തുന്ന കാര്യത്തിൽ ഭിന്നാഭിപ്രായക്കാർ പലരും ഇനിയുമുണ്ട്. ചരിത്രവിഷയമായിരിക്കുന്ന ഒരു സംഭവത്തിന്റെ കാലം നിർണ്ണയിക്കുന്ന കാര്യത്തിൽ നമുക്ക് അനേകം സംഗതികളെപ്പററി വിചാരിപ്പാനുണ്ട്. കോടതിയിൽ ഒരു കേസ്സു വിചാരണചെയ്യുന്നതുപോലെതന്നെ ഈ കാര്യത്തിലും അനേകം തെളിവുകൾ ആവശ്യമാകുന്നു. ആവക തെളിവുകളെത്തന്നെ കൃത്രിമമായിട്ടുള്ളതോ വാസ്തവമായിട്ടുള്ളതോ എന്നു പരിശോധിക്കണം; പിന്നെ അവയെല്ലാം അന്യോന്യവിരോധംകൂടാതെ യോജിച്ചിരിക്കുന്നുണ്ടോ എന്നു നോക്കണം; അതിന്റെ ശേഷമേ ഒരു വിധി പറയുവാൻ പാടുള്ളു. ഇതിലേക്കു ദൃഷ്ടാന്തമായി

ഈ പ്രകൃതത്തിൽ പറയുന്ന പട്ടയത്തിന്റെ കാലനിൎണ്ണയം എന്ന വിഷയത്തെത്തന്നെ എടുക്കുക. ആ പട്ടയം കയ്യിലെടുത്താൽ ആദ്യംതന്നെ അതിലെ അക്ഷരങ്ങളെ ഒന്നൊന്നായി പരിശോധിക്കണം. അതു ലിപിപരിശോധനയിൽ പാണ്ഡിത്യം സിദ്ധിച്ചിട്ടുള്ളവരുടെ പ്രവൃത്തിയാകുന്നു. ഇന്നിന്ന അക്ഷരങ്ങൾ ഇന്നിന്ന ദിക്കിൽ നടപ്പുണ്ടായിരുന്നവയാണെന്നും അവ കാലക്രമംകൊണ്ടു ഇന്നിന്ന ഭേദഗതിയെ പ്രാപിച്ചുവെന്നും മററും അറിയുവാനുള്ള സാമൎത്ഥ്യം അവൎക്കു നല്ലവണ്ണമുണ്ടു. ഇന്ന കാലമെന്നു തിട്ടപ്പെടുത്തുന്നതിനു വേറെ എത്രതന്നെ തെളിവുകൾ കൊണ്ടുവന്നാലും ആ കാലത്തോടു യോജിക്കാത്ത അതിൽ വല്ലതെങ്കിലും ഒരക്ഷരമുണ്ടെങ്കിൽ കേസ്സു മുഴുവൻ തള്ളേണ്ടതായിട്ടുവരുന്നു. അപ്രകാരംതന്നെ അതിലെ ഭാഷ, കാലഗണനാസമ്പ്രദായം, പട്ടയം കൊടുത്തിട്ടുള്ള ആളുടെ പേര്, വാങ്ങിയവന്റെ പേര്, സാക്ഷികളുടെ പേര്, അവരുടെ അന്നത്തെ അവസ്ഥ, പട്ടയത്തിലുള്ള വിവരങ്ങൾ, ആ പട്ടയം കൊടുക്കുക എന്ന സംഭവത്തിനു മുമ്പുംപിമ്പുമുള്ള അടുത്ത കാലങ്ങളിലെ വേറെ സംഭവങ്ങൾ:— ഇങ്ങനെ അനേകം തെളിവുകളെപ്പററി വിചാരിക്കുവാനുണ്ടു. അവയെല്ലാം യോജിച്ചുവന്നാലേ ഒരുവൻ സ്ഥാപിക്കുന്ന കാലം സ്വീകാരയോഗ്യമാവുകയുള്ളു. ഈ പ്രകൃതത്തിൽ പറയുന്ന പട്ടയത്തിന്റെ കാലം തിട്ടപ്പെടുത്തുന്ന കാൎയ്യത്തിൽ ചരിത്രകാരന്മാർ ആരോരുത്തരും മുമ്പറഞ്ഞ പലതരം തെളിവുകളിൽ ഒന്നോ രണ്ടോ മാത്രം അടിസ്ഥാനമാക്കിക്കൊണ്ടാണു അവരവരുടെ പക്ഷം സ്ഥാപിച്ചിട്ടുള്ളതു. താഴെ പറയുന്ന സംഗതികളെക്കൊണ്ടു ഇതു സ്പഷ്ടമാകും. ആ പട്ടയത്തിൽ പന്നിയൂർഗ്രാമക്കാരേയും ശുകപുരംഗ്രാമക്കാരേയും സാക്ഷികളായി ചേൎത്തിട്ടുണ്ടെന്നു മുമ്പു പറഞ്ഞുവല്ലോ. അപ്പോൾ ആ രണ്ടു ഗ്രാമക്കാരുടെ

പുഷ്ടിയോടുകൂടിയിരുന്ന കാലത്തായിരിക്കണം അതുണ്ടായതു് എന്നുവരുന്നു. ക്രൈസ്തവം എട്ടാമത്തെയോ ഒമ്പതാമത്തെയോ നൂററാണ്ടിലാണു് ആ പട്ടയത്തിന്റെ കാലമെങ്കിൽ അതു കഴിഞ്ഞിട്ടായിരിക്കണം പന്നിയൂർഗ്രാമത്തിന്റെ നാശമെന്നും വരുന്നു. എന്നാൽ "ചിന്തലലനം" എന്ന കലിയാണു് പന്നിയൂർ ഗ്രാമത്തിന്റെ നാശസൂചകമെന്നു മലയാളത്തിൽ ബലമായ ഐതിഹ്യമുണ്ടുതാനും. (ആ കലിയും വിശ്വാസയോഗ്യമാണെന്നു തീർച്ച പറയുന്നില്ല) അതിനും പുറമേ, പന്നിയൂർഗ്രാമം നശിച്ചതും ഏകദേശം ക്രൈസ്തവം 10-ാം നൂററാണ്ടിലോ മററോ ആണെന്നു സ്ഥാപിക്കുന്നപക്ഷം മലയാളത്തിൽ തന്നെയുണ്ടായിട്ടുള്ള അനേകം സംഭവങ്ങളുടെ കാലം ലവലേശം ശരിയാകുന്നതല്ല. അതിനാൽ, മലയാളത്തിലുള്ള ഐതിഹ്യങ്ങളേയും, ഒരു സംഭവത്തിന്റെയും അതിനോടുണ്ടായിട്ടുള്ള വേറെ സംഭവങ്ങളുടെ സംബന്ധങ്ങളേയും മററും കാണാതെ പുറത്തുനിന്നു നോക്കിക്കാണുന്ന ഇതരദേശീയന്മാരുടെ ഏതദ്വിഷയകമായിട്ടുള്ള അഭിപ്രായങ്ങളെ സൂക്ഷിച്ചുവേണം പ്രമാണമായി സ്വീകരിക്കുവാൻ. എന്നാൽ, ഇതിനു വിരോധകക്ഷിക്കാർ ഇങ്ങനെ ഒരു പൂർവ്വപക്ഷം കൊണ്ടുവന്നേക്കാം: ആ പട്ടയത്തിൽ സാക്ഷികളായി വേണാട്ടു്, ഓണാട്ടു്, വള്ളുവനാട്ടു്, ഏറനാട്ടു് എന്നീ രാജാക്കന്മാരെ കാണുന്നുണ്ടല്ലോ; പെരുമാക്കന്മാരുടെ കാലമായ അന്നു് ഈ രാജാക്കന്മാർ ഉണ്ടായിരുന്നു എന്നതു് എങ്ങനെ? ഇതിനു സമാധാനം പറവാൻ വളരെ ഞെരുക്കമുണ്ടെന്നു തോന്നുന്നില്ല. എങ്ങനെയെന്നാൽ, നമ്പൂതിരിമാരിൽ ചിലർ മത്സരംകൊണ്ടു ക്ഷണിച്ചുവരുത്തുക നിമിത്തമോ അല്ലെങ്കിൽ സ്വയമേവ ബലമായിട്ടാക്രമിച്ചിട്ടോ പെരുമാക്കന്മാർ മലയാളത്തിൽ വാണിരുന്നുവെന്നതു സർവ്വസമ്മതമാകുന്നു. അക്കാലങ്ങളിൽ— വന്നാട്ടുകളെക്കൊ

ണ്ടും കായലുകളെക്കൊണ്ടും കുന്നുകളെക്കൊണ്ടും ഗതാഗതത്തിന്നു ദുർഘടമായിരുന്ന അക്കാലങ്ങളിൽ — ഓരോ നാട്ടുകളിൽ ഓരോ രാജാക്കന്മാർ വാണിരുന്നുവെന്നും പെരുമാക്കന്മാരുടെ ബലത്തിന്റെ അവസ്ഥപോലെ അവർ താണും പൊങ്ങിയും നിന്നിരുന്നുവെന്നും ചില പെരുമാക്കന്മാർ അതാതു നാട്ടുകളിൽ അവരവരുടെ ആധിപത്യത്തെ സമ്മതിക്കുകതന്നെ ചെയ്തിരുന്നുവെന്നും വിചാരിക്കുന്നതിൽ യാതൊരു യുക്തിഭംഗവും കാണുന്നില്ല; എന്നുതന്നെയല്ല, മനുഷ്യപ്രകൃതിയെപ്പററി ആലോചിച്ചു നോക്കുമ്പോഴ് മറിച്ചുള്ള അഭിപ്രായമാണ് അസംഭാവ്യമായിരിക്കുന്നതു് എന്നു തോന്നുന്നുമുണ്ടു്.

ഇനിയൊരു പട്ടയം കോ. കരുണൻ എന്ന ചക്രവർത്തി തോമ്മകാനായ്ക്കു കൊടുത്തിട്ടുള്ളതാകുന്നു. സ്ഥാണുരവി ഗുപ്തൻ എന്ന രാജാവു സാപ്പീർ ഈശോ എന്ന ഒരു ക്രിസ്ത്യാനിക്കു കൊല്ലത്തു കുറെ ഭൂമി കൊടുത്തിട്ടുള്ളതിന്റെ ലക്ഷ്യമാണതു്. ഭാസ്കരരവിവർമ്മൻ എന്നൊരു രാജാവു ജൂതന്മാർക്ക് ഒരു പട്ടയം കൊടുത്തിട്ടുള്ളതായി കാണുന്നുണ്ടു്. ഇവയുടെ കാലം നിർണ്ണയിച്ചിട്ടുള്ളതെല്ലാം വാദത്തിൽ കിടക്കുന്നതേയുള്ളു.

മുൻപറഞ്ഞതുകൊണ്ടു മലയാളികളായ നമ്മൾതന്നെ നമ്മുടെ ചരിത്രകാര്യങ്ങളെ നിഷ്കർഷിച്ചു പരിശോധിച്ചറിയാഞ്ഞാലുള്ള വൈഷമ്യം സ്പഷ്ടമാകുന്നുണ്ടല്ലോ. ഇതിലേക്ക് ഈ ലേഖകന് അനുഭവപ്പെട്ടിട്ടുള്ള വേറൊരു ദൃഷ്ടാന്തം എടുത്തുകാണിക്കാം. ക്രിസ്തുവർഷം 1663-ൽ കൊച്ചിരാജാവും ലന്തക്കമ്പിനിയുമായി ചെയ്ത ഒരു ഉടമ്പടിയെ രേഖപ്പെടുത്തീട്ടുള്ള ഒരു ചെമ്പുപട്ടയം തിരുവിതാംകൂർ 'ആർക്കിയോളജിസ്റ്റ്' മിസ്റ്റർ ഗോപിനാഥറാവു പകർത്തി അതിന്റെ ഇംഗ്ലീഷുതർജ്ജമയോടുകൂടി അച്ചടിച്ചു പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തീട്ടുള്ള ഒരു പുസ്തകം കാണുകയുണ്ടായി.

അതിൽ ഒണ്ടായ സംഗതികൾ അദ്ദേഹം പിഴച്ചർത്ഥം പറഞ്ഞിരിക്കുന്നതായിട്ടും ചിലതിന്റെ താല്പര്യം മനസ്സിലാവായ്കയാൽ, അർത്ഥം പറയാതെ വിട്ടിരിക്കുന്നതായിട്ടും കാണുന്നുണ്ട്.

മലയാളത്തിലുള്ള രാജാക്കന്മാരുടെയും പ്രഭുക്കന്മാരുടെയും നമ്പൂതിരിമാരുടെയും കുടുംബങ്ങളിൽനിന്നും ക്ഷേത്രങ്ങളിൽനിന്നും മറ്റും വളരെ ഗ്രന്ഥവരിയോലകൾ പുറത്തിറക്കുവാനുണ്ട്. അവയെ എല്ലാം ശരിയായി വായിച്ചർത്ഥം മനസ്സിലാക്കുന്നതിനു നമ്മളിൽ ചിലർ തന്നെ ഉത്സാഹിച്ചു പുറപ്പെടേണ്ടത്യാവശ്യമാകുന്നുവെന്നു മുൻപ്രസ്താവിച്ച സംഗതികളിൽനിന്നു വ്യക്തമാകുന്നുണ്ടല്ലോ. പരദേശങ്ങളിൽ ചിലരുടെ കൈവശമുള്ള ചില പത്രങ്ങളിൽനിന്നും മലയാളചരിത്രകാര്യങ്ങൾ ചിലതു വെളിപ്പെട്ടിട്ടുണ്ടത്രേ.

3. നാണ്യങ്ങൾ*—രാശിപ്പണം, വീരരായൻപണം, പുത്തൻ, ചക്രം, വെള്ളിപ്പണം, ഈഴക്കാശു, വെരാ

* വേദത്തിലും പുരാണസംഹിതകളിലും ഗ്രന്ഥങ്ങളിൽ കൂടിയും സംസ്കൃത കല്പന പ്രകാരം നാണയങ്ങളില്ല്, ഒരു പ്രത്യേകവിഷയം നിശ്ചയപ്പെടുത്തിയ ലോഹ ഖണ്ഡത്തെയാണ് നാണ്യമെന്നു പറയുന്നത്; അതിന്റെ വില ഇത്രയെന്നു നിശ്ചയപ്പെടുത്തിട്ടുണ്ടായിരിക്കും. സാധാരണയായി സ്വർണ്ണം, വെള്ളി, ചെമ്പ് എന്നീ ലോഹങ്ങൾകൊണ്ടാണ് നാണ്യം അടിക്കപ്പെടുന്നത്. സാധാരണയായി സ്വർണ്ണത്തിൽ ചെമ്പും വെള്ളിയും വെള്ളിയിൽ ചെമ്പും കൂട്ടിച്ചേർക്കുന്നുണ്ട്. സ്ഥിരമായ ഒരു ലക്ഷണശില്പങ്ങളും വകയില്ലാതെ ചില മുദ്രാങ്കുശങ്ങളിലും ആയിരുന്നു ആദ്യകാലങ്ങളിൽ നാണ്യങ്ങൾ അടിച്ചിരുന്നത്. അവയ്ക്കു പണ്ടു 'പുരാണങ്ങൾ' എന്ന പേരും പറയപ്പെട്ടിരുന്നു. മലയാളത്തിൽ വെള്ളി എന്ന ലോഹം ഉണ്ടായിരുന്നില്ല. ചെമ്പുകൊണ്ടുള്ള പഴയ നാണ്യങ്ങൾ കിഴക്കൻ കരകളിലെ പ്രദേശങ്ങളിൽ ഇപ്പോഴും ധാരാളം കാണുന്നുണ്ട്; മൂശാരികൾ അവയെ ശേഖരിച്ചു ചെമ്പുപണിക്കാർക്കു വിറ്റുവരുന്നു. ഇതു അവിടങ്ങളിലെ പണ്ടത്തെ വ്യാപാരസമൃദ്ധികളെ തെളിയിക്കുന്നു. ആ നാണ്യങ്ങളുടെ ഒരു പുറത്ത് ഒരു കാളയുടെയും മറ്റേ ഭാഗത്തു വൃക്ഷം, മത്സ്യം, കപ്പൽ, ചക്രം ഇവയിലേതെങ്കിലും ഒന്നിന്റെയും ചിഹ്നം ഉണ്ടായിരിക്കും, അവയ്ക്കു ബ്രിട്ടീഷു കാശുപ

ചേരനാണ്യങ്ങൾ, പാണ്ടികളുടെയും മററുരാജാക്കന്മാരുടെയും ചെമ്പുകൊണ്ടും വെള്ളികൊണ്ടുമുള്ള നാണ്യങ്ങൾ, മലയാ

ളത്തുകാരെ ഒരു ദ്രമ്മംകൂടെ ലഭിച്ചിട്ടുണ്ടായിരിക്കും. തകരം എന്ന ലോഹംകൊണ്ടും ചില നാണ്യങ്ങൾ അടിച്ചിരുന്നു. അവയിലും കുതിരയുടെയോ ആനയുടെയോ രൂപം ഉണ്ടായിരിക്കും. ഇവ കൂടിയ അളവിൽ പല്ലവരാജാക്കന്മാരുടെ നാണ്യങ്ങളാകുന്നു. പ്രധാനപ്പെട്ട മൂന്ന ദ്രാവിഡരാജാക്കന്മാരുടെ നാണ്യങ്ങൾ അവരുടെ അടയാളം തന്നെയാകുന്നു. പാണ്ഡ്യന്റേത് ഒരു മത്സ്യം; ചോളന്റേത് ഒരു വ്യാഘ്രം; ചേരന്റേത് ഒരു വില്ല്; ഇങ്ങനെയായിരുന്നു. പാണ്ഡ്യനാണ്യങ്ങളുടെ നടുക്കായി ഒരു മത്സ്യത്തിന്റെയും ഇരുവശത്തും സൂര്യചന്ദ്രന്മാരുടെയും രൂപം കൊത്തിയിരുന്നായിരിക്കും; നാലാംതരമായി മേൽപ്രകാരമാണെങ്കിലും നാണ്യത്തിന്റെ ഇരുവശത്തുമുകളിലും ചുവട്ടിലും കൂടെ മത്സ്യരൂപവും നടുക്ക ചില അക്ഷരങ്ങളും കൊത്തിയിട്ടു കാണും. ഈ അക്ഷരങ്ങൾ സാധാരണയായി 'സുന്ദരപാണ്ഡ്യ'നെന്നായിരിക്കും, കോദണ്ഡൻ, ഭരതൻ, കുലശേഖരൻ, വീരപാണ്ഡ്യൻ, ഇരാമൻ, സമരകോലാഹലൻ, ഭുവനൈകവീരൻ എന്നിവ പിന്നെ കാണുന്നതാണ്. ഇനി ചോളനാണ്യം അതിന്റെ ഒരു പുറത്ത് ചിലതിൽ ഒരു ചിഹ്നമോ അടയാളമോ വിമാനമോ ഉണ്ടായിരിക്കും; മറെറാരുപുറത്ത ഒരു വ്യാഘ്രം ഇരിക്കുന്ന രൂപവും; ചിലപ്പോൾ ശിവരൂപം പൂണ്ട രൂപമായിട്ടും കാണും; മററു ചിലപ്പോൾ ഒരു പുരുഷന്റെ രൂപമായിരിക്കും കാണുക. ചോളനാണ്യത്തിന്റെ ഒരു പുറത്ത് ഒരു രാജസ്വരൂപം ഉണ്ടായിരിക്കും; അതിന്മേൽ നാഗരാക്ഷരങ്ങളാണ് എഴുതിയിരിക്കുക. ചേരപാണ്ടിനാണ്യത്തിന്റെ ഒരു പുറത്ത് ഒരു വില്ലും മറേറപുറത്ത് ഒരു കലവും കാണും. അവിടുന്നും വടക്കുള്ള ആന്ധ്രരാജ്യത്ത് ഈയംകൊണ്ടുള്ള നാണ്യം ഉണ്ടായിരുന്നു. മൈസൂരിലെ ആദ്യം ഉണ്ടായിരുന്ന സ്വർണ്ണനാണ്യം ഇരണ്ട കുരുക്കുന്ന പണത്തിന്റെ ആകൃതിയിലായിരുന്നു. അതിന്റെ പേര് തമിഴിൽ പൊൻ എന്നും കന്നടത്തിൽ ഹൊന്ന എന്നും ഹിന്ദുസ്ഥാനിയിൽ ഹൂൺ എന്നുമാണ്. പഗോഡ എന്ന പേരായിട്ടുണ്ടായിരുന്ന പിന്നത്തെ നാണ്യം. അതിനേക്കാൾ ഉള്ള പണം പലതരമായിരുന്നു. കാലാന്തരത്തിൽ നാണ്യങ്ങളുടെ ആകൃതി പരിഷ്കരിക്കപ്പെടുന്നു.

മലയാളരാജ്യത്തിൽ പഴയ വെള്ളിനാണ്യം ഒന്നും കണ്ടിട്ടില്ല. ഇക്കാലത്ത് ഇവിടെ സാധാരണം ഉണ്ടായിരുന്നതായ പ്രധാന നാണ്യങ്ങൾ പൊന്നുകൊണ്ടും വെള്ളികൊണ്ടുമായിരുന്നു, മുസൽമാന്മാരാണവർ വെള്ളി നാണ്യങ്ങൾ അടിച്ചുതുടങ്ങി, കാശായുള്ള സ്വർണ്ണനാണ്യം

ൂത്തിൽ പല ദിക്കിൽനിന്നും കണ്ടുകിട്ടീട്ടുള്ള റോമാനാണ്യങ്ങൾ, പാണ്ഡ്യരാജാവിന്റെയും ചോളരാജാവിന്റെയും

നടപ്പായിരുന്നു. യൂറോപ്യന്മാരുടെ കച്ചവടക്കാർ വരികയുംതുടങ്ങി വെള്ളിനാണ്യത്തിനും അധികമായ പ്രചാരം സിദ്ധിച്ചു. ഇംഗ്ലീഷു, പോർത്തുഗീസു, ലന്ത എന്നിവരുടെ കച്ചവടസംഘങ്ങളിലും വെള്ളിനാണ്യം അടിപ്പാൻ തുടങ്ങി.

തെക്കിനേന്ത്യയിൽ നടപ്പുണ്ടായിരുന്ന ചില പ്രധാന നാണ്യങ്ങളുടെ വിവരം— (1) മോഹർ—ഉറുദുവിൽ തെലുങ്കിൽ മാടൈ എന്നും തമിഴിൽ മോഹരം എന്നും പേർ. ഇതു സ്വർണ്ണംകൊണ്ടാണ്. 16 വെള്ളി രൂപ അല്ലെങ്കിൽ 15 ഷില്ലിംഗ് (ഇംഗ്ലീഷ്) രൂപ വിലയുണ്ടാകും. (2). ചിന്ന മെളകാകര- തിരുനൽവേലിയിൽ നടപ്പുണ്ടായിരുന്ന നാണ്യം; ഇതിന്നു 34 പണം 7 കാശാണു വില. 3. ശ്രീരാമമോഹര—ഇതു കസ്തൂരകനാണ്യമാണ്; നല്ല തങ്കമാണെന്നു കരുതിയിരിക്കും. അതിന്മേൽ ഒരു പുറത്തു സീതാരാമന്മാരെയും മറുപുറത്തു ഹനൂമാന്റെയും രൂപം ഉണ്ടായിരിക്കും. 4. രാമടങ്കം—നാട്ടുനാണ്യങ്ങളിൽവെച്ചു ഏറ്റവും പഴക്കമുള്ളതു. ഇതു സ്വർണ്ണംകൊണ്ടുണ്ടാക്കപ്പെടുന്നു; അതിന്മേൽ പതിനാലു കണ്ടുകളുണ്ട്. പത്തു കണ്ടുകളിൽ രാമായണകഥ നാലുകളെയും വേറൊന്നിൽ ഒരു കണ്ടുകളിൽ സൂര്യചന്ദ്രന്മാരെയും രൂപമാക്കുന്നു. 5. വരാഹം (Pagoda)— ഇതിന്നു മൂന്നുമുതൽ നാലുവരെ രൂപ വിലയുണ്ടായിരിക്കും. വിഷ്ണുവിന്റെയും ലക്ഷ്മിയുടെയും രൂപങ്ങളോ അതിന്റെ അകത്തും പുറത്തും കാണുന്നു; ചിലതിൽ ശിവന്റെയും പാർവതിയുടെയും ആയിരിക്കും. ഇതു പല ദിക്കുകളിലും അടിച്ചിരുന്നു. 6. ചക്രം—തെക്കേ ഇന്ത്യയിൽ വളരെ പഴക്കമുള്ള നാണ്യം. ഇതു തിരുവിതാംകൂറ് അടിച്ചിരുന്നു; തിരുവിതാംകൂറിലെ ചക്രം 28½ കൂടിയാൽ ഒരു രൂപയായി. 7. കളിച്ചക്രം—ഒരു പഴയ നാണ്യം; പണ്ടു തെക്കേ ഇന്ത്യയിൽ നടപ്പായിരുന്നു. 8. ചുരിചക്രം—ഇതു തമിഴ്നാട്ടിൽ നടപ്പുണ്ടായിരുന്നു. 9. വീരരായചക്രം—സ്വർണ്ണനാണ്യം; രായർ എന്ന പ്രഭുക്കന്മാർ അടിച്ചിരുന്നത്. 10. പുത്തൻ—ഇതു ആദ്യമായി ലന്തക്കാരുടെ കാലത്താണ് അടിച്ചത്. 11. പുത്തൻപണം—പുതിയ വീരരായൻപണം. 12. പഴയപണം—പഴയ വീരരായൻപണം. 13. കൊച്ചി—ഇതു കസ്തൂരകനാണ്യമാണ്; മലയാളത്തിൽ കാശ്, സംസ്കൃതത്തിൽ കാർഷ, ഹിന്ദിയിൽ എന്നീ പേരുകളുണ്ട്. ഇതു സ്വർണ്ണമാണ്, ഇതു ഒരു 'കാണി'ക്കൊക്കുമത്രേ; ഒരു കാശിന്നു 1 കാശം. ... ഇതിന്നു നടപ്പുണ്ടായിരുന്നു.

* ... റോമാനാണ്യങ്ങൾ കണ്ടുകിട്ടു

വിജയനഗരരാജാവിന്റെയും നാണ്യങ്ങൾ—ഇവയും മററു പലതും മലയാളചരിത്രാന്വേഷണത്തിനു സഹായികളാകുന്നു. നാണ്യപരിശോധനം എങ്ങിനെയാണു ചെയ്യുക എന്നും അതുകൊണ്ടു ചരിത്രവിഷയങ്ങൾ എങ്ങിനെയാണു വെളിപ്പെടുന്നതെന്നും "ഇന്ത്യാചരിത്രസാമഗ്രികൾ" എന്ന ലേഖനത്തിൽ വിശദമായി പറഞ്ഞിട്ടുണ്ടു്.

4. ഗ്രന്ഥപരിശോധന—(എ) സംസ്കൃതഭാഷയിലുള്ള ഗ്രന്ഥസമൂഹങ്ങൾ:—പൂർവ്വമീമാംസ, വേദാന്തം, തന്ത്രം, മന്ത്രം, ആശൗചം, ജ്യോതിഷം, വൈദ്യം, വ്യാകരണം, തച്ചുശാസ്ത്രം എന്നിങ്ങനെയുള്ള ശാസ്ത്രങ്ങളിൽ മലയാളികളായ പല വിദ്വാന്മാരും എഴുതീട്ടുള്ള ഗ്രന്ഥങ്ങൾ; കാവ്യനാടകാദി സാഹിത്യഗ്രന്ഥങ്ങൾ; അവയുടെ വ്യാഖ്യാനങ്ങൾ മുതലായവ. (ബി) തമിഴ്ഗ്രന്ഥങ്ങൾ—തൊല്ക്കാപ്പിയം എന്ന പ്രസിദ്ധവ്യാകരണഗ്രന്ഥം, പത്തുപ്പാട്ടു്, പതിററുപ്പത്തു, എട്ടുത്തൊകൈ, അകനാനൂറു്,

ണ്ടായി. അവ ഒരു പിച്ചളക്കുടത്തിലാക്കി മണ്ണിൽ കുഴിച്ചിട്ടതായിട്ടാണു കണ്ടെത്തിയതു്. 'ഒരേ സ്ഥലത്തുനിന്നുതന്നെ അഞ്ചു ആയിരക്കണക്കിനു അച്ചടിച്ച സുവർണ്ണനാണ്യങ്ങൾ കിട്ടിയിട്ടുള്ളതായി പറയപ്പെട്ടിട്ടുണ്ടു്' അവയിൽ വളരെയെണ്ണം ഉരുക്കുകയോ നാട്ടുകാർ എടുത്തുകൊണ്ടുപോവുകയോ ചെയ്തു. തിരുവിതാംകൂർമഹാരാജാവിന്റെ പക്കൽ അനവധിയെണ്ണം ഇരിപ്പുണ്ടു്. ഇപ്പോഴും അവിടത്തെ പക്കൽ ഉള്ള നാണ്യങ്ങളുടെ ഒരു വിവരം താഴെ ചേർക്കുന്നു.

അഗസ്റ്റസ്സിന്റെ നാണ്യം	8
അന്റോണിയ അഗസ്റ്റസ്സിന്റെ	2
ടൈബീരിയസ്സിന്റെ	28
കലിഗുലാവിന്റെ	2
ക്ലാഡിയസ്സിന്റെ	16
നീറോവിന്റെ	16
ആകെ	73

(സ്യൂവലിന്റെ ലിസ്റ്റ്.)

പുറനാനൂറ്, ഔവ്വയുടെ കൃതികൾ, മണിമേഖല, ചിലപ്പതികാരം, പതിററിപ്പത്ത്, കുലശേഖരപ്പെരുമാൾ, ആഴ്വാരുടെ കൃതികൾ മുതലായവ. ഇവയിൽ ചിലതെല്ലാം ഗ്രന്ഥസമൂഹങ്ങൾതന്നെയാകുന്നു. ഇവയ്ക്കു പുറമെ ഇനിയും അസംഖ്യം പഴയഗ്രന്ഥങ്ങളെ— സംഘഗ്രന്ഥങ്ങൾ എന്നു പറയുന്നവയെ വിശേഷിച്ചും— പരിശോധിക്കുന്നതായാൽ മലയാളത്തെ സംബന്ധിച്ച് അനേകം ചരിത്രവിഷയങ്ങൾ കണ്ടുകിട്ടുന്നതാണ്. (സി) മലയാളഭാഷയിലുള്ള ഗ്രന്ഥങ്ങൾ— യാഗം, വേളി, പ്രായശ്ചിത്തം മുതലായവയുടെ ചടങ്ങുകളെ പ്രതിപാദിക്കുന്ന ഭാഷാഗ്രന്ഥങ്ങൾ, ആശൗചവിഷയമായും തന്ത്രവിഷയമായും മന്ത്രവാദവിഷയമായുമുള്ള ഭാഷാഗ്രന്ഥങ്ങൾ; വൈദ്യം, ജ്യോതിഷം മുതലായ ശാസ്ത്രങ്ങളിൽ ഭാഷയായിട്ടെഴുതീട്ടുള്ള ഗ്രന്ഥങ്ങൾ; പ്രബന്ധങ്ങൾ, ചമ്പുക്കൾ; നാടകങ്ങൾ; സന്ദേശങ്ങൾ, രാമചരിതം, ചന്ദ്രോത്സവം മുതലായ കാവ്യങ്ങൾ; കണ്ണശ്ശപ്പണിക്കരുടെ കൃതികൾ; ചെറുശ്ശേരിനമ്പൂതിരിയുടെ കൃതികൾ മുതലായ സാഹിത്യഗ്രന്ഥങ്ങൾ— ഇങ്ങനെ പ്രസിദ്ധങ്ങളായും മററനേകം അപ്രസിദ്ധങ്ങളായുമുള്ള ഭാഷാഗ്രന്ഥങ്ങൾ. വൈദികം, സ്മാർത്തം, താന്ത്രികം മുതലായ വിഷയങ്ങളെ സംബന്ധിച്ച ഗ്രന്ഥങ്ങൾ മുഴുവൻ നമ്പൂതിരിമാരുടെ ഇടയിൽ മാത്രം ഉള്ളവയും വളരെ പഴക്കമുള്ളവയും തനിമലയാളത്തിൽ എഴുതപ്പെട്ടിട്ടുള്ളവയുമാകുന്നു. അവർ ഈ ഗ്രന്ഥങ്ങളെ വേദങ്ങളോളംതന്നെ പ്രാധാന്യമുള്ളവയായി വിചാരിക്കുന്നതിനാൽ അവയെ ഗോപ്യമായി വയ്ക്കുന്നതിൽ അതിയായ നിഷ്കർഷ കാണിക്കുന്നു. എങ്കിലും, മലയാളചരിത്രസംബന്ധമായി വളരെ മുഖ്യങ്ങളായ പലസംഗതികളെയും വെളിപ്പെടുത്തുന്നവയാകയാൽ അവയെ എന്തുവിധമെങ്കിലും സമ്പാദിച്ചു പരിശോധിക്കേണ്ടതാകുന്നു. ഇവയ്ക്കും പുറമെ, ആയുധാഭ്യാസം, യുദ്ധമര്യാദ, നായാട്ടു

വിധി, കരിമരുന്നു പ്രയോഗം, കൃഷിസമ്പ്രദായം മുതലായ പല വിഷയങ്ങളെ സംബന്ധിച്ച അനേകം ഭാഷാഗ്രന്ഥങ്ങൾ അവിടവിടെ അപൂർവ്വമായി കാണാവുന്നതാണ്. ഈ ഗ്രന്ഥങ്ങളുടെ പരിശോധനയിൽനിന്നു കേരളചരിത്രത്തിന്റെ പല ഭാഗങ്ങളും വെളിപ്പെട്ടുകാണുവാൻ വഴിയുണ്ട്.

5. ക്ഷേത്രമാഹാത്മ്യങ്ങൾ — ക്ഷേത്രങ്ങളെയും സന്ന്യാസിമഠങ്ങളെയും പള്ളികളെയും സംബന്ധിച്ച ഗ്രന്ഥവരി മുതലായവ; ആഢ്യന്മാരായ നമ്പൂതിരിമാരുടെ കുടുംബചരിത്രങ്ങൾ, ഗ്രന്ഥവരികൾ; രാജകുടുംബങ്ങളുടെയും പ്രഭുകുടുംബങ്ങളുടെയും ചരിത്രങ്ങൾ, ഗ്രന്ഥവരികൾ. മലയാളത്തിലുള്ള ഒട്ടെല്ലാ പ്രധാന ക്ഷേത്രങ്ങളുടെയും മാഹാത്മ്യങ്ങൾ എഴുതപ്പെട്ടിട്ടുണ്ട്. അവ സാമാന്യേന പുരാണരീതിയെ അനുസരിച്ചിട്ടുള്ളവയാണെങ്കിലും ചരിത്രകാരന്റെ നോട്ടംകൊണ്ടു ചരിത്രവിഷയമായിട്ടുള്ള അനേകം തത്വങ്ങൾ അവയിൽനിന്നു വെളിപ്പെട്ടുവരുവാനുണ്ട്. ഹിന്തുക്കളുടെയും ക്രിസ്ത്യാനികളുടെയും മുഹമ്മദീയരുടെയും ദേവാലയങ്ങളിലും അവരുടെ സന്ന്യാസിമഠങ്ങളിലും രാജകുടുംബങ്ങളിലും ആഢ്യന്മാരുടെ കുടുംബങ്ങളിലും പ്രഭുകുടുംബങ്ങളിലും ഗ്രന്ഥവരി എഴുതിവെക്കുക എന്ന സമ്പ്രദായം ഒട്ടടുത്ത കാലംവരെ ഉണ്ടായിരുന്നു. അഗ്നിബാധനിമിത്തവും ശത്രുബാധനിമിത്തവും മറ്റും അവയിൽ ഏതാനും നശിച്ചുപോയിട്ടുണ്ടെങ്കിലും ഇനിയെങ്കിലും ശ്രമിക്കുന്നതായാൽ ചിലതെല്ലാം കണ്ടുകിട്ടുവാൻ തരമുണ്ടാവുമെന്നു തോന്നുന്നില്ല. ആവക ഗ്രന്ഥവരികൾ മലയാളചരിത്രസാമഗ്രികളിൽ ഒരുമുഖ്യമായ എനമായിട്ടു വരാവുന്നതാണ്.

6. ക്ഷേത്രങ്ങളിലുള്ള ഉത്സവങ്ങൾ, ചിറപ്പുകൾ, പടേനി (പടയണി), പടപുറപ്പാട് എന്നിങ്ങനെ വാർഷികമായി അവിടവിടെ നടക്കുന്ന അടിയന്തരങ്ങളുടെ ചടങ്ങുകളും അവയുടെ ആഗമങ്ങളും.

7. മലയാളത്തിലുള്ള പാട്ടുകൾ— 1. ശാസ്ത്രത്തിലുള്ള പാട്ടുകൾ, 2. വേട്ടക്കാരൻ പാട്ടിനു പാടുന്ന പാട്ടുകൾ, 3 തിയ്യാട്ടിനുള്ള പാട്ടുകൾ, 4. അയ്യപ്പൻപാട്ട്, 5. ബ്രാഹ്മണിപ്പാട്ട്, 6. വടക്കൻപാട്ട്, 7. വേലന്മാരുടെ പാട്ടുകൾ, 8. പാണന്മാരുടെ പാട്ടുകൾ, 9. പുള്ളുവന്മാരുടെ പാട്ടുകൾ, 10. പാമ്പുമ്പാട്ട്, 11. ജോനകരുടെ ഇടയിലുള്ള പാട്ടുകൾ, 12. ക്രിസ്ത്യാനികളുടെ ഇടയിലുള്ള പാട്ടുകൾ, 13. മുക്കുവരുടെ ഇടയിലുള്ള പാട്ടുകൾ, 14 ചെറുമക്കളുടെ പാട്ടുകൾ. നമ്മുടെ പൂർവ്വന്മാരുടെ പലവിധ ആചാരസമ്പ്രദായങ്ങൾ, ദൈവികമായ വിശ്വാസങ്ങൾ, മൂഢവിശ്വാസങ്ങൾ, വീരപരാക്രമങ്ങൾ, ശൃംഗാരവിഷയങ്ങൾ മുതലായ അനേകം ലോകവ്യവഹാരങ്ങൾ ഈ വക പാട്ടുകളിൽ അടങ്ങിയിരിക്കുന്നുണ്ട്. അതിനാൽ അവയെയെല്ലാം കഴിയുന്നതും വേഗത്തിൽ തേടിപ്പിടിച്ചു കൈപ്പെടുത്തി കേരളചരിത്രസാമഗ്രികളുടെ കൂട്ടത്തിൽ റിക്കാർട്ടാക്കിവെക്കേണ്ടതാകുന്നു.

8. ചരിത്രപ്രധാനങ്ങളായും ഇപ്പോൾ ജീർണ്ണങ്ങളായും കിടക്കുന്ന സ്ഥലങ്ങളെ കിളച്ചു പരിശോധിക്കുക. മലയാളത്തിൽ പണ്ടു പരദേശങ്ങളിലെപ്പോലെ വലിയ പട്ടണങ്ങൾ വളരെ ഉണ്ടായിരുന്നതായിട്ടു കേട്ടുകേൾവിയില്ല. പെരുമാക്കന്മാരുടെ തലസ്ഥാനമായിരുന്ന തിരുവഞ്ചിക്കുളം ഒരു വലിയ പട്ടണമായിരുന്നുവെന്നു തമിഴ്ഗ്രന്ഥകാരന്മാരും വിദേശീയന്മാരായ ചില ഗ്രന്ഥകാരന്മാരും വർണ്ണിച്ചു കാണുന്നുണ്ട്. തിരുവഞ്ചിക്കുളത്തുനിന്ന് ഏകദേശം നാലു നാഴിക വടക്കു തൃക്കണാമതിലകം എന്നൊരു ദിക്കുണ്ട്; അതു പണ്ടു പെരുമാക്കന്മാരുടെകാലത്തു വിദ്വാന്മാരുടെ യോഗംകൂടിയിരുന്ന ഒരു സ്ഥലമായിരുന്നുവെന്നു ചിലപ്പതികാരം എന്ന തമിഴ്ഗ്രന്ഥത്തിൽ കാണുന്നു. പിന്നെ, ഓരോരോ പെരുമാക്കന്മാരുടെ പേരുകളെ കുറിച്ചു

ത്തു പറഞ്ഞുവരുന്നതായ സ്ഥലങ്ങൾ മദ്ധ്യകേരളത്തിലും വടക്കേമലയാളത്തിലും പലതുമുണ്ട്. പെരുമാക്കന്മാരുടെ കാലം കഴിഞ്ഞതോടുകൂടി തിരുവഞ്ചിക്കുളം അപ്രധാനമായിത്തീൎന്നപ്പോൾ തെക്കൻകൊല്ലം വിദേശീയരായിട്ടുള്ള കച്ചവടക്കാരെക്കൊണ്ടും മറ്റും വളരെ ഐശ്വൎയ്യത്തെ പ്രാപിക്കയും ഒരു വലിയപട്ടണമായിത്തീരുകയും ചെയ്തു. കോഴിക്കോടിന് ഏകദേശം ഒരു ആയിരം കൊല്ലത്തിൽ കുറയാത്ത പഴക്കം കാണും. കൊയിലാണ്ടി, മാടായി മുതലായ സ്ഥലങ്ങളും ചരിത്രസംബന്ധമായിട്ടു പ്രാധാന്യമുള്ളവയാകുന്നു. കൊച്ചി ഒട്ടേറെ ആധുനികമായ ഒരു പട്ടണമാണ്. ക്രിസ്ത്യാനികളുടെയും മുഹമ്മദീയരുടെയും ചരിത്രങ്ങളിൽ മുഖ്യങ്ങളായി പറയപ്പെടുന്നവയും എങ്കിലും ഇപ്പോൾ കഗ്രാമങ്ങൾ മാത്രമായി ശേഷിച്ചിട്ടുള്ളവയുമായ സമുദ്രതീരത്തുള്ള വേറെ അസംഖ്യം പ്രദേശങ്ങളെയും വിട്ടുകളയുവാൻ പാടില്ല. ഇനി, ഉൾനാടുകളിലും മലംപ്രദേശങ്ങളിലും അനേകം മഹാക്ഷേത്രങ്ങളും വാസസ്ഥലങ്ങളും ജീൎണ്ണപ്പെട്ടുകിടക്കുന്നതു കാണാം. പണ്ടത്തെ പാണ്ടിരാജ്യത്തോടുസംബന്ധപ്പെട്ടുകിടക്കുന്ന തിരുവിതാംകൂർ താലൂക്കുകളും ഈ വിഷയത്തിൽ പ്രധാനങ്ങളാകുന്നു.

എന്നാൽ, ഇന്നത്തെപ്പോലെതന്നെ പണ്ടും മലയാളത്തിലെ വലിയ കെട്ടിടങ്ങളെല്ലാം മരം പ്രധാനമായി പണിചെയ്യപ്പെട്ടിട്ടുള്ളതായിരുന്നതിനാൽ അഗ്നിബാധനിമിത്തവും ശത്രുക്കളുടെ ആക്രമണംനിമിത്തവും അവ മിക്കതും തീരെ നശിച്ചുപോയിരിക്കണം; അവശിഷ്ടങ്ങളായിട്ടു വളരെ കുറച്ചുമാത്രമേ കാണുകയുള്ളു. അതിനാൽ ആവക പ്രദേശങ്ങളെ കിളച്ചുനോക്കുക എന്നവേലയ്ക്കു് അടുത്തകൂലി കിട്ടുന്ന കാൎയ്യം സംശയമാണ്; എങ്കിലും, ചരിത്രവിഷയമായിട്ടനേകം സൂചനകളെ കൊടുക്കുന്നതും അതിനാൽ ചരിത്രകാരനു സഹകരമായുള്ളതായ അനേ

കം പദാർത്ഥങ്ങളെ കണ്ടുകിട്ടുമെന്നതിന്നു വാദമില്ല. ഇതു് അവിടങ്ങളിലുള്ളവർ വളരെ ദ്രവ്യവ്യയം കൂടാതെ അനവധി കാലംകൊണ്ടു നടത്തേണ്ടുന്ന ഒരു പ്രവൃത്തിയാകുന്നു. അതിനാൽ ഈ ഒരു ഏനമത്ത ചരിത്രസാമഗ്രികളുടെ കൂട്ടത്തിൽ ചേർത്തുവച്ച്, ചരിത്രാന്വേഷണം ചെയ്യുന്നവർ അവരവരുടെ ഗവൺമെണ്ടുകളുടെ സഹായത്തോടുകൂടി മുൻപറഞ്ഞ പ്രദേശങ്ങളെ ഇതിലധികം നശിക്കാതെ സൂക്ഷിക്കേണ്ടതു് ഏററവുമാവശ്യമാകുന്നു.

9. മലയാളത്തിൽ വിവിധവ്യാപാരങ്ങളെ അടിസ്ഥാനമാക്കി വന്നവരായിട്ടുള്ള വിവിധജാതിഭേദങ്ങളെ പരിശോധിച്ചറിയുക. ഈപ്രകാരമുള്ള വ്യാപാരവിശേഷങ്ങളിൽനിന്നു മലയാളത്തിലെ ജനസമുദായം പൂർവ്വകാലം മുതൽക്കു് ഏതുപ്രകാരമാണു ക്രമേണ ശാഖോപശാഖകളായി വളർന്നു വന്നു് ഇപ്പോഴത്തെ അവസ്ഥയെ പ്രാപിച്ചതു് എന്നറിയുക.

10. ഓരോ സ്ഥലങ്ങളുടെയും കുടുംബങ്ങളുടെയും പദാർത്ഥങ്ങളുടെയും പേരുകളെ പരിശോധിച്ചറിയുക. ഈ വിധമുള്ള അന്വേഷണംകൊണ്ടു് എങ്ങനെയാണു് ഓരോ സംഗതികൾ വെളിപ്പെടുന്നതു് എന്നതിലേക്കു ചില്ലറയായ ചില ഉദാഹരണങ്ങൾ എടുത്തുകാണിക്കാം. 'കന്നച്ചാൻകടവ്' എന്നതു് ഇപ്രയാററടത്തുള്ള ഒരു കടവിന്റെ പേരാകുന്നു. അന്വേഷണം നടത്തിയപ്പോൾ 'കണ്ണൻചോൻ കടവ്' എന്നാണു ശരിയായിട്ടു പറയേണ്ടതു് എന്നു കണ്ടു. കണ്ണൻ എന്ന പേരായ ഒരു ചോവൻ കടത്തുകാരനായി ആ പുഴവക്കത്തു താമസിക്കുന്നുണ്ടായിരുന്നുവത്രേ. ഇരിങ്ങാലക്കുടെ തീവണ്ടിയാപ്പീസ്സിൽനിന്നു് എട്ടുനാഴിക കിഴക്കുവടക്കായി മാള എന്ന സ്ഥലത്തിന്നടുത്തു 'ചമ്പാളൂര്' എന്നൊരു ദിക്കുണ്ടു്. സെയി

ന്റ്പോറ്റുളത്" എന്നാണ് അതിന്റെ ശരിയായിട്ടുള്ള ഭാഷ. പറങ്കികളുടെ കാലത്തു (ക്രൈസ്തവം പതിനാറാംനൂറ്റാണ്ടിൽ) അവിടെ സെയിൻറ് പാളിന്റെ നാമധേയത്തിൽ ഒരു പള്ളിയും ഒരു സെമിനാരിയും ഉണ്ടായിരുന്നു. അതിൽനിന്നാണ് ആ ദേശത്തിന്നു ആ പേരു സിദ്ധിച്ചത്. തൃശ്ശിവപേരൂർനിന്നു 10 നാഴിക തെക്ക കുവന്നൂത് എന്ന ഒരു ദേശത്തു 'വെട്ടിയാട്ടിൽ' എന്ന പേരായിട്ടൊരു വീടുണ്ട്. വെട്ടത്തുനാട്ടിലെ എന്നാണു ശരിയായിട്ടുള്ള ശബ്ദം എന്നും ആ കുടുംബക്കാർ വെട്ടത്തുനാട്ടിൽനിന്നു വന്നിട്ടുള്ളവരാണെന്നും പിന്നീടു മനസ്സിലാക്കി. ക്രൈസ്തവം 1658-ാമാണ്ടിൽ വെട്ടത്തുരാജകുടുംബത്തിൽനിന്നും കൊച്ചിരാജകുടുംബത്തിലേക്ക ദത്തെടുത്ത കഥ കൊച്ചി സ്റ്റേറ്റുമാനുവലിൽ വിവരിച്ചു പറഞ്ഞിട്ടുണ്ട്. ഇവർ അന്നു രാജാവോടനുഗമിച്ചുവന്നു കുടിപാർത്തവരായിരിക്കാം. ഗോമാവ്, കശുമാവ് അല്ലെങ്കിൽ പറങ്കിമാവ എന്നീ വൃക്ഷങ്ങൾ പണ്ടു മലയാളത്തിൽ ഉണ്ടായിരുന്നില്ല. ഇന്ത്യയിൽ പറങ്കികളുടെ തലസ്ഥാനമായ ഗോവനഗരത്തിൽനിന്നു ഗോമാങ്ങ (ഗോവമാങ്ങ)യും തെക്കെഅമേരിക്കയിൽ ബ്രസീൽ എന്ന രാജ്യത്തുനിന്നു കശുവണ്ടിയും പറങ്കികൾ ആദ്യമായി മലയാളത്തിൽ കൊണ്ടുവന്നതിന്റെ ശേഷമേ അവ ഇവടങ്ങളിൽ ഉണ്ടായിത്തുടങ്ങിയുള്ളൂ. പറങ്കികളുടെ ഭാഷയിൽ കശുമാവിന്നു 'കാഷ്പ' എന്നാണു പേരു പറയുക.

11. കലികൾ—ഒരു സംഭവത്തിന്റെ കലിദിനസംഖ്യയോ കലിവർഷസംഖ്യയോ ഓർമ്മവെയ്ക്കുന്നതിന്നുവേണ്ടി ആ സംഖ്യയ്ക്കു പരൽപേരനുസരിച്ചു വാക്യരൂപേണ ഒരു പേരിടുക എന്നൊരു സമ്പ്രദായമുണ്ട്. അങ്ങിനെയുള്ള വാക്യങ്ങളുടെ അർത്ഥം പലപ്പോഴും ആ സംഭവത്തെ

സൂചിപ്പിക്കുന്നതായിരിക്കും. കലികൾ * എന്നു പറയപ്പെടുന്ന ഒരുവക വാക്യങ്ങൾ മലയാളത്തിൽ ധാരാളം കാണ്മാനുണ്ട്. അവയെയെല്ലാം ശേഖരിച്ച് അവയ്ക്കോരോന്നിനും വ്യാഖ്യാനമായി ഓരോ നോട്ടുകൾ എഴുതി അച്ചടിച്ചുവെച്ചിട്ടുള്ളതാകുന്നു. അവ മുഴുവൻ വിശ്വസനീയങ്ങളാണെന്നു തോന്നുന്നില്ല. എങ്കിലും, അവയിൽനിന്നു പതിരുനീക്കി സാരമെടുക്കുവാൻ ചരിത്രകാരന്മാർക്കു കഴിയും.

12. ഐതിഹ്യങ്ങളും പഴഞ്ചൊല്ലുകളും—പഴമക്കാരുടെ ഇടയിൽ നടപ്പുള്ള പഴങ്കഥകളെ പുച്ഛത്തോടുകൂടി തള്ളിക്കളയുവാൻ ഒരിക്കലും പാടില്ല. ചരിത്രസംബന്ധമായിട്ടനേകം സാരമായ സംഗതികൾ അവയിൽ കുടികിടക്കുന്നുണ്ടാകും. ഒരു പഴങ്കഥയെ ഇതിലേക്കു ദൃഷ്ടാന്തമാ

---

* ഒരു സംഭവത്തിന്റെ കലിദിനസംഖ്യ പരൽപേരുകൊണ്ട് എങ്ങനെയാണ് അറിയുന്നത് എന്നതിനുദാഹരണമായിട്ട് ഒരു ശ്ലോകം താഴെ ചേർക്കുന്നു;—

1 ഭദ്രാനനാർദ്ധസമാനാൽ ധ്രുവമിന്ദ്രനാമനക്ഷ

2 പാദ്രാനസാരം ക്രമതരളാനാഗോശീതിം പരംവൃഷ്ട്.

1 കലിദിനം—ഭദ്രാനനാർദ്ധസമാനാൽ (കലിയുഗം തുടങ്ങി അന്നു 17,70,065 ദിവസമായി എന്നർത്ഥം) 2 ധ്രുവം—ഇന്ദ്രനാമ നക്ഷ (ഇത് അക്കാലത്തെ ധ്രുവം) 3 വാക്യം—തരളാനാഗോശീതം. ഇതു മൂന്നുംകൊണ്ടും കൂടി ക്രിയചെയ്താൽ അന്നത്തെ തിയ്യതി, ആണ്ട്, തിഥി, നക്ഷത്രം എന്നിവയെല്ലാം കിട്ടുന്നതാണ്. അതുകൂടാതെ ഈ ശ്ലോകാർത്ഥംകൊണ്ട് അന്നത്തെ സംഭവത്തിന്റെ സ്വഭാവവും വ്യക്തമാകുന്നു. ഇവ്വിധമുള്ള കലാസാമർത്ഥ്യം മലയാളികൾ കാര്യമായി പരിഷ്കരിച്ചിട്ടുള്ളതായി കാണുന്നു. ഈ സമ്പ്രദായത്തിനു കുറച്ചുകൂടി മുമ്പും ഇന്ത്യയിൽ ഹിന്ദുക്കൾ ഒരു സംഭവത്തിന്റെ കാലം നിർണ്ണയിക്കുന്നതിനു ചില വാക്കുകൾ ഉപയോഗിച്ചിരുന്നു. സാധാരണയായി ആ വാക്കുകൾക്കു സംഖ്യയിരട്ടി ഗണിക്കുമ്പോൾ വലത്തുവശത്തുനിന്ന് ഇടത്തോട്ടു വായിക്കണം. ഉദാഹരണം—'ധ്യാനഹൈന്ദസഖ്യ' എന്നതു ശകാബ്ദം 1634 എന്നതിനെ കാണിക്കുകയാകുന്നു. ഇവിടെ ഖ്യ (=ഭൂമി, 1; സഖ (ഷഡ്ദർശനം) 6 ഹൈന്ദ= 3, (ഇതു മൂന്നാമത്തെയായി കാണിക്കുന്നതിന്റെ

യിട്ടെടുത്തുപറയാം. പണ്ടു പരമേശ്വരൻ കാലനെ കൊന്നതിനുശേഷം മനുഷ്യൎക്കാൎക്കും മരണമില്ലാതെയായി. അപ്പോഴം അവർ പ്രായാധിക്യം നിമിത്തം കൂനു കുനിഞ്ഞു ഉരുളയായിത്തീൎന്നു തീയിലും മററും ചെന്നു വീണു ഇടങ്ങിയതിനാൽ ചെറുപ്പക്കാർ ആ വക വൃദ്ധന്മാരെ പിടിച്ചു നന്നങ്ങാടികളിൽ—ചെങ്കല്ലിൽ കഴിച്ചിട്ടുള്ള ഒരുവക മൺചാറകളിൽ—ഇട്ടടയ്ക്കുക പതിവായിരുന്നു. ഈ കഥയിൽനിന്നു നമുക്കു് എന്താണു ഗ്രഹിക്കുവാനുള്ളതു്? ഒരു കാലത്തു മനുഷ്യരുടെ ഇടയിൽ ശവം മറപ്പിക്കുക എന്നു സമ്പ്രദായമുണ്ടായിരുന്നില്ല; പിന്നീടു് ആ ഏൎപ്പാടു നടപ്പായി. എന്നിട്ടും പഴയ സമ്പ്രദായം തീരെ നിൎത്തൽ ചെയ്തില്ല. അതിന്റെ അവശിഷ്ടമായിട്ടാണു നാം അസ്ഥി

ഭേദതയാണു്). യുഗം (ചതുൎയ്യുഗം)=4. അക്കങ്ങളെ കുറിക്കുന്ന വാക്കുകൾ സാധാരണയായി ജ്യോതിഷം, വൈദ്യം, പുരാണം എന്നിവയിൽ നിന്നാണു് എടുക്കാറുള്ളതു്. ഇതു ധരിക്കാത്തവൎക്കു് അവയുടെ അൎത്ഥം മനസ്സിലാക്കുവാൻ പ്രയാസമാണു്. അക്കങ്ങൾക്കുപയോഗങ്ങളായ ചില വാക്കുകളെ ഇവിടെ ചേൎക്കാം. 0=ഖം, ആകാശം, അന്തരീക്ഷം. 1=ഭൂമി, ചന്ദ്രൻ, അവയുടെ പൎയ്യായങ്ങൾ. 2=യുഗ്മം, ദ്വന്ദ്വം മുതലായവ. 3=അഗ്നിയുടെ അൎത്ഥമായ എല്ലാവാക്കുകൾ, നേത്രം (ശിവന്റെ മൂന്നു കണ്ണുകൾ) രാമൻ (പരശുരാമൻ, ബലരാമൻ, രാമചന്ദ്രൻ.) 4=യുഗം, വേദം 5=ബാണം (കാമദേവന്റെ അഞ്ചു ബാണങ്ങൾ), വക്ത്രം (ശിവന്റെ അഞ്ചുമുഖം). 6=രിപുവും അതിന്റെ പൎയ്യായങ്ങളും (മനുഷ്യരുടെ ആറു ശത്രുക്കൾ=കാമക്രോധലോഭമോഹമദമാത്സൎയ്യങ്ങൾ), ഋതു (ആറു ഋതുക്കൾ), അംഗം (ആറുവേദാംഗങ്ങൾ). 7=ഋഷി അല്ലെങ്കിൽ മുനി (സപ്തൎഷികൾ) 8=വസു (അഷ്ടവസുക്കൾ) ഗജം (അഷ്ടദിഗ്ഗജങ്ങൾ). 9=ഗ്രഹം (നവഗ്രഹങ്ങൾ), ദ്വാരം (ദേഹത്തിലുള്ള നവദ്വാരങ്ങൾ). 10=ദിക്കുകൾ, അവതാരം (ദശാവതാരം). 11=രുദ്ര (പതിനൊന്നു രുദ്രന്മാർ). 12=മാസം (പന്ത്രണ്ടുമാസങ്ങൾ), സൂൎയ്യൻ (പന്ത്രണ്ടു ആദിത്യന്മാർ) അതിന്റെ പൎയ്യായങ്ങൾ. ഇവയല്ലാതെ ഒന്നുമുതൽ ഇരുപത്തേഴുവരെയുള്ള അക്കങ്ങൾക്കു് ഇരുപത്തേഴു നക്ഷത്രങ്ങളുടെ പേരുകൾ ഉപയോഗിക്കാറുണ്ടു്. ഓരോ വാക്കുകളെ ഓരോ അക്കങ്ങളായിട്ടെടുക്കണം, പിന്നെ എല്ലാംകൂടി പിന്നാക്കം വായിക്കണം. അപ്പോൾ ശരിയാവുന്നതാണു്. ഉദാഹരണം-

പെറുക്കി പച്ചക്കലത്തിലാക്കി പിലാവിൻചുവട്ടിലോ മറേറാ സ്ഥാപിച്ചുവരുന്നതു്. ദക്ഷിണ ഇന്ത്യയിൽ എല്ലാടത്തിലും മുൻപറഞ്ഞതരം മൺചാറകൾ ധാരാളമായി കാണുന്നതുകൊണ്ടു് ഒരു കാലത്തു് അവിടങ്ങളിലെല്ലാംതന്നെ ശവദാഹമുണ്ടായിരുന്നില്ലെന്നു തെളിയുന്നുണ്ടു്. ഇങ്ങനെ ഒരു സംഗതിയല്ലേ നമുക്കു് ഈ കഥയിൽനിന്നു ഗ്രഹിപ്പാനുള്ളതു്? അതു വളരെ സാരമായിട്ടുള്ളതല്ലേ? പഴമൊഴികളിൽനിന്നും ഇപ്രകാരമുള്ള സാരമായ അനവധി സംഗതികൾ ഗ്രഹിപ്പാനുണ്ടു്.

ഇനി പുറത്തുനിന്നു കിട്ടുവാനുള്ള ചരിത്രസാമഗ്രികളെപ്പററിയാണു പറയുവാനുള്ളതു്. നാലുകാലത്തെ അനുസരിച്ചു് അവയെ നാലുതരമായിട്ടു വിഭജിക്കാം. 1. ക്രിസ്തുകാലത്തിനു് ആയിരം സംവത്സരങ്ങൾക്കു മുമ്പുമുതൽ ക്രിസ്ത്വബ്ദം ഒന്നാംശതവർഷാവസാനംവരെയുള്ളതു്; 2. ക്രിസ്ത്വബ്ദം രണ്ടാംനൂററാണ്ടുമുതൽ പതിനഞ്ചാംനൂററാണ്ടിന്റെ അവസാനംവരെയുള്ളതു്; 3. പതിനാറാമത്തേതു മുതൽ പതിനെട്ടാംനൂററാണ്ടിന്റെ അവസാനംവരെയുള്ളതു്; 4. പത്തൊമ്പതാംനൂററാണ്ടു മുതൽ ഇതുവരെയുള്ളതു്. ആദ്യം പറഞ്ഞ കാലത്തിന്റെ ആരംഭത്തിൽ

സംഖ്യാക്ഷരസംഗ്രഹം = 1620. ഇങ്ങനെതന്നെ വന്നു എന്നു കാണിക്കാം. ഖം = 0, പക്ഷം = 2. അംഗം = 6 ഇന്ദു (ചന്ദ്രൻ) = 1. വിചാരിച്ചിരുന്നതുപോലെ ഇതുപോലെ വാക്കുകളോടുകൂടി സമയക്കണക്കായി "പരിഗ്രഹം" അല്ലെങ്കിൽ "പരിസംഖ്യ" എന്ന വാക്കുകൂടി കാണണം. അപ്പോൾ ആവക വാക്കുകൾ വർഷത്തെ കാണിക്കുകയാണെന്നു തിട്ടപ്പെടുത്താവുന്നതാണ്" മുസൽമാന്മാരുടെ ഇടയിലും ഇതു സമ്പ്രദായം നടപ്പുണ്ടായിരുന്നു. മൈസൂർരാജാവായ ഹൈദരാലി മരിച്ചപ്പോൾ ഒരു മുസൽമാൻകവി അദ്ദേഹത്തിന്റെ വിയോഗത്തെ സൂചിപ്പിച്ചുകൊണ്ടു് അവരുടെ ഭാഷയിൽ ഒരു പദ്യമുണ്ടാക്കി. അതിന്റെ അവസാനം "ഹൈദരാലിഖാൻ ബഹദൂർ" എന്നാണ്. ആ പദത്തിലെ അക്ഷരങ്ങൾ മരിച്ച ദിവസത്തെക്കൂടി കാണിക്കുന്നുണ്ടു.

ശലോമോൻ എന്ന പ്രസിദ്ധനായ ഒരു രാജാവു യൂദന്മാരുടെ രാജ്യത്തു വാണിരുന്നു. അന്നു തദ്ദേശീയന്മാർ കച്ചവടത്തിനായി മലയാളത്തിലേക്കു കപ്പൽവഴിക്കു വരിക പതിവായിരുന്നു. പിന്നെ ക്രമത്തിൽ ആ വകക്കാരുടെ അയൽരാജ്യക്കാരായ ഫിനീഷ്യൻകാരും ഗ്രീക്കുകാരും റോമാക്കാരും മററു പലരും ആ വർഷസഹസ്രത്തിനുള്ളിൽതന്നെ മലയാളരാജ്യമായിട്ടു കച്ചവടം നടത്തിക്കൊണ്ടിരുന്നിരുന്നു. അവരിൽ വിദ്വാന്മാരും ചരിത്രകാരന്മാരുമായ പലരും അക്കാലങ്ങളിൽ വഴിയാത്രക്കാരായിട്ടിവിടെ വരികയും ഈ രാജ്യത്തെപ്പററി ഗ്രന്ഥങ്ങൾ എഴുതുകയും ചെയ്തിട്ടുണ്ടു്. പല രാജ്യക്കാർ പല കാലങ്ങളിലായിട്ടെഴുതിവച്ചിട്ടുള്ള ആ വക ഗ്രന്ഥങ്ങളിൽ ചിലതിനെ തേടിപ്പിടിച്ചു് അവയിൽനിന്നു ചില ഭാഗങ്ങളെ ഇംഗ്ലീഷിലേക്കു തൎജ്ജമചെയ്തു പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തീട്ടുള്ളതായി കാണുന്നുണ്ടു്. ഇരുട്ടമയമായിരിക്കുന്ന ആ പുരാതനകാലത്തെ ചരിത്രാന്വേഷണത്തിനു് ഇവ ഏററക്കുറെ സഹായമായിത്തീരുമെന്നതിനു വാദമില്ല. പിന്നത്തെ ആയിരത്തഞ്ഞൂറു സംവത്സരത്തിന്നിടയ്ക്കു പടിഞ്ഞാറെ ചില രാജ്യങ്ങളിൽനിന്നു ക്രിസ്ത്യാനികളും അറബി, തുർക്കി, പേർഷ്യ മുതലായ രാജ്യങ്ങളിൽനിന്നു മുസൽമാന്മാരും ചീനരാജ്യത്തുനിന്നു ചീനക്കാരും ഇദ്ദിക്കിൽ വന്നു ധാരാളമായി കച്ചവടം നടത്തിയിരുന്നു. അവരിൽ പല സംഘക്കാരും ഓരോ കാലങ്ങളിലായിട്ടിവിടെ വന്നു സ്ഥിരമായി കുടിപാർക്കുകയും ചെയ്തു. ആ വക വിദേശീയന്മാരിൽ ചില വിദ്വാന്മാർ ദേശസഞ്ചാരത്തിനും മററുമായി ഈ ദിക്കിൽ വന്നു് ഈ രാജ്യത്തെപ്പററി എഴുതിവച്ചിട്ടുള്ള ഗ്രന്ഥങ്ങളും കേരളചരിത്രസാമഗ്രികളുടെ കൂട്ടത്തിൽ ഗണിക്കപ്പെടാവുന്നതാണു്. ആ തരം ഗ്രന്ഥങ്ങളിൽ പലതും ഇംഗ്ലീഷിലേക്കു തൎജ്ജമചെയ്തിട്ടുണ്ടു്. [illegible] 1500 മാണ്ടു [illegible] ആറാംപതി

ലധികം കാലത്തോളം പറങ്കികളും പിന്നെ അവിടുന്നങ്ങോട്ടു കുറച്ചു് അത്രയും കാലത്തോളം ലന്തക്കാരും മലയാളത്തിൽ വന്നു പ്രബലമായി കച്ചവടവും ഏറെക്കുറെ രാജ്യാധിപത്യംതന്നെയും നടത്തിക്കൊണ്ടിരുന്നു. അക്കാലങ്ങളിൽ ആ രണ്ടുകൂട്ടക്കാരും സമ്പാദിച്ചുവച്ചിട്ടുള്ള അസംഖ്യം റിക്കാർട്ടുകളും അവരിൽതന്നെ പാതിരികളായിട്ടിവിടെവന്നു താമസിച്ചിരുന്ന അനേകം പണ്ഡിതന്മാരും ചരിത്രലേഖകന്മാരും കവികളും എഴുതിവച്ചിട്ടുള്ള ഗ്രന്ഥങ്ങളും മലയാളത്തിലെ അന്നത്തെ കാലത്തെയും അതിന്നു മുമ്പുള്ള കാലത്തെയും ചരിത്രവിഷയങ്ങളെ വെളിപ്പെടുത്തുന്ന കാര്യത്തിൽ ഒട്ടേറെ വിശ്വസിക്കത്തക്കവയാകുന്നു. അതിനാൽ കഷ്ടപ്പാടും പണച്ചെലവും എത്രതന്നെ ഉണ്ടായിരുന്നാലും അവയെല്ലാം അന്വേഷിച്ചുപിടിച്ചു് ഇംഗ്ലീഷിലേക്കോ മലയാളത്തിലേക്കോ തർജ്ജമചെയ്യിക്കേണ്ടതു് ഏററവും ആവശ്യമാകുന്നു. റോമയിൽ പാപ്പയുടെ വാററിക്കാൻ എന്ന അരമനയിലെ ഗ്രന്ഥശാല, പറങ്കികളുടെ തലസ്ഥാനമായ ലിസ്ബൺപട്ടണത്തിലും ലന്തക്കാരുടെ തലസ്ഥാനത്തിലും ഉള്ള മ്യൂസിയങ്ങളിലെ ഗ്രന്ഥശേഖരിപ്പുകൾ, മദ്രാസ്ഗവർമ്മേണ്ടുവക റിക്കാർട്ടുകൾ സൂക്ഷിച്ചിട്ടുള്ള സ്ഥലം, കൊച്ചിയിൽ പറങ്കിബിഷപ്പിന്റെ ഗ്രന്ഥശാല എന്നീ സ്ഥലങ്ങളിലാണു് അവ മുഖ്യമായി കാണപ്പെടുക. മദ്രാസുഗവർമ്മേണ്ടു റിക്കാർട്ടുകളുടെ കൂട്ടത്തിലുള്ള ലന്തറിക്കാർട്ടുകളെ മദ്രാസ്ഗവർമ്മേണ്ടു് ഓരോന്നായി തർജ്ജമചെയ്യിച്ചു പ്രസിദ്ധംചെയ്യുന്നുണ്ടു്. അവയിൽ ഒന്നാമത്തെ വാളിയം ഇയ്യിടെ പുറത്തുവന്നു. ഗല്ലറ്റി എന്നൊരാളാണു് അതെഴുതീട്ടുള്ളതു്. പക്ഷേ നമുക്കു വളരെ രസകരമായ അനേകം സംഗതികളെ എടുക്കാതെ വിട്ടുകളഞ്ഞിട്ടുണ്ടെന്നാണു് കേൾവി. അതിനാൽ ആവക റിക്കാർട്ടുകളെ പരിശോധിച്ചുതർജ്ജമചെയ്യുമ്പോൾ

വിദ്വാന്മാരും ചരിത്രകാരന്മാരുമായ മലയാളികൾ ക്രമേണ ഉണ്ടായിരുന്നാലേ മലയാളചരിത്രത്തിന്നു വേണ്ട സാമഗ്രികൾ അവയിൽനിന്നു് ഉദ്ദേശത്തോളം കിട്ടുകയുള്ളു. അടുത്ത നൂറുകൊല്ലത്തെ ചരിത്രത്തിനുള്ള വിഷയങ്ങൾ ഇംഗ്ലീഷുകാർ പലപ്രകാരത്തിലും സമ്പാദിച്ചുവച്ചിട്ടുണ്ടു്. അവയെല്ലാം എല്ലാവർക്കും സുലഭമായി കിട്ടാവുന്നതാകയാൽ അവയെപ്പററി ഇവിടെ വിസ്തരിച്ചിട്ടാവശ്യമില്ല.

ഇതുവരെ പറഞ്ഞുവന്ന സംഗതികളിൽനിന്നു മലയാളചരിത്രത്തിന്നു വേണ്ടുന്ന സാമഗ്രികൾ എന്തെല്ലാമാണെന്നും എവിടെയെല്ലാം അന്വേഷിച്ചാലാണു് അവ കിട്ടുന്നതെന്നും സാമാന്യമായിട്ടു മനസ്സിലാകാറായിരിക്കുമെന്നു വിശ്വസിക്കുന്നു. എല്ലാം ചുരുക്കമായിട്ടൊന്നു തൊട്ടുകാട്ടുക മാത്രമേ ഉണ്ടായുള്ളു. എങ്കിലും ഇതുകൊണ്ടു മേലിൽ ചരിത്രവിഷയമായ അന്വേഷണത്തിൽ മലയാളികൾക്കു് എല്ലാവർക്കും ജിജ്ഞാസയുണ്ടായിത്തീരണം എന്നതാണു് ഈ ലേഖകന്റെ മുഖ്യ ഉദ്ദേശ്യം. ജിജ്ഞാസ തദ്വിഷയകജ്ഞാനത്തിന്നും ജ്ഞാനം പ്രവൃത്തിക്കും കാരണമായി ഭവിക്കുന്നു. പ്രവൃത്തികൊണ്ടാണു ഫലം സിദ്ധിക്കുന്നതു്. അതിനാൽ ഈ വിഷയത്തിൽ ജിജ്ഞാസയുണ്ടാവുക എന്നതുകൊണ്ടുമാത്രം തൃപ്തിപ്പെടാതെ ഫലോദയം വരെ പ്രവൃത്തിക്കുന്നതിൽ അതിയായ താല്പര്യംകൂടി ഉണ്ടാകേണ്ടതാകുന്നു. എന്നാൽ നിത്യകാലക്ഷേപത്തിന്നു് ഒട്ടുംതന്നെ ആതങ്കമില്ലാത്ത വിദ്വാന്മാർ മാത്രമേ ഈ വിഷയത്തിൽ നിരന്തരപരിശ്രമം ചെയ്യുന്നതിന്നു സാധിക്കയുള്ളു. അവരിൽ ചിലർ ശിലാശാസനങ്ങളെ ശരിയായിട്ടു വായിക്കുന്നതിന്നും വട്ടെഴുത്തു കോലെഴുത്തു മുതലായ അക്ഷരങ്ങളെ വായിക്കുന്നതിന്നും ശീലിക്കേണ്ടതാകുന്നു; നാണ്യപരിശോധനയും ലിപിപരിശോധനയും

ചെയ്യുന്നതെങ്ങനെയാണെന്നും പഠിക്കണം. സംഗ്രഹങ്ങളെ വായിച്ചു മനസ്സിലാക്കത്തക്കവണ്ണം എല്ലാകാര്യങ്ങളിൽ വ്യുൽപ്പത്തിസമ്പാദിക്കുക എന്നതു് ഏററവുമാവശ്യമായ ഒരു കാര്യമാകുന്നു. എന്നുതന്നെയല്ല, അവയിൽ ചിലതു വായിച്ചുംപറഞ്ഞു കേട്ടപ്പോൾ മലയാളത്തിലുള്ള എല്ലാ പാഠശാലകളിലും കുട്ടികളെ തമിഴ്ഭാഷ നിർബന്ധമായി പഠിപ്പിക്കേണ്ടതാണെന്നുകൂടി ഈ ലേഖകനു തോന്നുകയുണ്ടായി. കേരളരാജ്യവും തമിഴ്‌രാജ്യവും പണ്ടു് എത്രത്തോളം സംബന്ധപ്പെട്ടിരുന്നു കിടന്നിരുന്നു് എന്നു് അവയിൽനിന്നു വ്യക്തമായിട്ടറിയുവാനിടയായി. പഴന്തമിഴ്ഭാഷയുടേയും ചെന്തമിഴ്ഭാഷയുടേയും ജ്ഞാനംകൂടി അവശ്യം സമ്പാദിക്കേണ്ടതാണു്. ഇങ്ങനെയുള്ള ഗുണങ്ങളോടുകൂടി ഈ വിഷയത്തിൽ ശ്രദ്ധവെക്കുന്ന പരിശ്രമശീലരായ പലരുടേയും ഉത്സാഹത്തിന്മേൽ മലയാളത്തിൽ അവിടവിടെ ഓരോ സംഘങ്ങൾ ഏർപ്പെടുത്തുകയും മദ്ധ്യകേരളത്തിൽ എവിടെയെങ്കിലും ഒരു ദിക്കിൽ ഒരു പ്രധാനസംഘമേർപ്പെടുത്തുകയും ചെയ്യേണ്ടതാകുന്നു * ആവക സംഘങ്ങൾ മുഖാന്തരം അവിടവിടെ ചിതറിക്കിടക്കുന്ന സാമഗ്രികളെയെല്ലാം ശേഖരിക്കണം. ചരിത്രസംബന്ധമായ സംഗതികളെ അന്നന്നു പ്രതിപാദിക്കുന്നതിനും വിലപിടിച്ച റിക്കാർട്ടുകളെ അച്ചടിച്ചു പ്രസിദ്ധം ചെയ്യുന്നതിനും മററുമായിട്ടൊരു ചരിത്രമാസിക പ്രധാനസംഘത്തിന്റെ അദ്ധ്യക്ഷതയിൽ നടത്തേണ്ടതുമാകുന്നു. പ്രധാനസംഘത്തോടുകൂടി ഒരു വലിയ ഗ്രന്ഥശാല ഏററവും

* കോട്ടക്കൽ ചരിത്രസംഘം എന്ന പേരായി ഒരു സഭ സ്ഥാപിച്ചിട്ടുണ്ടു്. കെ. സി. മാനവിക്രമൻ രാജാവവർകളാണ് അതിന്റെ സിക്രട്ടറി. ബ്രിട്ടീഷുമലബാറിലെ പ്രധാനപ്പെട്ട പല മഹാന്മാരും ആ സഭയിൽ അംഗങ്ങളായും ഉത്സാഹികളായും ചേർന്നിട്ടുള്ളതായി അറിയുന്നു. മലയാളത്തിന്റെ പ്രാചീനചരിത്രത്തെ സംബന്ധിച്ചു വിവരങ്ങളെ ശേഖരിച്ചുവെക്കുകയും മററുമാണ് അവരുടെ ഉദ്ദേശ്യം.

ആവശ്യമാകുന്നു. അതിൽ കേരളചരിത്രത്തെ സംബന്ധിച്ച് എന്തെല്ലാം ഭാഷയിൽ എന്തെല്ലാം പുസ്തകങ്ങളുണ്ടോ അവയാസകലവും പഴയഗ്രന്ഥങ്ങളും മററു റിക്കാൎട്ടുകളും ശേഖരിക്കപ്പെട്ടിട്ടുണ്ടായിരിക്കണം. ചരിത്രകാൎയ്യങ്ങളെ വെളിപ്പെടുത്തുന്നതായ പലവിധ പദാൎത്ഥങ്ങളെ കിട്ടുന്നേടത്തോളം ശേഖരിച്ചു വെക്കുന്നതിന്നായി ഒരു മ്യൂസിയവും (കാഴ്ചബങ്കളാവു) കൂടി ആ ഗ്രന്ഥശാലയോടു ചേൎന്നുണ്ടായിരുന്നാൽ വളരെ നന്നായിരിക്കും. പിന്നെപ്പിന്നെ നശിച്ചുപോയിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്ന വിവിധസാമഗ്രികളെയെല്ലാം ശേഖരിച്ചു വെക്കുകയായിരിക്കണം ഇപ്പോഴത്തെ തലമുറയിലുള്ള നമ്മുടെ പ്രധാനമായ ജോലി. അവയെയെല്ലാം ക്രമപ്പെടുത്തി ശരിയായിട്ടുള്ള ഒരു ചരിത്രം എഴുതേണ്ട ഭാരം ഇനിയത്തെ തലമുറയിലുള്ളവൎക്കാകുന്നു. അതിലേക്കു മുമ്പറഞ്ഞവിധമുള്ള ശേഖരങ്ങളോടുകൂടി നാം ഇപ്പോൾ മുതൽക്കു കൊണ്ടുപിടിച്ചു ശ്രമിച്ചാൽ മാത്രമെ അതിനൊക്കെ സാദ്ധ്യമാവുകയുള്ളൂ.

൨൰. നാടുകൂട്ടം.

പലരും വിചാരിച്ചുവരുന്നതുപോലെ രാജാക്കന്മാർ സ്വേച്ഛപോലെ രാജ്യം ഭരിക്കുക എന്ന സമ്പ്രദായം മലയാളത്തിൽ പണ്ടൊരിക്കലും ഒരു ദിക്കിലും ഉണ്ടായിരുന്നില്ല. പണ്ടത്തെ മലയാളരാജാക്കന്മാർ നാട്ടുനടപ്പിനെയും കീഴ്മൎയ്യാദയെയും അനുസരിച്ചാണ് നാടുകൾ ഭരിച്ചിരുന്നത്. അവരുടെ പീനൽക്കോഡും സിവിൽക്കോഡും മുഖ്യമായിട്ടവ തന്നെയായിരുന്നു. സാധാരണയായിട്ടുള്ള മിക്ക നടവടികളിലും അവൎക്കു പൂൎണ്ണാധികാരമുണ്ടായിരുന്നുവെങ്കിലും എല്ലാ കാൎയ്യങ്ങളും അവരുടെ ഇഷ്ടംപോലെ നടത്തുന്നതിന്നു ജനങ്ങൾ അവരെ അനുവദിച്ചിരുന്നില്ല. നാട്ടുനടപ്പിനെ

യും കീൎത്തിയേയും തെററിനടക്കേണ്ടിവന്ന അവസരങ്ങളിൽ രാജാക്കന്മാർ പ്രജകളോടാലോചിച്ച പ്രവൎത്തിക്കുകയായിരുന്നു പതിവു്. ഈ പതിവു വിട്ടുനടന്നിരുന്ന രാജാക്കന്മാൎക്കു് അപകൎഷം നേരിടുന്നതും അസാധാരണമായിരുന്നില്ല. ഈ സമ്പ്രദായത്തെപ്പററി ഫ്രഞ്ചുകാരനായ ഒരു ഗ്രന്ഥകാരൻ എഴുതീട്ടുള്ള ഒരു വിവരണത്തെ താഴെ ചേൎക്കുന്നു:—

സ്വേച്ഛപോലെയുള്ള അവരുടെ (രാജാക്കന്മാരുടെ) അധികാരത്തിന്നു് കുറെച്ചു നാട്ടുകാരുടെ കൂട്ടങ്ങളാകുന്നു. എന്നാൽ വളരെ അപൂൎവമായിട്ടേ ആവക കൂട്ടങ്ങൾ കൂടാറുള്ളു. അവ രണ്ടുവകയായിട്ടുണ്ടു്. ഒന്നു രാജാവിന്റെ കല്പനപ്രകാരം കൂടുന്നതു്; മറേറതു ജനങ്ങൾ സ്വയമേവ കൂടുന്നതു്. അനേകം വൎഷങ്ങൾ ചെല്ലുമ്പോൾ മാത്രമേ ഈവക സഭകൾ കൂടേണ്ടിവരികയുള്ളു. രാജകല്പനപ്രകാരം കൂടുന്നവയുടെ നടവടി താഴെ പറയുംപ്രകാരമാകുന്നു:— അദ്ദേഹം നാട്ടാരെ വിളിച്ചുകൂട്ടുന്നതിന്നായി പാരമ്പൎയ്യവഴിക്കവകാശികളായ ചില ഉദ്യോഗസ്ഥന്മാരെ അയക്കുന്നു. എല്ലാവരും വന്നുചേൎന്നാൽ അവർ വെളിയിൽ ഒരേടത്തു വട്ടമിട്ടിരിക്കുന്നു. അതിന്റെശേഷം അവർ ഓരോ വിഷയങ്ങളെപ്പററി ആലോചിക്കുകയും ഒന്നൊരുമിച്ചുള്ള മൌനംകൊണ്ടോ ആൎത്തുവിളികൊണ്ടോ ഓരോ കാൎയ്യങ്ങളെ തള്ളിക്കളയുകയോ സ്വീകരിക്കുകയോ ചെയ്യുകയും ചെയ്യുന്നു. എന്നാൽ പരക്കെയുള്ള സമുദായക്ഷേമത്തിന്നു തട്ടാത്തതായ പ്രധാന വിഷയങ്ങളിൽ നാട്ടിലെ പ്രമാണികളെ മാത്രം ആളെ അയച്ചുവരുത്തി കാൎയ്യങ്ങൾ തീൎച്ചയാക്കുന്നു. നാട്ടുകാർ താനേ കൂടുന്ന കൂട്ടങ്ങളും ഈ മട്ടിൽ തന്നെയാണു നടത്താറുള്ളതു്; പക്ഷെ അതിലേറെ ക്ഷോഭത്തോടുകൂടിയായിരിക്കും. അതിയായുള്ള പ്രജാപീഡനം നിമിത്തമോ അല്ലെങ്കിൽ നാട്ടാചാരങ്ങളെ തെററിനടക്കു

നിമിഞ്ഞമോ രാജാവു കുറ്റക്കാരനാണെന്നുവരുന്ന അവസരങ്ങളിലല്ലാതെ ഈ മാതിരി കൂട്ടങ്ങൾ ഒരിക്കലും കൂടുക പതിവില്ല. അങ്ങനെയുള്ള സന്ദർഭങ്ങളിൽ എല്ലാവരുടെ മനസ്ഥമായും ഏകമായിക്കൊള്ളുന്നതാണു നിശ്ചയം. ഈ നിശ്ചയത്തെ ഏവനെങ്കിലും അനുസരിക്കാതിരുന്നാൽ അവന്റെ തോട്ടങ്ങൾ, ഭവനങ്ങൾ, വസ്തുക്കൾ, കളങ്ങൾ മുതലായവയെ എല്ലാം നാട്ടുകാർ നശിപ്പിച്ചുകളയുന്നതാണ്. പിന്നെയും അവൻ വാശിപിടിക്കുന്നതായിരുന്നാൽ അവന്റെ സകല അവകാശങ്ങളെയും സ്വത്തിലുള്ള അധികാരങ്ങളെയും വെപ്പിക്കുകയോ അല്ലെങ്കിൽ അവനെ നാട്ടുകടത്തുവാൻതന്നെ വിധിക്കുകയോ ചെയ്യും. ഇതുവക സഭകൾ രാജാവിന്റെ ഇഷ്ടത്തെ തടുക്കുന്നതിനു വേണ്ടിയാകയാൽ അദ്ദേഹം അവരുടെ ആലോചനകളെയും തീർപ്പുകളെയും വിരോധിക്കുന്നതിനു കഴിയുന്ന ശ്രമങ്ങൾ ചെയ്യാറുണ്ട് എന്നു കാണുന്നതിൽ ഞങ്ങൾക്കാശ്ചര്യമില്ല. അവരെ ബലംപ്രയോഗിച്ചമർത്തുന്നതിന് അദ്ദേഹത്തിനധികാരമില്ല. എന്നുതന്നെയല്ല ശ്രമിച്ചാൽതന്നെ സാധിക്കുവാൻ പ്രയാസമാണെന്നും അദ്ദേഹത്തിന്നറിയാം; അത്ര അനവധി ജനമാണ് ഈ കൂട്ടങ്ങളിലെല്ലാം വന്നുചേരുന്നതു്. അതിനാൽ കൂട്ടമിരിക്കുന്നവരെ കല്ലും പൂഴിയും ചളിയും എടുത്തെറിയുന്നതിനും മറ്റു പല വിധത്തിലും അവരെ ഉപദ്രവിക്കുന്നതിന്നും വേണ്ടി അദ്ദേഹം പണ്ടാരപ്പിള്ളർ * എന്നു പറയുന്ന ഒരു കൂട്ടം കുട്ടികളെ അയയ്ക്കുന്നു. കാവൽക്കാരായ നായന്മാർ ഈവക അക്രമികളെ തങ്ങളുടെ പരിചകൾകൊണ്ട് അകറ്റിനിർത്തുവാൻ കഴിയുന്നതും നോക്കുന്നു. എന്നാൽ ഉപദ്രവം സഹിപ്പാൻ വയ്യാഞ്ഞിട്ട് ആരെങ്കിലും ആ പിള്ളരെ പിടിച്ചുകെട്ടുകയോ മറ്റു

* ഇപ്പോൾ അവരുടെ ജോലി കോവിലകത്തു പാത്രംതേപ്പു മുതലായവയാകുന്നു.

വിധത്തിൽ ഉപദ്രവിക്കുകയോ ചെയ്യുന്നുവെങ്കിൽ അതു നാട്ടുനടപ്പുപ്രകാരം രാജദ്രോഹകുററമായി വിചാരിക്കപ്പെടുന്നതാണു്. അപ്പോൾ രാജാവിന്നു കൂട്ടമിരിക്കുന്നവൎക്കു പിഴ കല്പിക്കുവാനും കൂട്ടം പിരിച്ചുകളയുവാനും അധികാരമുണ്ടു്; അവരുടെ നേരെ ബലവും അപ്പോൾ പ്രയോഗിക്കാം. അങ്ങിനെയെല്ലാം ചെയ്തിട്ടും അവരെ കീഴടക്കുവാൻ അദ്ദേഹത്തിന്നു സാധിച്ചില്ലായെങ്കിൽ പിന്നെ അവർ അദ്ദേഹത്തിന്റെ ശാസനയിൽ ഇരിക്കുന്നതല്ല. ഈവക സന്ദൎഭങ്ങളിൽ അയൽനാട്ടുകാരും മിത്രങ്ങളുമായിട്ടുള്ളവർ ഇരുകക്ഷികളുടേയും മദ്ധ്യസ്ഥന്മാരായി നിന്നുകൊണ്ടു മേല്പറഞ്ഞ അവസ്ഥയിൽനിന്നു വരാവുന്ന അപകടങ്ങളെ ഇല്ലാതാക്കുന്നതിന്നും എല്ലാവരേയും യഥാസ്ഥാനം അടക്കിയിരുത്തുന്നതിന്നും വേണ്ടി കഴിയുന്നതും ശ്രമം ചെയ്യുന്നു.

(ഗ്ലുവെൽവൽ.)

---

൯. മാമാങ്കം.

(അല്ലെങ്കിൽ മലയാളത്തിലെ മാമാകം)

മലയാളത്തിൽ ടിപ്പുസുൽത്താന്റെ ആക്രമണത്തിനു മുമ്പുവരെ "തിരുനാവാ" മണപ്പുറത്തുവച്ചു ചിങ്ങവ്യാഴകാലങ്ങളിൽ "മാമാങ്കം" അല്ലെങ്കിൽ "മാമാകം" എന്നൊരു മഹോത്സവം ആഘോഷിച്ചിരുന്നുവെന്നുള്ള സംഗതി സുപ്രസിദ്ധമാണല്ലോ. "മാമാങ്കം" എന്ന പദത്തെ ശരിയായി പറയുമ്പോൾ "മാഘമകം" എന്നാണു പറയേണ്ടതു്. (മാഘമാസത്തിലെ മകം അതായതു്, മകരത്തിലെ കറുത്തവാവുകഴിഞ്ഞു കുംഭത്തിലെ കറുത്തവാവിന്നകത്തുവരുന്ന മകം) ഇതു സാധാരണ വെളുത്തവാവു സംബന്ധിച്ചുമാത്രമേ വരികയുള്ളു. അതുകൊണ്ടു മാമാങ്കം പ്രായേണ കുംഭമാസത്തിലായിരിക്കും;

ന്മാർ ചിങ്ങവ്യാഴത്തിലുള്ള മഹത്തായ മാഘമാസത്തിനെ "മാമാകം" എന്നുപറയുന്നു.

ഈ സ്ഥിതിക്കു മാമാങ്കകാലം, വർഷകാലം കഴിഞ്ഞു്, ഭാരതപ്പുഴയിലെ കലക്കവും ഒഴിഞ്ഞു്, മണൽത്തിട്ടുകളും തെളിഞ്ഞു്, മകരത്തിലെ മരംകോച്ചുന്ന മഞ്ഞിന്റെ ശക്തി ശമിച്ചു കൊയ്ത്തുകഴിഞ്ഞിട്ടു് അറകളും നിറഞ്ഞു്, സ്വതേതന്നെ പ്രകൃതിദേവി തെളിഞ്ഞിട്ടുള്ള മലയാളത്തിലെങ്ങും ചക്ക, മാങ്ങ, മുതലായ ഫലസസ്യാദികൾ നിറഞ്ഞു്, പകൽ അനതിതീവ്രങ്ങളായ സൂര്യകിരണങ്ങളാൽ പ്രകാശമാനങ്ങളായ ദിഗംഗങ്ങളോടുകൂടിയും, ഭാരതപ്പുഴയിലെ സ്ഫടികനിർമ്മലങ്ങളായ തിരമാലകളിൽ തട്ടി സ്വച്ഛന്ദമായി വീശുന്ന മന്ദമാരുതനാൽ പരമാനന്ദപ്രദമായും, പ്രദോഷം മുതൽ പ്രഭാതംവരെ ക്രമേണ പ്രശോഭിതനായ ചന്ദ്രന്റെ "കൌമുദീ"വിലാസങ്ങളാൽ പകലെപ്പോലെതന്നെ ചുററുമുള്ള പദാർത്ഥങ്ങളുടെ "തത്വബോധിനി"കളായി സകലജന"മനോരമ"കളായ രാത്രികളോടുകൂടിയും ഇരിക്കുന്ന ഒരു കാലമാകയാൽ മലയാളത്തിൽ ഈവിധമുള്ള ഒരു മഹോത്സവം ആഘോഷിക്കുന്നതിനു സർവ്വപ്രകാരത്തിലും ഇതിലധികം നന്നായിട്ടു് ഒരു കാലം തെരഞ്ഞെടുപ്പാൻ അസാദ്ധ്യമാണെന്നു് ഇന്നുള്ളവർക്കും സമ്മതമായിരിക്കകൊണ്ടു് ഏതൽപ്രവർത്തകന്മാരായ പൂർവ്വന്മാർ ഈ വക വിഷയങ്ങളിൽ ചെയ്തിരുന്ന ദീർഘാലോചനകളുടെയും, അവരുടെ ഔചിത്യത്തോടും രസികത്വത്തോടും കൂടിയുള്ള മനോധർമ്മത്തിന്റെയും, വൈചിത്ര്യവും മഹത്വവും എത്രമാത്രമുണ്ടായിരുന്നു എന്നു നല്ലവണ്ണം അനുമാനിക്കാവുന്നതാകുന്നു.

ഇങ്ങനെയുള്ള ഒരു മഹോത്സവാഘോഷത്തിന്റെ ഉത്ഭവവും അതിന്റെ ചടങ്ങുകളും എന്തെല്ലാമായിരുന്നു എന്നുള്ളതുകൂടി പ്രസ്താവയോഗ്യമാണല്ലോ.

ഇപ്പോൾ അമേരിക്കയിലും മററും ഉള്ള മാതിരി പൂൎവ്വകാലങ്ങളിൽ മലയാളത്തിലും ഒരുവിധം ജനസമുദായരാജ്യഭരണം നടപ്പുണ്ടായിരുന്നു. കേരളീയബ്രാഹ്മണരായ നമ്പൂതിരിമാർ ഗ്രാമാധിപത്യമുഖേന വളരെക്കാലം ശിക്ഷാരക്ഷാധികാരം വഹിച്ചുവന്നിരുന്നു. പിന്നീട് ഈ നടപ്പുകൊണ്ടു തങ്ങൾക്കു വല്ല അസൌകൎയ്യങ്ങളും നേരിട്ടിട്ടോ മററൊ, തങ്ങളുടെ സ്വാതന്ത്ര്യത്തിനും അധികാരത്തിന്നും ഭംഗംകൂടാതെ വല്ലപ്രകാരവും ഈ "സൊല്ല" ഒഴിച്ചുവക്കേണമെന്നു കരുതീട്ടോ, എങ്ങിനെയെങ്കിലും അവരെല്ലാവരുംകൂടി ആലോചിച്ചു പരദേശത്തുനിന്നു രാജവംശ്യന്മാരിൽ ആരെയെങ്കിലും ഒരാളെ ഇഷ്ടപ്രകാരം തെരഞ്ഞെടുത്തു കൊണ്ടുവന്നു തങ്ങളുടെ നിശ്ചയങ്ങൾക്കു കീഴടക്കി രാജ്യഭാരം ചെയ്യത്തക്കവണ്ണം അവരോധിക്ക (രാജാവായി വാഴിക്ക) പതിവായിരുന്നു. അങ്ങിനെ അവരോധിക്കപ്പെട്ട ഒരാളെ പന്തീരാണ്ടുചെല്ലുമ്പോൾ ആ സ്ഥാനത്തുനിന്നും മാററി പിന്നെയും മുമ്പിലത്തെപ്പോലെതന്നെ വേറെ ഒരാളെ തെരഞ്ഞെടുത്തുവാഴിക്കും. ഇങ്ങിനെ അവരോധിക്കുന്നതിന്നു മലയാളത്തിലെ ബ്രാഹ്മണരും നാനാജാതിമതസ്ഥന്മാരായ മററു ജനങ്ങളും ഒന്നിച്ചു് ഒരു സ്ഥലത്തു ചേരണമെന്നും അതിലേക്കു തൃശ്ശിവപേരൂർ മുതലായ സ്ഥലങ്ങളിലേക്കാൾ സൎവ്വഥാ സൌകൎയ്യമുള്ളതു തിരുനാവായാണെന്നും തീർച്ചപ്പെടുത്തിയതുകൂടാതെ, നവയോഗികളുടെ പ്രതിഷ്ഠയായ മേല്പറഞ്ഞ ക്ഷേത്രം പണ്ടേക്കന്നെ അനന്യസാമാന്യമായ ഈശ്വരചൈതന്യവിലാസത്തിന്നു കീൎത്തിപ്പെട്ടതും, സമീപത്തുള്ള "മലയാളത്തിലെ ഗംഗാനദി"യായ ഭാരതപ്പുഴയിൽ സ്നാനംചെയ്തു പിണ്ഡം വയ്ക്കുന്നതു പിതൃപ്രീതികരമാണെന്നു പുരാണപ്രസിദ്ധമായിട്ടുള്ളതും ആകകൊണ്ടു കൊല്ലംതോറും ശിവരാത്രിയ്ക്കു അടുത്തു "തൃപ്രങ്ങോട്ട്" ഉറക്കൊഴിവുകഴിച്ചു് അനേകം

മലയാളിഹിന്ദുക്കൾ അവിടെ സ്നാനപിണ്ഡാദി ക്രിയകൾക്കായി വന്നുകൂടുകയും ചെയ്തിരുന്നു.

മാമാങ്കം ഉണ്ടാകുന്നതു പന്തീരാണ്ടുകൂടുമ്പോളാണെന്നു മുമ്പു പറഞ്ഞുവല്ലോ. മാമാങ്കം ഇരുപത്തെട്ടുദിവസം കൊണ്ടു് അവസാനിക്കുന്നതായ ഒരു മഹോത്സവമാണ്. അതിന്നിടയ്ക്കു വളരെ ക്ഷേത്രങ്ങളിലെ ദേവന്മാരെ (ഇരുപത്തെട്ടീശ്വരന്മാരെ എന്നാണു കേട്ടിട്ടുള്ളതു്) അവരവരുടെ അവസ്ഥക്കുപോലെയുള്ള ആഘോഷങ്ങളോടുകൂടി അവിടെ എഴുന്നള്ളിച്ചു കൊണ്ടുവരും. ആവക എഴുന്നള്ളിപ്പിൽ അതാതുക്ഷേത്രനാഥന്മാർ അവരവരുടെ ശക്തിക്കും യുക്തിക്കും ഭക്തിക്കും തക്കവണ്ണം എന്തെല്ലാം മോടി പിടിപ്പിക്കുമെന്നു കേട്ടുകേട്ടു തൃശ്ശിവപേരൂർ പൂരം തന്നെ നമുക്കു വേണ്ടുന്ന അറിവു തരുന്നതിനാൽ അധികം വിസ്തരിക്കുന്നില്ല. എങ്കിലും മാമാങ്കത്തിൽ എഴുന്നള്ളിച്ചിരുന്നതാണു് അക്കാലത്തു കോഴിക്കോട്ടുനടന്ന "തിരുവണ്ണൂർശ്ലേഷ്യക്കേസ്സി"ന്നു വിഷയമായ സ്വർണ്ണവിഗ്രഹമെന്നുള്ള സംഗതി ഇവിടെ പ്രത്യേകം പറയാതിരിപ്പാൻ പാടില്ല. ഇതുകൂടാതെ മാമാങ്കത്തിൽ എഴുന്നള്ളിക്കുന്നതിൽ പ്രധാനിയായ ആനയുടെ മണികൂടം, ചങ്ങല മുതലായതും കൂടി സ്വർണ്ണംകൊണ്ടുള്ളതായിരുന്നു എന്നു പറയുന്നതു് എത്രത്തോളം വിശ്വസനീയമാണെന്നറിഞ്ഞുകൂടാ. എന്നാൽ പ്രസിദ്ധകവിയായ "ശുകസന്ദേശ"കർത്താവിന്റെ വംശത്തിൽ പണ്ടു് ഒരു ജ്യോതിശ്ശാസ്ത്രപണ്ഡിതനുണ്ടായിരുന്നു എന്നും, അദ്ദേഹം തന്റെ ശാസ്ത്രസിദ്ധാന്തങ്ങളിൽ ചിലതിനെ അനുഭവപ്പെടുത്തുവാനായി ഒരു വാദപരീക്ഷയിൽ മാമാങ്കത്തിൽ എഴുന്നള്ളിച്ചിരുന്ന ആനയുടെ പൊന്നിൻചങ്ങല ആരും അറിയാതെ മോഷ്ടിച്ചു എന്നും ഒരു ഐതിഹ്യമുണ്ടു്.

മാമാങ്കം തുടങ്ങിയാൽ അവസാനിക്കുന്നതിന്നുമുമ്പിൽ

മലയാളത്തിൽ ഓരോ വിഷയത്തിൽ യോഗ്യന്മാരായിട്ടുള്ളവരെല്ലാം യഥാസൌകൎയ്യം അവിടെ ചെന്നുചേരേണ്ടതാണെന്നു് അന്നുള്ള മഹാന്മാർ പ്രത്യേകം നിൎബ്ബന്ധമുണ്ടായിരുന്നു. അവരിൽ ചിലരുടെ ആഗമനം അവശ്യം ഒഴിച്ചുകൂടാത്തതായിരിക്കത്തക്കവണ്ണം ചിലൎക്കു ചില പ്രത്യേകാധികാരങ്ങളും ചുമത്തിയിരുന്നു. ഈ കൂട്ടത്തിൽ കൊടുങ്ങല്ലൂർതമ്പുരാക്കന്മാരുടെയും പൂഞ്ഞാറ്റിൽതമ്പുരാക്കന്മാരുടെയും മറ്റും വംശമൂലമായ "അയിരൂർ, ചാക്കര" സ്വരൂപങ്ങളിൽനിന്നു "മാടംകേറി"യതിനുശേഷമേ മാമാങ്കത്തിന്നായി മണപ്പുറത്തു കെട്ടിയുണ്ടാക്കുന്ന ഭോജനശാലയിൽ ബ്രാഹ്മണൎക്കു ഭക്ഷിപ്പാൻ പാടുള്ളൂ. (മാടം എന്നാൽ രാജാക്കന്മാൎക്കു എഴുന്നള്ളി ഇരിപ്പാനുള്ള മഞ്ചം) എന്നൊരേൎപ്പാടുണ്ടത്രെ. ഇതുകൊണ്ടു് അവൎക്കു പണ്ടേതന്നെ വംശശ്രേഷ്ഠ്യവും സദാചാരനിഷ്ഠയും ഉണ്ടായിരുന്നു എന്നൂഹിക്കാം. എങ്കിലും കൊടുങ്ങല്ലൂർ രാജാക്കന്മാരെ തങ്ങളുടെ പിതൃസ്ഥാനം നിമിത്തം സവിശേഷം ആദരിച്ചുവരുന്ന കോഴിക്കോട്ടുരാജാക്കന്മാൎക്കു മാമാങ്കത്തിൽ പ്രാധാന്യം ലഭിച്ചതിനുശേഷമല്ലയോ ഈ ഏൎപ്പാടുണ്ടായതെന്നു ശങ്കിപ്പാനവകാശമില്ലെന്നില്ല.

മേൽപറഞ്ഞപ്രകാരം മാമാങ്കത്തിൽവച്ചു വളരെക്കാലം അനേകം പെരുമാക്കന്മാരുടെ അവരോധം നടന്നുവരികയും, അതിനിടയ്ക്കു ബ്രാഹ്മണരുടെ സ്വാതന്ത്ര്യാധികാരങ്ങളും ക്രമേണ ക്ഷയിച്ചു പെരുമാക്കന്മാരുടെ രാജാധികാരവും പ്രഭുശക്തിയും മലയാളത്തിൽ ഒരുമാതിരി ശാശ്വതമായി വേരുറച്ചു നിലനിന്നുപോരികയും ചെയ്തു എന്നുമല്ല, പെരുമാക്കന്മാരുടെ കീഴിൽ കേരളം പല ഖണ്ഡങ്ങളായി പിരികയും അവിടവിടെ ഓരോ ഉപരാജാക്കന്മാർ ഭരണകൎത്താക്കന്മാരായിത്തീരുകയും ചെയ്തതിനാൽ അവ

സ്ഥാനത്തിൽ പെരുമാക്കന്മാർ കേവലം കേരളചക്രവത്തിത്വത്തെ പ്രാപിക്കുകയും ചെയ്തു.

ഇങ്ങനെയിരിക്കുന്ന കാലത്തിൽ പെരുമാക്കന്മാരിൽ ഒടുവിലെ ആളായ "ഭാസ്കരരവിവമ്മ"നെന്ന പെരുമാൾ തന്റെ അവസാനകാലത്തിൽ കൊടുങ്ങല്ലൂർ "മഹോദയപട്ടണത്തിൽ" ഇന്നും അതിമാനുഷന്മാരായ ആ മഹാത്മാക്കളുടെ പൂവ്വചരിത്രത്തെ സാക്ഷീകരിച്ചു നില്ക്കുന്ന "തൃക്കുലശേഖരപുരം" എന്ന തന്റെ പരദേവതാക്ഷേത്രത്തിന്റെ കിഴക്കുവശത്തുള്ള "ഉദകമംഗലം" എന്ന ക്ഷേത്രത്തിൽവെച്ചു തന്റെ സാമന്തരാജാക്കന്മാരിൽ ഓരോരുത്തക്കും പൂണ്ണാധികാരത്തോടുകൂടി കേരളരാജ്യത്തെ ഓരോ ഖണ്ഡമായി തിരിച്ചു് അതിരു നിശ്ചയിച്ചു് ഉദകപൂവ്വം ദാനം ചെയ്യപ്പെട്ടതിൽ മേപ്പടി "തിരുനാവാ" എന്ന സ്ഥലം "വെള്ളാട്ടിരി"രാജാവിന്നു് അധീനമാവുകയും, അതിന്നുശേഷം പെരുമാക്കന്മാരുടെ അവരോധം അവസാനിക്കയാൽ മാമാങ്കത്തിൽ പെരുമാക്കന്മാർ വാണിരുന്ന സ്ഥലത്തു രാജപദവിയോടുകൂടി വെള്ളാട്ടിരിരാജാവു പ്രവേശിച്ചുവരികയും ചെയ്തുവന്നു.

മാമാങ്കത്തിൽ പെരുമാക്കന്മാർ സ്ഥാനാരോഹണം ചെയ്തുനില്ക്കുന്നതിന്നു "നിലപാടു നില്ക്കുക" എന്നും, ആ സ്ഥലത്തിന്നു "നിലപാട്ടുതറ" എന്നും, ഇന്നും പറഞ്ഞുവരുന്നതും, അവിടം വളരെ വിശേഷമായ ഒരു സ്ഥലമാണെന്നു കാഴ്ചയിൽ പ്രത്യക്ഷമാകുന്നതുമാണു്. നിലപാടു നില്ക്കുന്നതിന്നുമുമ്പായി ആരെങ്കിലും വല്ല സങ്കടവും ഉണ്ടെങ്കിൽ അതു് അപ്പോൾതന്നെ തീക്കുകയോ അല്ലാത്തപക്ഷം ഇന്ന സമയത്തിനകം തീത്തുകൊള്ളാമെന്നു പ്രതിജ്ഞ ചെയ്കയോ ചെയ്തതിന്നുശേഷമേ നിലപാടേല്ക്കാൻ പാടുള്ളു എന്നൊരു ദുഷ്കരമായ വീരവ്രതവുംകൂടിയുണ്ടു്. ഇതിന്നു് "അഭീഷ്ടദാനം" എന്നു പേരാകുന്നു.

ഇങ്ങനെ മാമാങ്കം വെള്ളാട്ടരാജാവിന്റെ ആധിപത്യത്തിൽ കഴിഞ്ഞുവന്നിരുന്നതിനിടക്ക് ഒരിക്കൽ കോഴിക്കോട്ടുനിന്നു മാമാങ്കത്തിൽ കച്ചവടത്തിന്നുപോയി മടങ്ങി വന്ന തന്റെ പ്രത്യേക സേവകന്മാരായ ചില മാപ്പിളമാരോടു സാമൂതിരിപ്പാട് "മാമാങ്കം നന്നായൊ? വിശേഷം എന്തെല്ലാമായിരുന്നു?" എന്നു കല്പിച്ചുചോദിച്ചതിന്നു "മാമാങ്കം നന്നായി, എങ്കിലും അടിയങ്ങൾക്കു സുഖമായില്ല" എന്ന് അവർ ഉത്തരം പറഞ്ഞു. "അതെന്താ? കച്ചവടത്തിൽ ലാഭമുണ്ടായില്ലെന്നുണ്ടൊ?" "അതല്ല ഇതുവരെ മലയാളത്തിൽ ഏകാധിപത്യം വഹിച്ചിരുന്ന മഹാന്മാർ നിലപാടു നിന്നിരുന്ന സ്ഥലത്തു് അതിന്നു തക്കയോഗ്യതയില്ലാത്ത ഒരാൾ പ്രവേശിച്ചുകണ്ടതിനാലാണ്." "അതിനെന്താണു നിവൃത്തി? ഇപ്പോൾ അങ്ങനെയുള്ള ഒരാൾ ഇല്ലല്ലൊ". "നിവൃത്തിയുണ്ട്; അങ്ങനെ ഒരാളും ഉണ്ട്". "അങ്ങനെ പറയുന്നതല്ലാതെ സാധിപ്പാൻ തരമില്ലല്ലൊ." "അങ്ങനെ പറയുന്നതല്ല, അനുവാദമുണ്ടെങ്കിൽ ഇനിയത്തെ മാമാങ്കത്തിന് അടിയങ്ങൾ അതു സാധിച്ചുകൊള്ളാം." "എന്നാൽ ശ്രമിച്ചോളൂ. വിരോധമില്ല" എന്നു സാമൂതിരിപ്പാടും കല്പിച്ചു.

അതിന്നുശേഷം പിന്നത്തെ മാമാങ്കത്തിന്നുമുമ്പിൽ മാപ്പിളമാർ വെള്ളാട്ടരാജാവിനെ ചെന്നുകണ്ടു വളരെ ശ്ലാഘിച്ചുകൂട്ടത്തിൽ "മാമാങ്കത്തിൽ നിലപാടുനില്പാൻ അവിടേക്കല്ലാതെ മറ്റൊരുരാജാവിന്നും യോഗ്യതയുണ്ടായില്ലല്ലൊ; അതുതന്നെ അവിടത്തെ മഹത്വത്തെ പ്രത്യക്ഷപ്പെടുത്തുന്നുണ്ട്" എന്നു പറഞ്ഞു. അതുകേട്ടു രാജാവ് "അതു് എനിക്ക് സംഗതിവശാൽ സിദ്ധിച്ചതല്ലെ? അതൊരു മഹത്വസാക്ഷ്യമാകുന്നതല്ലല്ലൊ". "അതല്ല; അങ്ങനെ അവിടേക്കു സംശയമുണ്ടെങ്കിൽ അടുത്ത മാമാങ്കത്തിന്നു ഒരു വീരപരീക്ഷ നിശ്ചയിക്കുക." "അങ്ങനെതന്നെ, ഏതു്

പ്രകാരം വേണമെന്നു നിശ്ചയിക്കയില്ല." "എന്നാലവിടുന്നു നിലപാടു നില്ക്കുമ്പോൾ അവിടുത്തെ സൈന്യങ്ങൾ മുമ്പിൽ രണ്ടുവരിയായി ആയുധപാണികളായി നേരെ നില്ക്കുകം. അപ്പോൾ സാമൂതിരിപ്പാട്ടിലെയോ മററു വല്ല രാജാക്കന്മാരുടെയോ ഭാഗത്തിൽനിന്ന് ആരെങ്കിലും ഒരാൾ ഒറെറക്കു കടന്നുവന്ന് ഇവിടുത്തെ സൈന്യങ്ങളെ ജയിച്ചു നിലപാടുനില്പാനുള്ള സ്ഥലത്തു പ്രവേശിക്കുന്നതായാൽ നിലപാടുനില്പാനുള്ള അധികാരം അങ്ങോട്ടും, അതുപോലെതന്നെ അവിടുന്നു നില്ക്കുമ്പോൾ ഇവിടുത്തെ ആരും ജയിച്ചുവെങ്കിൽ ആ സ്ഥാനം ഇങ്ങോട്ടും വിട്ടുകൊടുക്കത്തക്കവണ്ണം ഒരു നിശ്ചയം ചെയ്യു. എന്നാൽ ഇതിൽവച്ചു് ആൎക്കാണു യോഗ്യത എന്നറിയാമല്ലോ" എന്നു പറഞ്ഞു.

രാജാവു് അങ്ങനെ സമ്മതിക്കയും ചെയ്തു. പിന്നത്തെ മാമാങ്കത്തിന് അപ്രകാരം പരീക്ഷിച്ചതിൽ ആയുധാഭ്യാസത്തിൽ അതിസമൎത്ഥന്മാരായ വെള്ളാട്ടുരാജാവിന്റെ സൈന്യത്തെയെല്ലാം സാമൂതിരിപ്പാട്ടിലെ ഭടന്മാരിൽ ഒരുവൻ തോല്പിച്ചതിനാൽ ആ വഴിക്കു നിലപാടുനില്പാനുള്ള അവകാശം സാമൂതിരിപ്പാട്ടിലേക്കു സിദ്ധിക്കയുംചെയ്തു. അതിൽപിന്നെ പലതവണയും സാമൂതിരിപ്പാട്ടിലെയും വെള്ളാട്ടുരാജാവിന്റെയും സൈന്യങ്ങൾ തമ്മിൽ ഈ നിലപാടുനില്പിനെപ്പററി മഹാഭയങ്കരമായ പല യുദ്ധവും ഉണ്ടായിട്ടുള്ളതായി കേൾവിയുണ്ടു്. എങ്കിലും അതിലെല്ലാം സാമൂതിരിപ്പാടുതന്നെ ജയിച്ചു. കോയ സ്ഥാനത്തുനിന്നും ഇറങ്ങാതെതന്നെ മാമാങ്കം അവസാനിച്ചു എന്നാണു് ഐതിഹ്യം.

എന്നാൽ അന്നു മലയാളത്തിലുള്ള മററു രാജാക്കന്മാൎക്കും ഈ സ്ഥാനലബ്ധിക്കു സ്വാഭാവികമായി ആഗ്രഹം ജനിപ്പാനവകാശമുണ്ടായിരിക്കാമെങ്കിലും അന്നു കൊച്ചി, തിരുവിതാംകൂർ മുതലായ തെക്കുള്ള രാജാക്കന്മാൎക്കും ഇന്നുള്ള

പ്രാബല്യം സിദ്ധിച്ചിട്ടുണ്ടായിരുന്നില്ല. അതിനാൽ സാമൂതിരിപ്പാടിനെ ജയിക്കാൻതക്ക ശക്തിയുള്ള രാജാക്കന്മാർ പ്രബലന്മാരായിരുന്നതുകൊണ്ടു മററുള്ളവരാരും ഈ കാര്യത്തിൽ പ്രവേശിക്കാതിരുന്നതാണെന്നു് ഊഹിപ്പാൻ മതിയായ കാരണമുണ്ടു്.

മാമാങ്കം ഇതിന്നുശേഷം പിന്നെയും വളരെക്കാലം നിലനിന്നുപോന്നു. ഒടുവിൽ മലയാളത്തിലെ പൂർവ്വൈശ്വര്യസമൃദ്ധിക്കു് ഒരു ധൂമകേതുവായിത്തീർന്ന ടിപ്പുസുൽത്താന്റെ ആഗമനത്തോടുകൂടി കൊല്ലം ൯൬൦-ന്നു് അടുത്ത ഒരു കാലത്തിൽ അവസാനിച്ചുപോയെന്നാണു വിശ്വാസ്യമായ കേൾവിയുള്ളതു്.

ഏതായാലും പ്രകൃതികാര്യങ്ങൾക്കൊക്കെയും കാലാന്തരത്തിൽ കണ്ടുവരുന്നതുപോലെയുള്ള പരിണാമഭേദംതന്നെയായിരിക്കാം ഈ വിഷയത്തിലും സംഭവിച്ചതു്. എന്നാലും ഇന്നുള്ള മലയാളികളുടെ ഭാഗ്യദോഷംകൊണ്ടാണെന്നു മാത്രമെ ഞാൻ വിശ്വസിക്കുന്നുള്ളു.

കുന്നത്തു പരമേശ്വരമേനോൻ.

---

൨൦. കാവ്യം.

കാവ്യം എന്നുവെച്ചാൽ എന്താണു്? കൃത്യാകൃത്യങ്ങളെ നമുക്കു് അനുഭവമാക്കി നമ്മുടെ മനസ്സിന്നു ഗുണമുണ്ടാക്കുകയാകുന്നു കാവ്യത്തിന്റെ പ്രധാനമായ ഉദ്ദേശമെന്നു് ഇതിന്നു മുമ്പിൽ പറഞ്ഞിട്ടുണ്ടല്ലൊ. ആ ഉദ്ദേശത്തെ സാധിപ്പിക്കുന്നതിന്നു് ഒരു കാവ്യത്തിന്നു പ്രധാനമായി എന്തു ഗുണമാണു് ഉണ്ടായിരിക്കേണ്ടതു്? എന്നാൽ ആ ഗുണം തന്നെയാണു കാവ്യത്തിന്റെ പ്രധാനമായ ലക്ഷണവും. രാവണനെപ്പോലെയല്ല രാമനെപ്പോലെയാണു നാം

പ്രവൎത്തിക്കേണ്ടതു് എന്നു പറഞ്ഞതുകൊണ്ടുമാത്രം നമുക്കു് ഒരനുഭവം തോന്നുന്നതല്ല. അനുഭവം തോന്നണമെങ്കിൽ രാമായണം വായിക്കുമ്പോൾ രാമന്റെ പ്രവൃത്തികളും വാക്കുകളും അനുകൂലമായും, രാവണന്റെ പ്രവൃത്തികളും വാക്കുകളും വിരോധമായും ഉള്ള മനോവികാരങ്ങളുണ്ടാകണം. അങ്ങനെയുള്ള മനോവികാരങ്ങളുണ്ടാകണമെങ്കിൽ കവിതയിൽ അതാതു പ്രകൃതത്തിനു് അനുരൂപമായ വേല്ലാളം നല്ലവണ്ണം പുറപ്പെടണം. സാഹിത്യഗ്രന്ഥങ്ങളിൽ രസമെന്നു പറയുന്നതു് ഇങ്ങനെ വേല്ലാളം പുറപ്പെടുന്നതിനാകുന്നു. അതുകൊണ്ടു കാവ്യോദ്ദേശസിദ്ധിയ്ക്കു പ്രധാനമായി വേണ്ടതു രസമാണെന്നു സ്പഷ്ടമാകുന്നു.

"വാക്യം രസാത്മകം കാവ്യം" കാവ്യത്തിന്റെ ജീവനായതു രസമാണു്. ഒരു കാവ്യത്തിനു് എന്തു ഗുണമുണ്ടെങ്കിലും രസശൂന്യമായാൽ അതിനു കാവ്യത്വമില്ലെന്നു തന്നെ പറയാം. അതുപോലെതന്നെ മറ്റെന്തു ഗുണം കുറവായാലും രസം സമൃദ്ധിയായിട്ടുണ്ടെങ്കിൽ അതിനെ ഉത്തമകാവ്യമെന്നു പറയാവുന്നതാണു്. അലങ്കാരം, ഗുണം, രീതി മുതലായവ കവിതയ്ക്കു വളരെ ആവശ്യമാണെങ്കിലും അപരിത്യാജ്യമല്ല. ഇതെല്ലാം രസത്തിനു് ഉൽകൎഷമുണ്ടാക്കുന്നതിനായിട്ടുള്ളതാണു്. കവിതയ്ക്കു കൂടിയേകഴിയൂ എന്നു പറയത്തക്കതായിട്ടു രസം മാത്രമേയുള്ളു. സാധാരണയായി ഭാഷാകവിത വായിക്കുന്നവരിൽ മിക്കവരും ശബ്ദാൎത്ഥങ്ങളുടെ ഉൽകൎഷത്തിനുമാത്രം കാരണഭൂതങ്ങളായ അലങ്കാരാദികളെയാണു കാവ്യത്തിന്റെ പ്രധാനലക്ഷണങ്ങളായി ഗണിക്കുന്നതു്. ഈ അഭിപ്രായം തെറ്റായിട്ടുള്ളതാണെന്നു കാണിക്കുന്നതിനു് അവയിൽ ഓരോന്നിന്റെ സ്വഭാവത്തെപ്പററി ഇവിടെ കുറച്ചു പ്രസ്താവിക്കുന്നതു് ആവശ്യമാകുന്നു.

കാവ്യം രസാത്മകമായ വാക്യമാണെന്നു പറഞ്ഞതു

കൊണ്ടുതന്നെ അതു പദ്യരൂപമാകണമെന്ന നിൎബ്ബന്ധമില്ലെന്നു സാധിക്കുന്നു. ഒരു വാക്യം രസാത്മകമാണെങ്കിൽ ഗദ്യരൂപമായാലും അതിനെ കാവ്യമെന്നു പറയാം. ബാണകവിയാൽ ഉണ്ടാക്കപ്പെട്ട കാദംബരി എന്ന ഗ്രന്ഥം ഗദ്യരൂപമാണെങ്കിലും അതിനെ ഉത്തമകാവ്യങ്ങളുടെ കൂട്ടത്തിലാണു സഹൃദയന്മാർ ഗണിക്കുന്നതു്. അതുകൊണ്ടു പദ്യരൂപമായിട്ടുള്ളതെല്ലാം കാവ്യമാകുമെന്നും, അതിന്റെ കൎത്താക്കന്മാരെല്ലാം കവികളാകുമെന്നും, ഗദ്യരൂപമായിട്ടുള്ളതൊന്നും കാവ്യമല്ലെന്നും സാധാരണയിൽ പലരും വിചാരിച്ചുവരുന്നതു് അബദ്ധമാണെന്നും പറയേണ്ടതില്ലല്ലോ. രസശൂന്യമായ പദ്യവും കാവ്യമാണെങ്കിൽ അമരകോശം, അഷ്ടാംഗഹൃദയം മുതലായ ഗ്രന്ഥങ്ങളും ശാകുന്തളം, നൈഷധം മുതലായ ഗ്രന്ഥങ്ങളും തമ്മിൽ എന്താണു വ്യത്യാസം? പദ്യവും കാവ്യവും തമ്മിലുള്ള ഭേദം മനസ്സിലായിട്ടുള്ളവൎക്കു് ഇപ്പോൾ കവികൾ വളരെ ചുരുക്കമാണെന്നും, കവിതക്കാരെന്നു പറയുന്നവരായി വളരെ ജനങ്ങളുള്ളവരെ പദ്യകൃത്തുകളെന്നു പറവാൻ പാടുള്ളു എന്നും ബോധംവരും. എന്നാൽ പദ്യം ഗദ്യത്തെക്കാളധികം കൎണ്ണസുഖപ്രദമായിട്ടുള്ളതുകൊണ്ടും, മറ്റു കാരണങ്ങളെക്കൊണ്ടും കാവ്യത്തിന്നു് അധികം യോഗ്യമായിട്ടുള്ളതും അധികമായി ഉപയോഗിക്കപ്പെട്ടുവരുന്നതുമാകുന്നു. അതുകൊണ്ടു് ഇതു് ഉൽകൎഷഹേതുക്കളിൽ ഒന്നാണെന്നു വിചാരിക്കേണ്ടതാണു്.

രസോല്ക്കൎഷഹേതുക്കളിൽ പ്രധാനമായിട്ടുള്ളതു് അലങ്കാരമാകുന്നു. ഇതു കാവ്യത്തിന്നു വളരെ ആവശ്യമായിട്ടുള്ളതാണെന്നുതന്നെയല്ല ചിലരുടെ അഭിപ്രായത്തിൽ കവിതയ്ക്കു് അലങ്കാരം കൂടിയേ കഴിയൂ എന്നു നിൎബ്ബന്ധംപോലും തന്നെയുണ്ടു്. എന്നാൽ ഈ അഭിപ്രായം അത്ര സ്വീകാരയോഗ്യമാണെന്നു തോന്നുന്നില്ല.

പൂമെത്തമേലെഴുന്നേററിരുന്നേരമയിതേ
പോകുന്നതൊന്നന്നുകേ–
ട്ടോമൽക്കണ്ണിണനീളെനീണ്ടിത്തു പമ്ന
ഞ്ഞൂപോട്ടു ഗാഢംതലോ
പൂമേനിതന്നിൽ തൊട്ടുമെച്ചത്താനമിനി–
ക്കാണെന്നതതെന്നാനാക–
ഴ്പ്പൂമാറോടിളിവേണിപോന്നാഴ്വുര–
ട്ടപ്പാളിന്നുകൊല്ലുന്നതാം.

(പൂന്തോട്ടത്തു നമ്പൂരി)

ഈ ശ്ലോകത്തിൽ സ്പഷ്ടമായ അലങ്കാരമൊന്നുമില്ലെങ്കിലും ഇതിനു് ഉത്തമകാവ്യലക്ഷണമില്ലെന്നു സഹൃദയന്മാർ പറയുന്നതല്ല. വാസ്തവത്തിൽ കവിതയ്ക്കു് അലങ്കാരം സ്ത്രീകൾക്കു് ആഭരണാദികളെന്നപോലെയാണു്. കടകകുണ്ഡലാദികൾ സ്ത്രീകളുടെ സൌന്ദര്യത്തിനു് എങ്ങനെയോ അങ്ങനെതന്നെ കവിതാരസത്തിനു് ഉപമാദ്യലങ്കാരങ്ങൾ ഉൽകർഷത്തെ ഉണ്ടാക്കുന്നതാകുന്നു. രസഹീനങ്ങളായ ശ്ലോകങ്ങളിൽ അലങ്കാരം പ്രയോഗിക്കുന്നതു് അശേഷം സൌന്ദര്യമില്ലാത്ത സ്ത്രീകൾ ആഭരണങ്ങളണിയുന്നപോലെ ആയിരിക്കും. ഇപ്പോഴും നടപ്പുള്ള കവിതകളിൽ ചിലതു് അലങ്കാരപ്രധാനവും ചിലതു രസപ്രധാനവുമാണു്. അനുഭവത്തിൽ ഇതു രണ്ടും തമ്മിലുള്ള വ്യത്യാസമെന്തെന്നുവെച്ചാൽ, അലങ്കാരപ്രധാനമായ കവിത വായിക്കുമ്പോൾ, കവിയേയും രസപ്രധാനമായിട്ടുള്ളതു വായിക്കുമ്പോൾ, കവിതാവിഷയത്തെയുമാണു നമുക്കു് ഓർമ്മയുണ്ടാകുന്നതു്. പുനത്തിൽനമ്പൂരിയുടെ കവിത അലങ്കാരപ്രധാനവും കുഞ്ചൻനമ്പ്യാരുടെ കൃതികൾ രസപ്രധാനവുമാകുന്നു. 'കൃഷ്ണഗാഥ' വായിക്കുമ്പോൾ കവി മഹാകേമൻ തന്നെ എന്നുള്ള വിചാരമാണു നമുക്കുണ്ടാകുന്നതു്.

'നളചരിതം' ഓട്ടൻതുള്ളൽ വായിക്കുമ്പോൾ നളന്റെയും ദമയന്തിയുടെയും മററും ഗുണങ്ങളെക്കുറിച്ചും മററുമാണു നമുക്കു മനസ്സിൽ തോന്നുന്നതു്. ഇതിൽ കാവ്യത്തിന്റെ പ്രധാനോദ്ദേശത്തെ സാധിക്കുന്നതിനെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം ഏതിനാണു പ്രബലത അധികമുള്ളതെന്നു പറയേണ്ടതില്ലല്ലൊ.

ഗുണങ്ങളും രീതികളും കാവ്യത്തിന്റെ ഉൽകർഷഹേതുക്കളിൽ കൂടിയവയാണെന്നു പറഞ്ഞുവല്ലൊ. കാവ്യത്തിനു മധുരാദിഗുണങ്ങൾ മനുഷ്യനു ശൌര്യാദിഗുണങ്ങളെപ്പോലെയും രീതികൾ അവയവസംസ്ഥാനവിശേഷങ്ങളെപ്പോലെയുമാകുന്നു. ഇപ്പോഴുള്ള ഭാഷാകവികളിൽ പലരും മറെറല്ലാററിലും അധികമായി രീതിയുടെ കാര്യത്തിലാണു നിഷ്കർഷ ചെയ്യുന്നതു്. കാവ്യത്തിന്റെ ആത്മാവു രീതിയാണെന്നു വാമനൻ എന്നൊരു വിദ്വാൻ പറഞ്ഞതായി കാണുന്നതുകൊണ്ടും പണ്ടും ചിലൎക്കു് ഈ അഭിപ്രായം ഉണ്ടായിരുന്നു എന്നു തോന്നുന്നു. എന്നാൽ രീതി രചനാവിശേഷം മാത്രമാകകൊണ്ടു ശബ്ദാൎത്ഥങ്ങൾക്കു് ഉൽകർഷത്തെ ഉണ്ടാക്കുന്നു എന്നല്ലാതെ കാവ്യത്തിന്റെ ജീവനാണെന്നു പറയുന്നതു സാധുവായിരിക്കയില്ല.

കാവ്യത്തിന്റെ സ്വഭാവത്തെ വിവരിക്കുന്നതായിട്ടു കുറെ പ്രസിദ്ധിയുള്ള ഒരു ഭാഷാശ്ലോകമുള്ളതിനെ താഴെ ചേൎക്കുന്നു. മേല്പറഞ്ഞ സംഗതികളെല്ലാം വായിച്ചവൎക്കു് ഈ വിവരണം എത്രത്തോളം ശരിയായിട്ടുള്ളതാണെന്നു തീൎച്ചയാക്കാമല്ലൊ.

കോൽത്തേനൊലേണമോരോപദമതിനൊന്നവും
പാലിൽനീരെന്നപോലെ
ചേൎത്തീടണംവിശേഷിച്ചതിലൊരല-
ങ്കാരമുണ്ടായ്‌വരേണം.

പെറ്റൂ ചിന്തിക്കിലത്ഥംനിരുപമരുചിതോ-
ന്നെന്നമെന്നിതുവന്നു
തീൎത്തീടാവൂശിരസ്സാ കംശിവശിവ കവിതാ-
രീതിവൈഷമ്യമത്രേ.

---

൧൫. കാവ്യോദ്ദേശം.

കാവ്യങ്ങൾ വായിക്കുകയും അതുകളിൽ രസിക്കുകയും ചെയ്യുന്നവർ നമ്മുടെ കൂട്ടത്തിൽ പലരുമുണ്ടെങ്കിലും അതുകളുടെ ഗുണാഗുണങ്ങളെ സൂക്ഷ്മമായി അറിയുന്നവർ വളരെ ഉണ്ടോ എന്നു സംശയമാണു്. വായിക്കുന്നവരിൽ പലരും ഓരോ കവിതകളെക്കുറിച്ചു് അഭിപ്രായങ്ങൾ പറയുന്നതു് ഏകദേശം സംഗീതജ്ഞാനമുണ്ടെന്നുള്ള അഭിമാനംമാത്രമുള്ളവർ അകാലത്തിൽ താളംപിടിക്കുകയും തലകുലുക്കുകയും ചെയ്യുന്നതുപോലെ ആയിക്കാണുമ്പോൾ അവർ എത്രത്തോളം സൂക്ഷ്മം അറിയുന്നുണ്ടെന്നു് ഏകദേശം തീർച്ചയാക്കാം. എന്നാൽ ഇതിനെക്കുറിച്ചു് അത്ര അത്ഭുതപ്പെടുവാനില്ല. സാധാരണ മലയാളികൾക്കു കാവ്യങ്ങളുടെ ഗുണാഗുണങ്ങളെ അറിയുന്നതിനു ദൈവമാവുകൊടുത്ത ബുദ്ധിയല്ലാതെ വേറെ ഒരു സഹായവും ഇല്ല. സംസ്കൃതത്തിൽ കാവ്യപ്രകാശം, സാഹിത്യദൎപ്പണം മുതലായ അനേകഗ്രന്ഥങ്ങളും ഇംഗ്ലീഷിൽ ഈ വിഷയത്തെപ്പററി അസംഖ്യം പുസ്തകങ്ങളും ഉള്ളതുകൊണ്ടു് ആ ഭാഷകളിൽ പാണ്ഡിത്യമുള്ളവൎക്കു കാവ്യങ്ങളുടെ ഗുണദോഷങ്ങളെ സൂക്ഷ്മമായി അറിയുന്നതിനു വേണ്ട സഹായങ്ങളുണ്ടു്. മലയാളത്തിൽ ഈവക ഗ്രന്ഥങ്ങൾ ഇല്ലാത്തതുകൊണ്ടും, ഇപ്പോൾ അച്ചടിച്ചു കാണുന്ന കവിതകളിൽ അധികവും, കാവ്യലക്ഷണം കുറഞ്ഞവയാകകൊണ്ടും, ഈവക കവിത

കളിൽമാത്രം പരിചയിക്കുകയും, ഇതരഭാഷകൾ പഠിക്കാതിരിക്കയും ചെയ്തിട്ടുള്ള മലയാളികളുടെ രസികത്വത്തു കൌടില്യമുണ്ടാകുന്നതു സ്വാഭാവികമാണു്. അതുകൊണ്ടു് ഈ വിഷയത്തിൽ ജനങ്ങൾക്കു നേരായ വഴി കാണിച്ചുകൊടുക്കുന്നതിനു സംസ്കൃതത്തിലും ഇംഗ്ലീഷിലുമുള്ള ഗ്രന്ഥങ്ങളുടെ രീതിയെ അനുസരിച്ചു സാഹിത്യത്തെക്കുറിച്ചു് ഇവിടെ കുറെ പ്രസ്താവിക്കുന്നതിനു ഞങ്ങൾ തുനിയുന്നു.

കാവ്യം എന്നുവെച്ചാൽ സൂക്ഷ്മത്തിൽ എന്താകുന്നു എന്നാണു നാം ആദ്യമായി അറിയേണ്ടതു്. എന്നാൽ എന്തിന്റെയെങ്കിലും സ്വഭാവത്തെയോ ഗുണദോഷങ്ങളെയൊ കുറിച്ചു് ആലോചിക്കുന്നതിനു മുമ്പിൽ അതിന്റെ ഉദ്ദേശമെന്താണെന്നു് ആലോചിക്കുന്നതു പ്രത്യേകം ആവശ്യമാണു്. ആ ഉദ്ദേശം എല്ലായ്പോഴും വിശദമായി നമ്മുടെ മനസ്സിൽ ഇല്ലെങ്കിൽ നാം പറയുന്നതു പലപ്പോഴും കുറെ അപ്രസ്തുതമായി വന്നേയ്ക്കാം. ഒരു രാജ്യത്തെ രാജ്യഭരണത്തിൽ എന്തെല്ലാം ഗുണദോഷങ്ങളുണ്ടെന്നോ, ഏതു രീതിയിലുള്ള രാജ്യഭരണമാണു് എല്ലാത്തിലും നല്ലതെന്നോ നിരൂപിക്കുന്നതിനുമുമ്പിൽ രാജ്യഭരണത്തിന്റെ ഉദ്ദേശം എന്താണെന്നു് അറിയുന്നതു് ആവശ്യമല്ലേ? അതുപോലെതന്നെ കാവ്യമെന്നുവെച്ചാൽ എന്താണെന്നും അതിനു് എന്തെല്ലാം ലക്ഷണങ്ങൾ ഉണ്ടായിരിക്കണമെന്നും തീൎച്ചയാക്കുവാൻ പുറപ്പെടുന്നതിനുമുമ്പിൽ കാവ്യത്തിന്റെ ഉദ്ദേശം എന്താണെന്നും അതു മനുഷ്യൎക്കു് ഏതുവിധത്തിൽ ഉപകരിക്കുന്നതാണെന്നും നാം മനസ്സിലാക്കേണ്ടതാണു്.

വേദം, ശാസ്ത്രം, കാവ്യം ഇതുകളാകുന്നു നമ്മുടെ അദ്ധ്യയനത്തിന്റെ പ്രധാനവിഷയങ്ങൾ. ഇതിൽ ഓരോന്നിന്റെ മുഖ്യമായ ഉദ്ദേശം ഓരോന്നാണെങ്കിലും എല്ലാത്തിനും സാധാരണമായ ഉദ്ദേശം ഇന്നതു ചെയ്യണമെന്നും ഇന്നതു ചെയ്യരുതെന്നുമുള്ള കൃത്യാകൃത്യോപദേശമാകുന്നു.

എന്നാൽ ഇവരിൽ ഓരോന്ന് ആ ഉദ്ദേശത്തെ സാധിപ്പിക്കുന്നതു് ഓരോപ്രകാരത്തിലാണ്. വേദം കൃത്യാകൃത്യങ്ങൾ ഇന്നതാണെന്നും, അതുകളെ ലംഘിച്ചാൽ ഇന്നിന്ന ശിക്ഷകൾ അനുഭവിക്കേണ്ടിവരുമെന്നും രാജശാസനപോലെ കല്പിക്കയാണ ചെയ്യുന്നതു്. ശാസ്ത്രം യുക്തിയുക്തമായി അതതിന്റെ കാരണങ്ങളെ പ്രതിപാദിച്ച് ഒരു സുഹൃത്തിനെപ്പോലെ നമ്മളെ പറഞ്ഞു സമ്മതിപ്പിച്ചു നമുക്കു കൃത്യാകൃത്യബോധമുണ്ടാക്കുന്നു. കാവ്യം ഒരു ഇഷ്ടഭാൎയ്യയെപ്പോലെ സരസവാക്കുകളെക്കൊണ്ടു കൎത്തവ്യകൎമ്മങ്ങളിൽ നമുക്ക് അഭിരുചിയും അകൃത്യങ്ങളിൽ വിമുഖതയും ജനിപ്പിക്കുന്നു.

കാവ്യശാസ്ത്രങ്ങൾക്ക് ഉഭയസാധാരണമായ ഉദ്ദേശം മേല്പറഞ്ഞതാണെങ്കിലും അതുകൾ പഠിക്കുന്നതുകൊണ്ടു നമ്മുടെ ബുദ്ധിക്കുണ്ടാകുന്ന പ്രഭാവം രണ്ടുപ്രകാരത്തിലാണ്. ശാസ്ത്രാദ്ധ്യയനംകൊണ്ടു ബുദ്ധിക്കു തീക്ഷ്ണതയും ശക്തിയും കാവ്യാദ്ധ്യയനംകൊണ്ടു ബുദ്ധിക്കു ഗുണവുമാണ് ഉണ്ടാകുന്നതു്. ശാസ്ത്രം മനുഷ്യരെ ബുദ്ധിമാന്മാരും കാവ്യം ഗുണവാന്മാരുമാക്കിത്തീൎക്കുന്നു. ശാസ്ത്രത്തിനു ഈ ഗുണമുണ്ടെന്നു പക്ഷേ സമ്മതമാണെങ്കിലും കാവ്യത്തിനു മേല്പറഞ്ഞ ഗുണമുണ്ടെന്നു ധരിച്ചിട്ടുള്ളവർ വളരെ ഉണ്ടോ എന്നു സംശയമാണ്. ഇതിനു കാരണമെന്തെന്നാൽ, കാവ്യം മനോഗുണത്തിന്നു ആസ്പദമായ കൃത്യാകൃത്യബോധത്തെ ഉണ്ടാക്കുന്നതു് ഇന്നതു ചെയ്യണമെന്നും, ഇന്നതു ചെയ്യരുതെന്നും സ്പഷ്ടമായി പറയുന്നതുകൊണ്ടല്ല; കൃത്യാകൃത്യങ്ങളെ നമുക്ക് അനുഭവസിദ്ധങ്ങളാക്കിത്തീൎക്കുന്നതുകൊണ്ടാണ്. സാധാരണയായി ഉൽകൃഷ്ടങ്ങളായ കാവ്യങ്ങളിൽ ഇന്നതു കൃത്യമെന്നും, ഇന്നതു് അകൃത്യമെന്നും, പ്രത്യേകം വിചാരിക്കുന്നില്ലെങ്കിലും അതുകളെ വായിക്കുമ്പോൾ കൃത്യാകൃത്യവിചാരമാണ നമുക്കു മുഖ്യമായുണ്ടാകുന്നതു്.

കാവ്യാഭ്യസനംകൊണ്ടു ശ്രവണനിദിധ്യാസനാദികളെപ്പോലെയല്ല രാമയുധിഷ്ഠിരാദികളെപ്പോലെയാണു നാം പ്രവർത്തിക്കേണ്ടതു് എന്നു നമുക്കു് അനുഭവമാകയും, അതുനിമിത്തമായി ശുഭകർമ്മങ്ങളിലും സൽഗുണങ്ങളിലും അഭിരുചിയും അശുഭകർമ്മങ്ങളിലും ദുർഗ്ഗുണങ്ങളിലും വിമുഖതയും ഉണ്ടാകയും ചെയ്യുന്നതാണു്. പലപ്പോഴും പല സൽക്കവിതകളിൽ പരിചയിച്ചു് ഈ അനുഭവമുണ്ടാകുമ്പോൾ ഈ അഭിരുചിയും വിമുഖതയും സ്ഥായിയായിവരികയും അതിനാൽ ബുദ്ധിക്കു ഗുണോൽകർഷമുണ്ടാകയും ചെയ്യുന്നു. ഏതെങ്കിലും ഒരു മനോവികാരം കൂടെക്കൂടെ ഉണ്ടാകുമ്പോൾ ആ വികാരം ക്രമേണ സ്ഥായിയാകുമെന്നുള്ളതിലേക്കു സജ്ജനസംസർഗ്ഗംകൊണ്ടു മനുഷ്യർ ശിഷ്ടന്മാരാകുന്നതും ദുർജ്ജനസംസർഗ്ഗംകൊണ്ടു ദുഷ്ടന്മാരാകുന്നതും ദൃഷ്ടാന്തമാണു്.

രാജ്യവും വസ്തുക്കളും ദേഹവും ഭാര്യയെയും
ഭൃത്യരോടൊരുസുതന്മാരെയുമെന്നല്ലഹോ
ഇക്ഷിതിതന്നിലെനിക്കുള്ളതൊക്കെയും ധർമ്മ-
രക്ഷാർത്ഥമുപേക്ഷിപ്പാനൊരുക്കനാകുന്നു ഞാൻ."

എന്നു ധർമ്മപുത്രൻ പറയുന്നതും,

"പട്ടാഭിഷേകത്തിനാജ്ഞാപിച്ചപ്പോഴും
കാട്ടിലേക്കങ്ങു പറഞ്ഞയച്ചപ്പോഴും
ദൃഷ്ടമായീലഹോ ഞങ്ങളൊരാരുമല്പ-
മൊട്ടുമേ ഭാവഭേദം രാമഭദ്രനിൽ"

എന്നു ശ്രീരാമനെക്കുറിച്ചു പറയുന്നതും, ഇത്യാദി പ്രകൃതത്തിൽ വായിക്കുമ്പോൾ തല്ക്കാലമെങ്കിലും, കുറെ ധർമ്മബുദ്ധിയും ഗാംഭീര്യവും ആർക്കാണു് ഉണ്ടാകാത്തതു്? ഇങ്ങനെ പലപ്പോഴും ഉണ്ടാകുമ്പോൾ ബുദ്ധിക്കു ഗുണവും, ഗാംഭീര്യവും, കുറെ എങ്കിലും സ്ഥായിയാകാതിരിക്കയില്ല.

വേദശാസ്ത്രങ്ങളിൽ കൃത്യാകൃത്യങ്ങളെക്കുറിച്ചു ധാരാള

മായി പറഞ്ഞിട്ടുള്ളപ്പോൾ കാവ്യത്തിൽനിന്നു പ്രത്യേകമായി എന്തൊരു ഫലമാണു നമുക്കു സിദ്ധിക്കുന്നതെന്നു് ആരെങ്കിലും ആക്ഷേപിച്ചേക്കാം. എന്നാൽ മേല്പറഞ്ഞ ഉദ്ദേശത്തെമാത്രം സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം കാവ്യത്തിനു വേദശാസ്ത്രങ്ങളെക്കാൾ അധികം പ്രാബല്യമുണ്ടു്. കാവ്യങ്ങളുടെ ചമല്ക്കാരംകൊണ്ടും, സ്വാരസ്യംകൊണ്ടും ആളുകൾ വായിക്കുന്നതിനു വേദശാസ്ത്രങ്ങളെക്കാൾ വളരെ രസമുള്ളതും കൃത്യാകൃത്യനിരൂപണത്തിന്റെ സമ്പ്രദായഭേദംകൊണ്ടു് ആളുകളെക്കുറിച്ചു് അനുഭവം അധികം വരുത്തുന്നതും ആകയാൽ കാവ്യങ്ങൾക്കു നമ്മുടെ ബുദ്ധിയെ നയിക്കുന്നതിനുള്ള ശക്തി വേദശാസ്ത്രങ്ങളെക്കാൾ അധികമുണ്ടു്. വേദശാസ്ത്രങ്ങൾ പഠിക്കുന്നതു സന്മാർഗ്ഗോപദേശം കേൾക്കുന്നതുപോലെയും കാവ്യങ്ങൾ വായിക്കുന്നതു സത്തുക്കളായിട്ടു സംസർഗ്ഗംചെയ്യുന്നതുപോലെയും ആകുന്നു. മനുഷ്യരെ സദ്വൃത്തന്മാരാക്കുന്നതിന്നു് ഇതിലേതിനാണു പ്രാബല്യമധികമുള്ളതെന്നതിനെപ്പറ്റി അഭിപ്രായഭേദമുണ്ടാവാൻ വഴിയില്ലല്ലോ.

കാവ്യങ്ങളുടെ സൂക്ഷ്മമായ ഉദ്ദേശം കൃത്യാകൃത്യോപദേശമാണെന്നിലും ആളുകളുടെ തൽക്കാലഫലം മനസ്സുഖമാകുന്നു. സഹൃദയന്മാർക്കു ഉൽകൃഷ്ടകാവ്യങ്ങൾ വായിക്കുമ്പോൾ മനസ്സിന്നു് അവാച്യമായ ഒരു ആനന്ദമുണ്ടാകുന്നതാണു്. മിക്കവരും അവരുടെ വിചാരംകൂടാതെ ഉത്തരകാലഫലം അനുഭവിക്കുന്നുണ്ടെങ്കിലും ഈ തൽക്കാലഫലത്തിനു മാത്രമാണു സാധാരണയായി കവിതകൾ വായിക്കുന്നതു്. എന്നാൽ ഈ തൽക്കാലഫലംതന്നെ ഉത്തരകാലഫലാപേക്ഷ കൂടാതെയും മനസ്സിനു ഗുണപ്രദമാകുന്നു. സമീക്ഷയങ്ങളിൽ പലപ്പോഴും മനസ്സിനു സുഖലയമുണ്ടാകുന്നതു തന്നെ അതിനു ശുദ്ധിയും ശാന്തതയും ഉണ്ടാകുന്നതിനുള്ള വഴിയാണെന്നു പല മഹാന്മാരും അഭിപ്രായപ്പെട്ടി

ട്ടുണ്ട്. സംഗീതം മുതലായ ചില കലാവിദ്യകളുടെയും ഫലം ഇതുതന്നെയാകുന്നു.

ഇതു കൂടാതെ വേറെ ഫലങ്ങളെയും കാവ്യപ്രകാശം മുതലായ സംസ്കൃതഗ്രന്ഥങ്ങളിൽ പറഞ്ഞിട്ടുണ്ട്. യശസ്സ്, ധനലാഭം, വ്യവഹാരജ്ഞാനം മുതലായതുകളെയും കാവ്യഫലങ്ങളുടെ കൂട്ടത്തിലാണു ഗണിക്കാറുള്ളത്. എന്നാൽ യശസ്സ്, ധനലാഭം മുതലായതു വേറെ പലതുംകൊണ്ടും ഉണ്ടാകാവുന്നതാകയാൽ അതുകൾ വാസ്തവത്തിൽ കാവ്യത്തിന്റെ സഹജഫലങ്ങളല്ല. ഔപാധികഫലങ്ങളുടെ കൂട്ടത്തിലേ വിചാരിപ്പാൻ പാടുള്ളു. അതുകൊണ്ട് അതുകളെക്കുറിച്ച് ഇവിടെ പ്രസ്താവിക്കേണമെന്നില്ല. പ്രതാപരുദ്രീയത്തിൽ ഈ വിഷയത്തെപ്പററി വളരെ സാരമായ ഒരു ശ്ലോകമുള്ളതിനെ താഴെ ചേർക്കുന്നു.

യദ്വേദാൽപ്രഭുസമ്മിതാദധിഗതം
ശബ്ദപ്രധാനാച്ചിരം
യച്ചാർത്ഥപ്രവണാൽപുരാണവചനാ-
ദിഷ്ടംസുഹൃത്സമ്മിതാൽ
കാന്താസമ്മിതയായയാസരസതാ
മാപാദ്യകാവ്യശ്രിയാ
കർത്തവ്യേകുതുകീബുധോവിരചിത
സ്തസ്യൈസ്പൃഹാംകുർമ്മഹേ.

---

൧൨. വ്യവസായവിദ്യാഭ്യാസം.

വ്യവസായം, ഉൽപാദകമെന്നും പ്രസാരകമെന്നും രണ്ടുവിധമാകുന്നു. ഉൽപാദകമെന്നാൽ ഇഷ്ടസാധനങ്ങളെ ഉണ്ടാക്കുക. പ്രസാരകമെന്നാൽ ആ സാധനങ്ങളെ ആവശ്യക്കാർക്കു കഴിയുന്നതും എളുപ്പത്തിൽ സമ്പാദിക്ക

ങ്ങക്കനിലയിൽ വ്യാപാരം ചെയ്യുക. ഉദാഹരണത്തിന്നു വേണ്ടി ഘടനിർമ്മാണവ്യവസായത്തെ എടുക്കാം. വ്യവസായത്തിന്റെ സാമാന്യഗുണങ്ങളായ ഉൽപാദകത്വവും പ്രസാരകത്വവും ഘടനിർമ്മാണത്തിലുണ്ടു്. മണ്ണിന്മേൽ കുശവൻ എടുക്കുന്ന വേലയുടെ ഫലമായി ഇഷ്ടസാധനങ്ങളായ കുടങ്ങൾ ഉണ്ടാകുന്നു. ആ കുടങ്ങളുടെ ക്രയവിക്രയങ്ങളെക്കൊണ്ടു് അവയ്ക്കു പ്രചാരവും ഉണ്ടാകുന്നു. അതുകൊണ്ടു വ്യാവസായികവിദ്യാഭ്യാസം എന്നുവച്ചാൽ, നിർമ്മാണത്തിന്നും വ്യാപാരത്തിന്നും ഉപയുക്തമായ വിദ്യാഭ്യാസം എന്നാണു് ധരിക്കേണ്ടതു്.

നിർമ്മാണവ്യാപാരങ്ങൾക്കു് ഉപയുക്തമായ വിദ്യാഭ്യാസം എന്നുവച്ചാൽ എന്തു്? മേൽപറഞ്ഞ കുശവന്റെ ഉദാഹരണത്തെ തന്നെയെടുക്കാം. വയലുകളിൽ ആരും വകവയ്ക്കാതെ കിടക്കുന്ന മണ്ണിനെ കുടമാക്കിത്തീർക്കുന്നതിന്നു് അതിന്മേൽ എന്തെല്ലാം പണികൾ ചെയ്യണമോ ആ പണികളെ ശീലിക്കുകയാകുന്നു നിർമ്മാണവിദ്യാഭ്യാസം. അപ്രകാരംതന്നെ, ഉണ്ടാക്കുന്ന കുടങ്ങളെ പ്രയത്നക്കൂലി മുതലായവയെയും കാലദേശാവസ്ഥാദികൾക്കനുസരിച്ചുണ്ടായ ലാഭത്തെയും മറ്റും കണക്കാക്കി, ആവശ്യക്കാരെ അറിഞ്ഞു വില്ക്കുവാൻ ശീലിക്കുകയാകുന്നു വ്യാപാരവിദ്യാഭ്യാസം. ഈ രണ്ടുതരം വിദ്യാഭ്യാസവും നമ്മുടെ ഇടയിൽ പ്രായേണ ഇപ്പോൾ നടപ്പുള്ള വിദ്യാഭ്യാസത്തിൽ നിന്നു വ്യത്യാസപ്പെട്ടതാണു്. ഭൂമിശാസ്ത്രവും, ചരിത്രവും, വ്യാകരണവും, ഓട്ടൻതുള്ളലും മറ്റും പഠിക്കുന്നതു നിർമ്മാണവിദ്യാഭ്യാസമാകുന്നതല്ല. ഏഷ്യാഖണ്ഡത്തിന്റെ പശ്ചിമോത്തരഭാഗത്തെമുനമ്പു് ഏതാണെന്നു, പാനിപ്പട്ടിലെ മൂന്നാം യുദ്ധത്തിൽ ആകെ എത്രപേർ ഹാജരായിരുന്നെന്നു, കർമ്മണിപ്രയോഗത്തെ കർത്തരിപ്രയോഗമാക്കുന്നതിന്നുള്ള നിബന്ധനകൾ ഏതെല്ലാമാണെന്നു, "മർക്കടസ്ത്രീവനങ്ങളു

നമ്മുടെ മക്കളുടെ മാതുലനിങ്ങനെ സംഗതി" എന്നതു് ആരു്? എപ്പോൾ? ആരോടു്? എവിടെയും നോക്കി പറഞ്ഞതു് എന്നോ അറിഞ്ഞതുകൊണ്ടു് ഒരു കടം ഉണ്ടാക്കാൻ സാധിക്കയില്ലെന്നു വായനക്കാർക്കു് അറിയാമല്ലോ. നിർമ്മാണവിദ്യാഭ്യാസവും വ്യാപാരവിദ്യാഭ്യാസവും ഒരുതരം പ്രത്യേകവിദ്യാഭ്യാസങ്ങളാണു്. ഇൻഡ്യാരാജ്യത്തിന്റെ അഭ്യുദയത്തിനും പ്രത്യേകിച്ചു കേരളത്തിന്റെ യോഗക്ഷേമത്തിനും വ്യവസായവിദ്യാഭ്യാസം അത്യാവശ്യമായി തീർന്നിരിക്കുന്ന ഈ കാലത്തു്, കേരളീയരായ നാം ഈ ഉപന്യാസത്തിന്റെ വിഷയത്തെപ്പററി പര്യാലോചനചെയ്യേണ്ടതാണു്.

വ്യവസായത്തിൽ, എന്നുവേണ്ട, മനുഷ്യർ ഏർപ്പെടുന്നതായ സകലപ്രവൃത്തികളിലും അതാതിന്നനുരൂപമായ ഒരു പ്രത്യേകപരിശീലനം ഉണ്ടെങ്കിൽ മാത്രമേ ആ വക പ്രവൃത്തികൾ വെടിപ്പായിനടത്താൻ സാധിക്കയുള്ളു എന്നതു പ്രസിദ്ധമാണു്. ഇപ്പോഴത്തെ കാലാവസ്ഥകൊണ്ടും വ്യവസായവിഷയങ്ങളിൽ പ്രത്യേകപരിശീലനം അത്യാവശ്യമായിട്ടാണു കാണുന്നതു്.

ആയതുകൊണ്ടു സകലവ്യവസായങ്ങളിലും സുശിക്ഷിതപാടവവും ശാസ്ത്രീയജ്ഞാനവും കൂടാതെ നിവൃത്തിയില്ലെന്നു മാത്രമല്ല, ആവക പാടവവും ജ്ഞാനവും വർദ്ധിക്കുന്തോറും വ്യവസായങ്ങൾ പൂർണ്ണഫലപ്രദങ്ങളായിത്തീരുകയും ചെയ്യും. വ്യവസായങ്ങളുടെ പ്രധാനതത്വം ഇതാണു്. ഈ തത്വം യൂറോപ്പിലും അമേരിക്കയിലും നല്ലവണ്ണം ഗ്രഹിച്ചിട്ടുണ്ടെന്നുള്ളതിന്നു്, ആ രാജ്യങ്ങളിൽ വ്യവസായവിദ്യാഭ്യാസത്തിന്നു വേണ്ട സകല ഏർപ്പാടുകളും ആ നാട്ടുകാർതന്നെ ചെയ്തിട്ടുണ്ടെന്നും, അവയെ അതാതു ഗവർമ്മെണ്ടു സഹായിക്കുന്നുണ്ടെന്നും ഉള്ള സംഗതികൾ ലക്ഷ്യങ്ങളാകുന്നു. സ്വീഡനിലെ 'സ്ലോജൻ' എന്നു പറയുന്ന

പ്രസിദ്ധകരകൌശലവിദ്യാലയത്തിൽനിന്നും, അപ്രകാരം തന്നെ, ബെൽജിയമിലെ 'അപ്രൻററിസെജ്' എന്ന വിദ്യാലയത്തിൽനിന്നും, കൊളംബിയയിലെ ലോഹകരവിദ്യാലയത്തിൽനിന്നും, ഫ്രാൻസിലെയും ജർമ്മനിയിലെയും കലാശാലകളിൽനിന്നും, ഓക്സ്ഫോർഡ്, ദക്ഷിണകെൻസിങ്ടൻ ഈ നഗരങ്ങളിലെ കരകൌശലപള്ളിക്കൂടങ്ങളിൽനിന്നും പ്രതിവത്സരം എത്ര വിദ്യാർത്ഥികളെയാണ് ഓരോ കലാവിദ്യകളിൽ പരിശീലിപ്പിച്ചയയ്ക്കുന്നത്! ഈ വിദ്യാർത്ഥികൾ പലതരക്കാരാണ്. ഈ നാട്ടിലെപ്പോലെ ഏതെങ്കിലും ഒരുപണി ഒരു ജാതിക്കാരേ പഠിക്കാവൂ എന്നോ, കലാവിദ്യകൾ അഭ്യസിക്കുന്നതു നിന്ദ്യമാണെന്നോ ഒരു അഭിപ്രായം ആ നാടുകളിൽ ഇല്ല. ഒരുവൻ ഏതൊരു തൊഴിലിൽ പ്രവേശിക്കുന്നുവോ അവന് ആ തൊഴിലിൽ ഉപയുക്തമായ ബുദ്ധിസാമർത്ഥ്യം ഉണ്ടാക്കിക്കൊടുക്കുകയും തന്നിമിത്തം തനിക്കുതാൻപോന്നവനാണെന്നുള്ള ഒരു വിശ്വാസവും ധൈര്യവും അവനിൽ ജനിപ്പിക്കുകയും ആകുന്നു മേൽപ്പറഞ്ഞ വിദ്യാലയങ്ങളിലെ പഠിപ്പുകൊണ്ടുണ്ടാകുന്ന ഫലം. എവിടെയെങ്കിലും വേലചെയ്തു ദിവസം അര ഉറുപ്പിക സമ്പാദിച്ചുകൊള്ളാമെന്ന ധൈര്യമുള്ള വേലക്കാരൻ നമ്മുടെ രാജ്യത്തു നൂറിൽ ഒന്നോ രണ്ടോ! യൂറോപ്പിലും അമേരിക്കയിലും, നേരെ മറിച്ച്, അങ്ങനെ ധൈര്യമില്ലാത്തവർ നൂറിൽ ഒന്നോ രണ്ടോ! കച്ചവടക്കാരൻ, ഹുണ്ഡികക്കാരൻ, എൻജിനിയർ, ശില്പി എന്നിങ്ങനെയുള്ള ഓരോ വകക്കാരെയും അതാതാളുടെ തൊഴിലുകളിൽ പരിചയിപ്പിക്കുക, എന്നുവേണ്ട, ഓരോ തൊഴിലിന്റെയും തത്വങ്ങളെയും തന്ത്രങ്ങളെയും നിശ്ശേഷം അവരെ പഠിപ്പിച്ചു വിടുകയാകുന്നു മേല്പറഞ്ഞ വിദ്യാലയങ്ങളുടെ ധർമ്മം. ഇതുകൊണ്ടാണ് യൂറോപ്പിലും അമേരിക്കയിലും, എവിടെ നോക്കിയാലും, വ്യവസായികളെ രാജ്യക്ഷേമപദ്ധതിയിൽ

പുരോഗാമിയായും, അവിടെയുള്ള കച്ചവടക്കാരനെ വാണിജ്യലോകനിയന്താവായും കാണുന്നത്.

വ്യവസായങ്ങളെ സംബന്ധിച്ച് ഇന്ത്യാരാജ്യത്തിലും, പ്രത്യേകിച്ച് കേരളത്തിലും, ചില അഭിപ്രായഭേദങ്ങൾ ഇയ്യിടയിൽ കണ്ടുതുടങ്ങീട്ടുള്ളതു ശുഭസൂചകംതന്നെ. അങ്ങാടികളിൽ പൊതികെട്ടിക്കളയാറുള്ള ഉണക്കവാഴപ്പോളകൾകൊണ്ടു മുണ്ടുകളും, കുളങ്ങളുടെ വക്കുകളിൽ പാറാവുകാരായി നില്ക്കാറുള്ള സംഭാരപ്പുല്ലുകളെക്കൊണ്ട് ഒരുതരം തൈലവും ഉണ്ടാക്കുന്നതു നന്നെന്ന് എപ്പോൾ നമ്മുടെ നാട്ടുകാരിൽ ചിലർക്കെങ്കിലും തോന്നിയോ, അപ്പോൾതന്നെ, നമ്മുടെ രാജ്യത്തിനു നല്ലകാലം വന്നുവെന്നു പറയാം. ഇപ്പോൾ കേവലം വേലിത്തടങ്ങളാക്കാനും നാട്ടുവൈദ്യന്മാരും മാത്രം ഉപയോഗിച്ചുപോരുന്ന 'അമരി'യെന്ന ചെടിയിൽനിന്നു നീലം ഉണ്ടാക്കാൻ തുടങ്ങാത്തതും, അപ്രകാരംതന്നെ, ഈ കേരളത്തിൽ പലദിക്കുകളിലും അന്തർഭവിച്ചുകിടക്കുന്ന 'അഭ്രം', 'അല്യൂമിനീയം' എന്നീലോഹങ്ങളെ ആരും എടുക്കാൻ ശ്രമിക്കാത്തതും എന്തൊരു കഷ്ടമാണ്. ഇപ്പോളെങ്കിലും ഈ വക വിഷയങ്ങളിൽ ബുദ്ധിമാന്മാർക്ക് ഒരു താല്പര്യം ജനിച്ചിട്ടുള്ളതിനെപ്പറ്റി സന്തോഷിക്കേണ്ടതാണ്. എന്നാലും, ജാപ്പാൻ മുതലായ രാജ്യങ്ങളിൽ ഓരോ വ്യവസായങ്ങൾ എത്രയോ ചുരുക്കകാലംകൊണ്ടുണ്ടാവുകയും, പരിപൂർത്തിയെ പ്രാപിക്കുകയും ചെയ്യുന്നതായി കാണുമ്പോൾ ദേശാഭിമാനം നിമിത്തം മനസ്സമാധാനം ഉണ്ടാവുന്നില്ല.

ഇയ്യിടയിൽ ഇൻഡ്യാരാജ്യത്തിന്റെ മിക്കസംസ്ഥാനങ്ങളിലും വ്യവസായവിദ്യാഭ്യാസത്തിനുവേണ്ട ഏർപ്പാടുകളിൽ ചിലതെല്ലാം ചെയ്തിട്ടും, ചെയ്തുവരുന്നും ഉണ്ട്. യന്ത്രകലാവിദ്യാലയങ്ങൾക്കും, അശ്വവൈദ്യാലയങ്ങൾക്കും, കാർഷികവിദ്യാലയങ്ങൾക്കും, ശില്പവിദ്യാലയങ്ങൾക്കും പുറമെ,

കരകൌശലവിദ്യാഭ്യാസത്തിന്നായിത്തന്നെ (൧൯൧൧-ൽ) ൨൩ പള്ളിക്കൂടങ്ങളും അവയിൽ ൪,൫൩൦ വിദ്യാൎത്ഥികളും ഈ ഇൻഡ്യാരാജ്യത്തു് ഉണ്ടു്. ഇവകളിൽ പ്രധാനമായി, പഞ്ചാബിൽ അഞ്ചു പള്ളിക്കൂടങ്ങളും ൨൩൨ വിദ്യാൎത്ഥികളും യുണൈറ്റഡ് പ്രോവിൻസുകളിൽ നാലു സ്കൂളുകളും ൧൩൨ വിദ്യാൎത്ഥികളും, ബങ്കാളത്തു നാലു സ്കൂളുകളും ൨൫൦ വിദ്യാൎത്ഥികളും, ഉണ്ടെന്നാണു കാണുന്നതു്. ബങ്കാളത്തു മിക്ക കോളേജുകളിലും ആലേഖ്യവിദ്യ പഠിപ്പിക്കവാനുള്ള ഏൎപ്പാടുകൾ ഉണ്ടു്. അപ്രകാരംതന്നെ, സെൻട്രൽ പ്രോവിൻസുകളിലും. പക്ഷെ അവിടെ വ്യവസായവിദ്യാലയങ്ങൾ ഇല്ലാത്തതിനു പകരം, മിക്ക സ്കൂളുകളിലും ആശാരിപ്പണി പഠിപ്പിക്കുവാനായി ക്ലാസുകൾ ഏൎപ്പെടുത്തീട്ടുണ്ടു്. മദിരാശിസംസ്ഥാനത്തിൽ, വ്യവസായം തനിച്ചും ഇതരവിഷയങ്ങളോടു വ്യവസായംചേൎത്തും പഠിപ്പിച്ചുപോരുന്ന സ്കൂളുകൾ അനവധിയുണ്ടു്. എങ്കിലും അവയിൽ പ്രധാനങ്ങളായി ആൺകുട്ടികൾക്ക ൨൦-ം പെൺകുട്ടികൾക്ക ൧൧-ം സ്കൂളുകൾ ഉണ്ടു്. ഇതിനു പുറമെ, ആശാരിപ്പണി, മൂശാരിപ്പണി മുതലായവ പഠിപ്പിക്കാൻ വേണ്ട ഏൎപ്പാടുകൾ ചില ഹൈസ്കൂളുകളിൽ ചെയ്തിട്ടും ഉണ്ടു്. ബൊമ്പായിൽ "വിക്ടോറിയാ ടെൿനിക്കൽ ഇൻസ്റ്റിട്യൂട്ട്"എന്ന മഹാപ്രസിദ്ധമായ വിദ്യാലയത്തിനു പുറമെ, വേറെയും അനേക വിദ്യാലയങ്ങളിൽ വ്യവസായവിദ്യാഭ്യാസം നടത്തിപ്പോരുന്നുണ്ടു്.

ഇൻഡ്യയിലെ മുപ്പതുകോടിയിൽപരം ജനങ്ങളുടെ ആവശ്യങ്ങൾക്കു് ഇത്ര ചുരുക്കം പള്ളിക്കൂടങ്ങൾ മതിയാവുകയില്ല. ആയതുകൊണ്ടു വ്യവസായവിദ്യാഭ്യാസത്തിനു പാട്ടുള്ളേടത്തോളം പ്രചാരം ഉണ്ടാക്കാൻ ശ്രമിക്കേണ്ടതു ദേശാഭിമാനികളുടെ കൎത്തവ്യകൎമ്മമാണു്.

പ്രസാരകവ്യവസായത്തിനു ആവശ്യമായ വിദ്യാഭ്യാസത്തിന്റെ പ്രചാരം ഇതുവരെയായിട്ടും മതിയായിട്ടില്ല.

ഈ കാൎയ്യത്തിൽ മദ്രാസ്സസംസ്ഥാനത്തിന്റെ കഥ വളരെ ഭേദമാണ്. പഞ്ചാബിന്റെ കഥയും മോശമില്ല. പ്രസാരകവ്യവസായം അല്ലെങ്കിൽ വാണിജ്യവിദ്യാഭ്യാസം ഇൻഡ്യയുടെ ഇപ്പോഴത്തെ തിടുക്കമായ ആവശ്യങ്ങളിൽ ഒന്നാണെന്നുള്ളതിന് ആക്ഷേപമില്ല. രസതന്ത്രം മുതലായ ശാസ്ത്രങ്ങൾ അഭിവൃദ്ധിയെ പ്രാപിച്ചിട്ടുള്ള ഈ കാലത്തു്, മററുള്ളവരോടു കിടപിടിക്കുവാൻ സകലവ്യാപാരങ്ങളിലും ശാസ്ത്രജ്ഞാനം അത്യാവശ്യമായിട്ടാണ് തീൎന്നിരിക്കുന്നതു്. ശാസ്ത്രജ്ഞാനത്തിന്റെ അപേക്ഷയല്ലാതെ നമ്മുടെ നാട്ടിലെ വണിക്കുകൾക്കും ശില്പികൾക്കും ക്ഷേമാഭിവൃദ്ധിക്കു മറെറന്താണ് ഗതി? വ്യവസായവിദ്യാഭ്യാസം തനിച്ചു പകുതിവഴി മാത്രമേ പോകയുള്ളു. എന്നുതന്നെയല്ല, വാണിജ്യവിദ്യാഭ്യാസത്തിന്റെ അഭാവത്തിൽ ചിലപ്പോൾ വ്യവസായവിദ്യാഭ്യാസം നിഷ്ഫലമായും തീരും. ശിക്ഷിതപടുതയുള്ള ശില്പികളും വണിക്കുകളും, നൂലും സൂചിയുംപോലെയിരിക്കണം. നൂലിനെ വേണ്ടുംവഴിക്കു സൂചിയെങ്ങനെ കൊണ്ടുപോകുന്നുവോ, അപ്രകാരംതന്നെ ശില്പവിദ്യയെ വേണ്ടവഴിക്കു കൊണ്ടുപോകുന്നതു വാണിജ്യമാണ്. വണിക്കിനു ശാസ്ത്രജ്ഞാനത്തിനു പുറമേ, വാണിജ്യത്തിലുള്ള ആധുനികസമ്പ്രദായങ്ങളിൽ പരിചയവും ബുദ്ധിവൈഭവവും കാൎയ്യസ്ഥതയും ഉണ്ടെങ്കിൽ മാത്രമേ, അവിടവിടെപ്പെട്ടുകിടക്കുന്ന വ്യവസായങ്ങളെ യോജിപ്പിക്കാനും തന്നിമിത്തം വിവിധങ്ങളായ കച്ചവടങ്ങളെ സംയോജിപ്പിക്കുവാനും ആകപ്പാടെ നാട്ടിനു ക്ഷേമത്തെ ഉണ്ടാക്കാനും സാധിക്കയുള്ളു. ഈ വിഷയത്തിൽ മററുള്ള തൊഴിൽക്കാർ, വക്കീലന്മാരാകട്ടെ, ഉദ്യോഗസ്ഥന്മാരാകട്ടെ, എത്രതന്നെ മിടുക്കന്മാരായാലും, പ്രവേശിച്ചിട്ടു പ്രയോജനമില്ല. അവർ അവരുടെ കുട്ടികളെ ഈ വിഷയം അഭ്യസിപ്പിക്കുകയോ, അല്ലാത്തപക്ഷം, ഈ വിഷയം അഭ്യസിക്കുന്നതിനായി

പള്ളിക്കൂടങ്ങൾ ഏൎപ്പെടുത്തുകയോ, അവക പള്ളിക്കൂടങ്ങൾക്കു ധനസഹായം ചെയ്കയോ ആകുന്നു വേണ്ടതു്. വ്യവസായങ്ങളുടെ അപേക്ഷയുള്ള സ്ഥലങ്ങളെ കണ്ടുപിടിക്കുന്നതും, അവിടെ അതിനുവേണ്ട ഏൎപ്പാടുകൾ കാലതാമസം കൂടാതെ ചെയ്യുന്നതും, തന്റെ പരിശ്രമശീലംകൊണ്ടു ക്രമേണ അതിനെ വൎദ്ധിപ്പിച്ചു തനിക്കും മററുള്ളവൎക്കും പൂൎണ്ണോപകാരപ്രദമാക്കിത്തീൎക്കുന്നതും നമ്മുടെ വ്യവസായന്ത്രണയാണു്.

പുത്തേഴത്തു രാമൻമേനോൻ ബി. എ.

൧൩. ധൎമ്മശാസ്ത്രത്തിന്റെ മൂലതത്വം

മനുഷ്യരുടെ നടത്തയുടെ ഗുണദോഷങ്ങളെക്കുറിച്ചു വിചാരിക്കുന്ന ശാസ്ത്രമാകുന്നു ധൎമ്മശാസ്ത്രം. ചിലതെല്ലാം നല്ലതു്, മററു ചിലതെല്ലാം ചീത്ത എന്നു് മാത്രം പറഞ്ഞാൽ അതു ശാസ്ത്രമായില്ല. സൽപ്രവൃത്തികളിൽ അന്തൎഭവിച്ചിരിക്കുന്ന നിയമങ്ങളെ വിശദീകരിക്കയാണു ധൎമ്മശാസ്ത്രത്തിന്റെ കൃത്യം.

മനുഷ്യർ സാധാരണ നല്ലതെന്നുവച്ചിരിക്കുന്ന ഗുണങ്ങളേയും പ്രവൃത്തികളേയും ശരിയായി പരിശോധിച്ചാൽ സദ്വൃത്തിയുടെ പ്രധാനതത്വങ്ങൾ വെളിപ്പെടും. ഇതു പറഞ്ഞതുകൊണ്ടു പൊതുജനാഭിപ്രായമാണു സദ്വൃത്തിയുടെ വേര് എന്നു വിചാരിച്ചുകൂടാ; ഇതു സദ്വൃത്തിയുടെ തത്വങ്ങളെ നിൎണ്ണയിക്കാനുള്ള ഒരു മാൎഗ്ഗം മാത്രമാകുന്നു. പൊതുജനാഭിപ്രായം പലപ്പോഴും സന്മാൎഗ്ഗതത്വങ്ങൾക്കു വിപരീതമായിരിക്കാൻ എളുപ്പമുണ്ടു്. ഇങ്ങനെ സംഭവിക്കുന്നതു സദ്വൃത്തിക്കു വിപരീതമായ അഭിപ്രായം മനുഷ്യൎക്കുണ്ടായിട്ടല്ല. സാധാരണ മനുഷ്യർ ഏതെങ്കിലും ഒരു

സംഭവങ്ങളെക്കുറിച്ചു സൂക്ഷ്മമായ അറിവു സമ്പാദിക്കുന്നതിലും അതിനെക്കുറിച്ചു നല്ലവണ്ണം ആലോചിക്കുന്നതിലും ശ്രദ്ധ കാണിക്കുന്നവരാകുന്നു എന്നാലും അരോഗാവസ്ഥയിലിരിക്കുന്ന ഒരു ജനസമുദായത്തിൽ പൊതുജനാഭിപ്രായം മിക്കവാറും സന്മാർഗ്ഗതത്വങ്ങൾക്കു് അനുസരണമായിത്തന്നെ ഇരിക്കും.

ധർമ്മം അല്ലെങ്കിൽ കർത്തവ്യകർമ്മം എന്നതു് എല്ലാവരാലും അനുസരിക്കപ്പെടേണ്ടതാണെന്നു പൊതുവെ ബോധമുണ്ടു്. ആരെങ്കിലും ഏതെങ്കിലും ഒരു സന്ദർഭത്തിൽ അയാളുടെ കർത്തവ്യകർമ്മം ചെയ്യാതിരുന്നാൽ നാം അയാളെ കുററം പറയുന്നു; ഇന്നതാണു് അയാൾ ചെയ്യേണ്ടിയിരുന്നതെന്നും നാം അഭിപ്രായപ്പെടുന്നു. നല്ലതിനെ അറിയുന്നതിനും അതനുസരിച്ചു പ്രവർത്തിക്കുന്നതിനും മനുഷ്യനു ശക്തിയുണ്ടെന്നുള്ള കാര്യം മുൻപറഞ്ഞ സംഗതികളിലെല്ലാം അന്തർഭവിച്ചിരിക്കുന്നു. കർത്തവ്യകർമ്മം എന്നതിനു് അർത്ഥംതന്നെ ഉണ്ടാകേണമെങ്കിൽ മനുഷ്യന്നാവിധ പരിതസ്ഥിതികളെ ജയിച്ചു നല്ലതിനെത്തന്നെ തിരഞ്ഞെടുക്കാൻ ശക്തിയുണ്ടെന്നു സമ്മതിക്കണം.

ആത്മസ്വാതന്ത്ര്യം എന്നതു വെറും മായയാണെന്നും പരിതസ്ഥിതികളാണു നടത്തയെ നിശ്ചയിക്കുന്നതെന്നും ചിലർ അഭിപ്രായപ്പെടുന്നു. മനുഷ്യർ പരിതസ്ഥിതികൾക്കു് അധീനപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു എന്നു പറയുന്നതിന്റെ അർത്ഥത്തെപ്പററി കുറച്ചു് ആലോചിച്ചുനോക്കാം. നടത്ത, സ്ഥിതികളെ അനുസരിച്ചിരിക്കുമെന്നു പറയുമ്പോൾ വെറും പുറമെയുള്ള സ്ഥിതികളെ മാത്രം അർത്ഥമാക്കിയാൽ ഈ അഭിപ്രായം തീരെ നിസ്സാരവും നിരർത്ഥവുമായിത്തീരുന്നു. പുറമെയുള്ള സ്ഥിതികൾ ഒന്നുപോലെതന്നെയിരുന്നാലും രണ്ടുപേർ വളരെ വ്യത്യാസമുള്ള വിധത്തിൽ പ്രവർത്തിക്കുമെന്നുള്ളതിനു തർക്കമില്ല. ഒരു സത്യവാനായ പൊല്ലീസ്സുകാരനും ഒരു പിടിച്ചുപറിക്കാരനും പണം കയ്യിലുള്ള ഒരു

യാത്രക്കാരനെ ഏകാന്തമായി ഒരു വഴിയിൽവച്ചു കണ്ടാൽ രണ്ടുപേരുടെയും പ്രവൃത്തികൾ ഭിന്നമായിരിക്കുമെന്നു തീർച്ചതന്നെ.

ഇവരുടെ വ്യത്യാസപ്പെട്ട നടവടികൾ അവരുടെ വളർച്ചയ്ക്കിടയ്ക്കും മററുമുണ്ടായ പരിതസ്ഥിതികളെ അനുസരിച്ചിരിക്കുമെന്നാണു നിശ്ചയവാദികളുടെ തർക്കം. ഇതും സാധുവല്ല. എത്ര പുറകോട്ടു പോയാലും, മുജ്ജന്മങ്ങളെക്കൂടെ അനുവദിച്ചാലും അന്തഃകരണശക്തിയെ പരിതസ്ഥിതികളുടെ ഫലമായി തള്ളുവാൻ സാധിക്കയില്ല. എപ്രകാരം നോക്കിയാലും അന്തഃകരണശക്തിയും പരിതസ്ഥിതികളും ഉണ്ടെന്നു വ്യക്തമാണ്. അന്തഃകരണശക്തിയും പരിതസ്ഥിതികളും അന്യോന്യം ബാധിക്കുന്നുണ്ട്. ഒരു കല്ലിനെപ്പോലെ വെറും പരിതസ്ഥിതികൾക്ക് അടിമയായി വിചാരിക്കാൻ പാടില്ല. അതിന്റെ നടത്ത അതിന്റെ സ്വഭാവത്തിന്റെ പരിതസ്ഥിതികളുടെയും ഫലമാകുന്നു. അതുകൊണ്ടു സ്വഭാവവും പരിതസ്ഥിതികളും വെവ്വേറെ സ്ഥിതിചെയ്യുന്നുവെന്നു സമ്മതിക്കണം. ഇതു സമ്മതിച്ചാൽ മനുഷ്യനു പ്രവർത്തനാസ്വാതന്ത്ര്യമുണ്ടെന്നും സമ്മതിക്കാതെ നിവൃത്തിയില്ല. അങ്ങനെയല്ലാത്തപക്ഷം എല്ലാം പരിതസ്ഥിതികൾതന്നെയെന്നു പറയേണ്ടിവരും. പക്ഷേ ഇതു തർക്കവിഷയത്തെ വിടുകയാണ്. അതുപോലെതന്നെ എല്ലാം അന്തഃകരണശക്തിയാണെന്നും സാധിക്കാം. നടത്ത പരിതസ്ഥിതികളെ അനുസരിക്കുന്നുവെന്നു പറയുന്നതു് അബദ്ധമാണെന്നു മുമ്പേ കാണിച്ചുവല്ലോ.

ചിലർ സ്വാതന്ത്ര്യം എന്നുവച്ചാൽ ഉദ്ദേശമില്ലാത്ത പ്രവൃത്തി ചെയ്യുന്നതിനുള്ള ശക്തിയാണെന്ന് അഭിപ്രായപ്പെടുന്നു. ഇതു അബദ്ധമാണ്. തക്ക കാരണം കൂടാതെ പ്രവർത്തിക്കുന്നതു ആവേഗമാകുന്നു. ഇതു സ്വാത

ന്ത്രമായ പ്രവൃത്തിക്കു നേരെ വിപരീതമാണ്. അതുകൊണ്ടു സ്വാതന്ത്ര്യം ഇതല്ല.

വാസ്തവത്തിൽ മനുഷ്യനു സ്വാതന്ത്ര്യമുണ്ടു്. മനുഷ്യന്റെ പ്രവൃത്തികളെ നിശ്ചയിക്കുന്നതിനു പരിതസ്ഥിതികൾക്കും ശക്തിയുണ്ടു്. സാധാരണ മനുഷ്യർ പലപ്പോഴും പരിതസ്ഥിതികൾക്കു് അടിമപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. എന്നാൽ അവയെ ജയിക്കുന്നതിനും മനുഷ്യനു ശക്തിയുണ്ടു്. നിശ്ചിതമായ ചില ഫലങ്ങൾ ഉണ്ടാക്കുന്നവയായ ചില പ്രവൃത്തിരീതികളെ തുടങ്ങുന്നതിനുള്ള ശക്തിയാകുന്നു സ്വാതന്ത്ര്യം.

ദേഹസ്ഥിതി, വിദ്യാഭ്യാസം മുതലായവ ഒരുവിധത്തിൽ മനുഷ്യന്റെ പ്രവൃത്തികളെ നിർണ്ണയിക്കുന്നു എന്നു പറയാം. ശീലം അല്ലെങ്കിൽ സ്വഭാവം എന്നതു നിശ്ചിതമായാൽ ഒരു മനുഷ്യന്റെ പ്രവൃത്തികൾ ഒരു രീതിയെ അനുസരിച്ചിരിക്കുന്നു. സ്വാതന്ത്ര്യവാദി ഇതിനെ നിഷേധിക്കുന്നില്ല. പുറമെയുള്ള അവസ്ഥകൾ ഏതുവിധമായിരുന്നാലും അവയ്ക്കു കീഴടങ്ങുകയോ, അവയെ ജയിക്കയോ ചെയ്യുന്നതു മനുഷ്യന്റെ ആത്മശക്തിയാകുന്നു. തന്റെ സ്വഭാവം തന്റെ നടത്തയെ നിശ്ചയിക്കുന്നതുകൊണ്ടു മനുഷ്യൻ സ്വതന്ത്രനാകുന്നു എന്നാണു സ്വാതന്ത്ര്യവാദി പറയുന്നതു്. ഞാൻ അനുസരിക്കുന്ന നിയമങ്ങൾ എന്റെ നിയമങ്ങളാണു്. അവ എന്റെ നിയമങ്ങളാണെന്നു ഞാൻ അറിയുകയും ചെയ്യുന്നു. ആ സ്ഥിതിക്കു ഞാൻ അടിമയാണെന്നു പറയുന്നതെങ്ങനെ? ഈ വാസ്തവത്തെ പ്രധാനതത്വജ്ഞാനികളിലാരും നിഷേധിക്കുന്നുണ്ടെന്നു തോന്നുന്നില്ല.

മനുഷ്യന്റെ സ്വഭാവം പാരമ്പര്യത്താലും അതിന്റെ വികാസം പരിതസ്ഥിതികളാലും വളരെ ബാധിക്കപ്പെടുന്നവയെന്നുള്ളതു നിസ്തർക്കമാണു്. മഹാസ്വാതന്ത്ര്യവാദിയായ കാർലൈൽപോലും ഇതു സമ്മതിക്കുന്നു.

എന്നാൽ എല്ലാവരും അവരവരുടെ പാരമ്പര്യസ്വത്തായ സ്വഭാവത്തെ കഴിയുന്നതും നല്ലവണ്ണം ഉപയോഗിക്കാൻ കടപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. സ്വഭാവത്തിൽ അധഃപതനവും ഉൽഗമനവും വരാം.

മനുഷ്യൻ ഒരു ആത്മാവായതുകൊണ്ട് അവനു സ്വാതന്ത്ര്യമുണ്ട്. ഒരു മനുഷ്യന്റെ പതിവായ സ്വഭാവത്തിൽ നിന്നാണ് ഒരു പ്രവൃത്തി ഉത്ഭവിക്കുന്നത് എങ്കിൽ അതു സ്വതന്ത്രമാകുന്നു. ചില അവസരങ്ങളിൽ നാം ആവേശംകൊണ്ടു പ്രവർത്തിക്കുന്നു. അപ്പോൾ നാം സ്വതന്ത്രരല്ല. എങ്കിലും നാം നമ്മുടെ പ്രവൃത്തിയുടെ ഫലത്തിന് ഉത്തരവാദികളാണ്, എന്തുകൊണ്ടെന്നാൽ ആവേശംകൊണ്ടു മതിമറന്നു പ്രവർത്തിക്കാതിരിക്കത്തക്കവണ്ണം ശീലിക്കുന്നതു നമ്മുടെ കടമയാകുന്നു. ഒരു മനുഷ്യനുള്ള സ്വാതന്ത്ര്യത്തിനും മറ്റൊരാൾക്കുള്ളതിനും തമ്മിൽ വളരെ വ്യത്യാസം വരാം. സ്വാതന്ത്ര്യം ആത്മശക്തിയെ അനുസരിച്ചിരിക്കുന്നു. മൃഗങ്ങളുടെ സ്വാതന്ത്ര്യം മനുഷ്യരുടെ സ്വാതന്ത്ര്യത്തെക്കാൾ വളരെ താണതരത്തിലുള്ളതാണ്. സ്വാതന്ത്ര്യത്തിൽ ഏറ്റക്കുറവുകൾ ഉണ്ട്. ആത്മവികാസം അധികമാകുംതോറും സ്വാതന്ത്ര്യവും അധികമാകുന്നു. വിശിഷ്ടജ്ഞാനമുള്ള ആത്മാവിനാണ് ഏറ്റവും പൂർണ്ണമായ സ്വാതന്ത്ര്യമുള്ളത്. പരമാത്മാവിനാണു പരമസ്വാതന്ത്ര്യമുള്ളത്.

സാധാരണ മനുഷ്യരിൽ പലപ്പോഴും അന്യോന്യവിപരീതമായി പ്രവർത്തിക്കുന്ന മൂന്നു ശക്തികളുണ്ടെന്നു പറയാം 1. ജന്തുധർമ്മങ്ങളെ അനുസരിച്ചു പ്രവർത്തിക്കുന്ന ആവേശം. 2. പതിവായുള്ള സ്വഭാവം. 3. പരമാത്മാവ്. ഈ മൂന്നാമത്തേതിൽ മാത്രമെ മഹാത്മാക്കൾ ഇഷ്ടപ്പെടുന്നുള്ളു. നാം ജീവിതകാലത്തിൽ പലപ്പോഴും പരമാത്മാവിന്റെ പ്രേരണകൾക്കു വിപരീതമായി പ്രവ

ർത്തിച്ചിട്ടുണ്ടെങ്കിലും മിക്കവരും ആ ആത്മാവിന്റെ അധികാരത്തെ സമ്മതിക്കുന്നു. പരമാത്മാവിങ്കൽതന്നെ ലയിക്കുന്നതാണു ജീവിതത്തിന്റെ ഉദ്ദേശ്യം. ഈ ആത്മാവുതന്നെയാണു ലോകത്തിന്റെ പരമതത്വം. ഈ സ്ഥിതിയിലാണു് ഉത്തമമായ സ്വാതന്ത്ര്യം നാം അനുഭവിക്കുന്നതു്.

ജി. രാമൻമേനോൻ എം. എ.

---

൩൪. കാലപരിമാണങ്ങൾ.

കാലം എന്നതു ലോകത്തിലുള്ള സകലജനസമുദായത്താലും അംഗീകരിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്ന ഒരു പദാർത്ഥമാകുന്നു. അതു നമ്മുടെ ചക്ഷുരാദീന്ദ്രിയങ്ങൾക്കു വിഷയമല്ലാത്തതും അത്യന്താധീനമായിട്ടുള്ളതും ആണെങ്കിലും അതിനു നമ്മുടെ സകല വ്യവഹാരങ്ങളിലും ഒഴിച്ചുകൂടാത്തതായ ഒരു സംബന്ധമുള്ളതുകൊണ്ടാകുന്നു അതിനെ ഒരു പദാർത്ഥമായി ഗണിക്കുന്നതു്. ഇതുപോലെ "ദിക്കു" മുതലായ അതീന്ദ്രിയങ്ങളായ വേറെ ചില പദാർത്ഥങ്ങളേയും വ്യവഹാരസൗകര്യത്തിനുവേണ്ടി നാം സ്വീകരിച്ചുവരാറുണ്ടല്ലൊ. ഇങ്ങനെ ഇന്ദ്രിയഗോചരങ്ങളായ യാതൊരു ലക്ഷണങ്ങളും ഇല്ലാത്ത പദാർത്ഥങ്ങളെ "അമൂർത്തദ്രവ്യ"ങ്ങളെന്നു പറഞ്ഞുവരുന്നു. ലോകവ്യവഹാരത്തിൽ സൗകര്യത്തിനുവേണ്ടി ഈ വക അമൂർത്തദ്രവ്യങ്ങളെ കല്പനാഭേദംകൊണ്ടു സാവയവങ്ങളാക്കി പരിണമിപ്പിക്കുന്നു. പ്രകൃതവിഷയമായ കാലത്തിനു "ഭൂതം, വർത്തമാനം, ഭവിഷ്യത്തു്" ഇങ്ങനെ മൂന്നു പ്രധാനാവയവങ്ങളെയും, ആ ഓരോ അവയവങ്ങൾക്കും "ക്ഷണാദി കല്പാന്തപര്യന്ത"ങ്ങളായി അനേകം അവാന്തരവിഭാഗങ്ങളെയും കല്പിച്ചു് അവയെ ആശ്രയിച്ചു നാം വ്യവഹരിച്ചുവരുന്നു.

എന്നാൽ ക്ഷണാദികളായ അവയവങ്ങളുടെ കല്പനയിങ്കൽ ലോകത്തിലുള്ള ഓരോ ജനസമുദായവും തമ്മിൽ തമ്മിൽ ഈഷൽഭേദത്തോടുകൂടിയ പല മതങ്ങളെയും അവലംബിക്കുന്നുണ്ടെങ്കിലും, മേല്പറഞ്ഞ ഭൂതാദിപ്രധാനാവയവങ്ങളെ സംബന്ധിച്ചേടത്തോളം യാതൊരു ജനസമുദായത്തിന്നും ഭിന്നാഭിപ്രായമുള്ളതായിക്കാണുന്നില്ല. എന്തെന്നാൽ നമ്മുടെ മനസ്സിലുള്ള വിചാരങ്ങളെപ്പററി നാം മററൊരാളോടെന്തെങ്കിലും പറയുന്നതായാൽ ആ വിചാരത്തിന്നു വിഷയമായ കാൎയ്യം കഴിഞ്ഞതോ അല്ലെങ്കിൽ ഇപ്പോൾ നടക്കുന്നതോ അഥവാ മേലിൽ സംഭവിപ്പാൻ പോകുന്നതോ ആയിരിക്കേണമല്ലോ. അതുകൊണ്ടു സൎവ്വ വ്യവഹാരങ്ങളിലും കഴിഞ്ഞതു്, ഇപ്പോൾ നടക്കുന്നതു്, വരാൻ ഭാവിക്കുന്നതു് എന്നിങ്ങനെയുള്ള മൂന്നിൽ ഏതെങ്കിലും ഒരു കാലഭേദത്തെ കാണിക്കാതെ യാതൊന്നും ആൎക്കും പറവാൻ കഴിയുന്നതല്ല. അതിനാൽ നമ്മുടെ സകല വ്യവഹാരങ്ങളിലും കാലത്തിന്നു നിത്യസംബന്ധമുണ്ടെന്നുള്ളതു് ആൎക്കും നിൎവ്വിവാദമാകുന്നു.

ഇങ്ങനെ ലോകവ്യവഹാരങ്ങളിലെല്ലാം നിത്യസംബന്ധമുള്ളതായും അനാദ്യന്തമായും ഇരിക്കുന്ന കാലത്തിന്നു ഭൂതാദികളായ മൂന്നു പ്രധാനാവയവങ്ങളെ കല്പിച്ചതുകൊണ്ടുമാത്രം വ്യവഹാരസൌകൎയ്യം മതിയാകാത്തതിനാൽ ഓരോ ജനസമുദായങ്ങളും കാലദേശാദിഭേദത്തെയും, സമുദായനിയമത്തെയും അനുസരിച്ചു ഗതാനുഗതികന്യായേന കാലത്തിന്നു് അനേകം അവാന്തരവിഭാഗങ്ങളെ കല്പിക്കുകയും അവയെ അനുസരിച്ചു് അതാതു സമുദായങ്ങൾ പരമ്പരയാ വ്യവഹരിച്ചുവരികയും ചെയ്യുന്നതു അനുഭവവേദ്യമാകുന്നു. ഈ ഘട്ടത്തിൽ, ലോകോല്പത്തി മുതൽ പ്രളയകാല പൎയ്യന്തം ലൌകികങ്ങളായ ഓരോ വിഷയങ്ങളെ തങ്ങൾ പൂൎവ്വജന്മാരിൽനിന്നു് അനന്തരജാതന്മാർ പരമ്പരയാ

പ്പെടുന്നതെന്നും അറിഞ്ഞതിനാൽ മുൻപറഞ്ഞ ഒരു സൌരദിനത്തിൽ ചന്ദ്രന്റെ ഗതി എത്രയെന്നുള്ള കണക്ക് ശരിപ്പെട്ടുതുടങ്ങിവരികയും അതോടുകൂടി ചന്ദ്രന്റെ തേജോവൃദ്ധിക്ഷയങ്ങളുടെ കാരണം ഇന്നതെന്നും ഒരു സംവത്സരത്തിലുള്ള കാലനിയമം ഇന്നതെന്നും സിദ്ധിച്ചതിനാൽ ഒരു സൌരമാസത്തിൽ ചന്ദ്രൻ പ്രദക്ഷിണം ചെയ്യാൻ വേണ്ടിവരുന്ന ഒരു സ്പഷ്ടസമയം ഇന്നതെന്നു കണ്ടുപിടിക്കയും, ആ സമയത്തെ ഒരു 'ചാന്ദ്രമാനദിനം' എന്നു കല്പിക്കയും, അപ്രകാരം സ്വഭാവേന തേജോഹീനനായ ചന്ദ്രന്റെ തേജസ്സു വർദ്ധിച്ചുവന്നു പൂർണ്ണപ്രകാശം ഉണ്ടാവുന്നതിനെല്ലാം വേണ്ടതായ പതിനഞ്ചു ചാന്ദ്രമാനദിനങ്ങളെ ഒരു ശുക്ലപക്ഷമെന്നും അതുപോലെ തേജഃക്ഷയം വന്നു ചന്ദ്രൻ കേവലം പൂർവ്വസ്ഥിതിയെ പ്രാപിക്കുന്നതിനെല്ലാം വേണ്ടതായ അത്രയും ദിനങ്ങളെ, കൃഷ്ണപക്ഷമെന്നും നിർദ്ദേശിക്കയും ഓരോ പക്ഷത്തിലും ഒന്നാമത്തേതു മുതൽ പതിനഞ്ചാമത്തേതുവരെ ഉള്ള ദിവസങ്ങൾക്കു പ്രഥമ (പ്രതിപദം) മുതലായ പേരുകളെ കല്പിക്കയും ചെയ്തിരിക്കുന്നു.

ഇപ്രകാരം പ്രാചീനന്മാർക്ക്, കാഴ്ചയിൽ ചന്ദ്രനേക്കാൾ പ്രകാശവും വലിപ്പവും കുറഞ്ഞതായി കാണപ്പെടുന്നു. എങ്കിലും നിയതഗതികളാകകൊണ്ടു ചെവ്വേറെ കണ്ടറിഞ്ഞിരിക്കുന്നതും, വ്യവഹാരസൌകര്യത്തിനു വേണ്ടി ചൊവ്വ, ബുധൻ, വ്യാഴം, ശുക്രൻ, ശനി എന്നിങ്ങനെ പേർ കൊടുക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നതും ആയ വേറെ അഞ്ചു ഗോളങ്ങൾക്കും ആകാശമണ്ഡലത്തിൽ ചില പ്രത്യേകചലനങ്ങൾ ഉള്ളതായും, ആ ചലനത്തിൽ അവ ഓരോന്നും ചിലപ്പോൾ പ്രത്യക്ഷങ്ങളായും, അപ്രത്യക്ഷങ്ങളായും കാണപ്പെട്ടതിനാൽ ആ വഴിക്ക് അവയുടെ ചലനകാലത്തിന്റെ സൂക്ഷ്മമായ ഗണന തിട്ടപ്പെടുത്തുകയും അതുകൊണ്ടു ആ അഞ്ചു ഗോളങ്ങളെപ്പറ്റി അറിവുവർദ്ധിച്ചുവരികയും

ചെയ്തു. അതിന്റെ ശേഷം മേല്പറയപ്പെട്ട ഓരോ ദേവന്മാരെക്കൊണ്ടും— ഈ ഏഴു ഗോളങ്ങളിൽ ഓരോന്നിനെ അധിഷ്ഠാനദേവതകളാക്കി കല്പിച്ച് ഓരോ ദിവസങ്ങൾക്കും— ഞായർ, തിങ്കൾ എന്നിങ്ങനെ അതാതു ഗോളങ്ങളുടെ പേരുകളെ സങ്കല്പിക്കുകയും ചെയ്തു. ഇങ്ങനെയാകുന്നു ഇപ്പോൾ നാം വ്യവഹരിച്ചുവരുന്ന ആഴ്ചകൾ അല്ലെങ്കിൽ വാരങ്ങൾ എന്ന സങ്കല്പങ്ങളായിട്ടുള്ളതു്.

മുൻവിവരിച്ചിരിക്കുന്നപ്രകാരം ചന്ദ്രന്റെ ഒരു പ്രദക്ഷിണകാലത്തിൽ ദിവസംപ്രതി ചന്ദ്രനോടടുത്തു ചില നക്ഷത്രങ്ങളെ നിയമേന കണ്ടുവരികയാൽ അവയുടെ സ്ഥിതി എങ്ങനെയെന്നറിവാനായിട്ടുണ്ടായ പ്രയത്നത്തിന്റെ ഫലമായി അവയിൽ ഓരോന്നും ചന്ദ്രാദികളെപ്പോലെ പ്രത്യേകഗതിയോടുകൂടിയവയല്ലെന്നും, ഒരു ചക്രത്തിന്റെ അരങ്ങൾ(പല്ലുകൾ)പോലെ ഒരു ക്ലിപ്തമായ ദൂരത്തിൽ സ്ഥിതിചെയ്യുന്നവയാണെന്നും കണ്ടുപിടിക്കുകയും ചെയ്തു. ആ നക്ഷത്രങ്ങൾക്കു(ഭാസിക്കുന്നവ=ശോഭിക്കുന്നവ എന്നർത്ഥമായി) 'ഉഡുക്കൾ' എന്നും അവയുടെ സമുദായത്തിനു 'ഭഗണം' അല്ലെങ്കിൽ 'ജ്യോതിശ്ചക്രം' എന്നും പേരു കൊടുക്കുകയും ആ ജ്യോതിശ്ചക്രത്തിന് ഒന്നായിട്ടൊരുഗതി(ചലനം)ഉണ്ടെന്നും ആ ചലനത്തിനു വേണ്ടുന്ന സമയം ഏകദേശം ചന്ദ്രന്റെ ഒരു പ്രദക്ഷിണകാലത്തേക്കാൾ അല്പം കുറവാണെന്നും മനസ്സിലാക്കുകയും ചെയ്തു.

അതിനാൽ എല്ലായ്പോഴും പ്രദക്ഷിണം ശീലിക്കുന്നനായ ചന്ദ്രൻ തന്റെ ഒരു പ്രദക്ഷിണം കഴിച്ചു പുറപ്പെട്ട സ്ഥലത്തെത്തുമ്പോഴേക്കു ജ്യോതിശ്ചക്രം അതിന്റെ ഒരു പ്രദക്ഷിണം കഴിച്ചു കുറച്ചുകൂടി കടന്നുപോകുന്നതിനാൽ ഓരോ ദിവസത്തിലും ചന്ദ്രനോടടുത്തു കാണുന്ന നക്ഷത്രം അല്ലെങ്കിൽ "ഉഡു" മറ്റൊന്നായി കാണപ്പെടുന്നു എങ്കിലും ഈ മാറ്റത്തിനു ഒരു പ്രത്യേകനിയമവും കണക്കും

ഉള്ളതുകൊണ്ടു ചന്ദ്രന്റെ ഓരോ പ്രദക്ഷിണത്തിലും പതിവായി ഇന്നിന്ന നക്ഷത്രങ്ങൾ ചന്ദ്രനോടടുത്തുണ്ടായിരിക്കുന്നതാണെന്നുള്ള നിയമം സിദ്ധിപ്പാനിടവന്നുവെന്നുമാത്രമല്ല; ജ്യോതിശ്ചക്രത്തിന്റെ അംശങ്ങൾ അല്ലെങ്കിൽ പല്ലുകൾപോലെയിരിക്കുന്ന മേല്പറഞ്ഞ ഭാഗങ്ങൾ (അല്ലെങ്കിൽ നക്ഷത്രങ്ങൾ) ഇരുപത്തേഴാണെന്നു തീൎച്ചപ്പെടുത്തുകയും, അതോടുകൂടിത്തന്നെ ചന്ദ്രന്റെ ഒരു പ്രദക്ഷിണസമയത്തിൽനിന്നു ജ്യോതിശ്ചക്രത്തിന്നു് ഒരു തിരിച്ചിൽ തിരിവാൻ എത്ര സമയം വേണമെന്നു സിദ്ധിക്കുകയും ആ സമയത്തെ ഒരു "നാക്ഷത്രമാസദിന"മെന്നു കല്പിക്കുകയും ചെയ്തിരിക്കുന്നു. ഇങ്ങനെ ഓരോ ദിവസത്തിലും ചന്ദ്രനോടടുത്തുകാണുന്ന നക്ഷത്രങ്ങളെ അടിസ്ഥാനമാക്കികല്പിച്ചിരിക്കുന്ന ഓരോ നാക്ഷത്രമാസദിനത്തിന്നു് അശ്വിനീദേവന്മാർ മുതലായ ചില ദേവതമാരെ കല്പിച്ചു് ആ ദേവതമാരുടെ നാമധേയത്തെത്തന്നെ ആവക നക്ഷത്രങ്ങൾക്കും നിൎദ്ദേശിക്കുകയും ചെയ്തിട്ടാണു് അശ്വിനി അല്ലെങ്കിൽ അശ്വതി മുതലായ നാക്ഷത്രദിനങ്ങളുടെ സങ്കല്പം ഉണ്ടായിത്തീൎന്നിട്ടുള്ളതു്.

ഇതുവരെ പറഞ്ഞിട്ടുള്ളതിൽനിന്നു സൌരം, ചാന്ദ്രം, നാക്ഷത്രം ഇങ്ങനെ മൂന്നു ദിനമാനങ്ങൾ ഉണ്ടെന്നും അവയിൽവെച്ചു സമയദൈൎഘ്യം ഏററവും കൂടുന്നതു സൌരദിനത്തിനും ഏററവും കുറയുന്നതു നാക്ഷത്രദിനത്തിന്നുമാണെന്നും സിദ്ധിച്ചുവല്ലോ. ഈ മൂന്നു വിധദിനമാനങ്ങളെക്കൊണ്ടും മാസസംവത്സരാദികല്പനം ചെയ്യുവാറുണ്ടെങ്കിലും "ചാന്ദ്രനക്ഷത്ര"ങ്ങളെ ഹിന്തുക്കൾ അവരുടെ ശ്രൌതസ്മാൎത്താദികളായ ചില കൎമ്മങ്ങളിൽ സ്വീകരിക്കാറുള്ളതല്ലാതെ മററുള്ള ലോകവ്യവഹാരങ്ങളിൽ മിക്കതും സൌരമാനത്തെത്തന്നെയാകുന്നു അധികം ഉപയോഗിച്ചുവരുന്നതു്. എന്നാൽ മുഹമ്മദീയർ ചാന്ദ്രമാനത്തെ അവരുടെ

കർമ്മാനുഷ്ഠാനങ്ങളിലും ലോകകാര്യങ്ങളിലും പ്രത്യക്ഷ സ്വീകരിച്ചുവരുന്നതെന്നു് അഭിമാനിക്കാറുണ്ടെങ്കിലും സകല ജനങ്ങളും ഒരുപോലെ പ്രത്യക്ഷാനുഭവംകൊണ്ടു സമ്മതിച്ചുവരുന്നതായ സൌരമാനത്തെ ആശ്രയിച്ചിട്ടാകുന്നു അവയുടെയും കാര്യഗൌരവമുള്ള നില എന്നു് ആരും സമ്മതിക്കുന്നതാണു്.

ഇനി മാസം, ഋതു, സംവത്സരം മുതലായവയുടെ കല്പനത്തിനുള്ള അവലംബം എന്താണെന്നാലോചിക്കാം. ഉത്തരാർദ്ധവാസികളായ നമുക്കും നമ്മുടെ ചുറ്റുമുള്ള ഇതരദേശ്ശികൾക്കും കാലക്രമത്തിൽ സംഭവിച്ചുവരുന്ന പ്രധാനമായിട്ടുള്ള ചില ആവർത്ത്യാവസ്ഥാഭേദങ്ങൾ ഇതിനവലംബമായിരുന്നതും അവ ഇന്നിന്ന സമയങ്ങളിലാണു് ഉണ്ടാകുന്നതു് എന്നും ഉള്ള കാര്യത്തിന്റെ സൂക്ഷ്മപരിശോധനത്തിൽനിന്നാകുന്നു ഋതുക്കൾ എന്നുള്ള ചില കാലവിഭാഗങ്ങളെ കല്പിക്കാനിടയായിട്ടുള്ളതു് എന്നതു തീർച്ചയാണല്ലോ — ചിലപ്പോൾ ചൂടുകാലത്തെപ്പോലെ ഉഷ്ണം വർദ്ധിച്ചും, അതിന്റെശേഷം മഴക്കാലത്തിന്റെ പ്രവേശംകൊണ്ടു ശൈത്യവും, അതിനുശേഷം ചില ദിവസങ്ങളോളം ശീതോഷ്ണങ്ങളുടെ സമാവസ്ഥയും തദനന്തരം മഴക്കാലത്തെക്കാൾ (വർഷമില്ലെങ്കിലും) കുറെക്കൂടി ശൈത്യവും, പിന്നീടു് അതിശൈത്യമുള്ള മഞ്ഞുകാലവും, അതു കഴിഞ്ഞാൽ വീണ്ടും ഒരു ശീതോഷ്ണസമസ്ഥിതിയും പതിവായി സംഭവിച്ചുവരുന്നതെന്നുള്ള സംഗതി വളരെക്കാലത്തെ അനുഭവംകൊണ്ടു ദൃഢമായിത്തീർന്നതിനാൽ ആ വക അവസ്ഥാഭേദങ്ങളും സംഭവിക്കുന്ന കാലനിയമത്തെ ക്ലിപ്തപ്പെടുത്തുകയും ആ കാലത്തിനു് "ഋതുക്കൾ" എന്നു പേരു കല്പിക്കയും, അതിനുശേഷം പിന്നെയും ആ വക അവസ്ഥാഭേദങ്ങളുടെ പരിശോധനയിൽനിന്നു് അവയുടെ സൂക്ഷ്മമായ താരതമ്യജ്ഞാനം സിദ്ധിക്കയും [illegible] സാമാന്യമായി

മെല്ലാണ്ടത്ത ആറുവിധമുള്ള അവസ്ഥാഭേദങ്ങൾക്കവേണ്ടി
വരുന്ന കാലത്തെ ഈരണ്ടാക്കി ഭാഗിക്കാനിടവരികയും
ചെയ്യുന്നതിനാൽ ആ ഓരോ ഭാഗങ്ങൾക്കും "മാസം" എന്നു
ള്ള ഒരു പേര കല്പിക്കയും അതിനശേഷം വ്യവഹാര
സൗകര്യത്തിനവേണ്ടി ആ വക മാസങ്ങൾക്കും ഋതുക്കൾ
ക്കും ഓരോ പ്രത്യേകനാമധേയങ്ങളെ കല്പിക്കകയും ചെ
യ്യുതായി വിചാരിപ്പാൻ ന്യായമുണ്ട്. ഇങ്ങനെ പന്ത്രണ്ടു
മാസങ്ങൾ, അല്ലെങ്കിൽ ആറു ഋതുക്കൾ കഴിയുമ്പോൾ
ലോകാവസ്ഥ വീണ്ടും പൂൎവ്വസ്ഥിതിയെ പ്രാപിക്കുന്നതി
നാൽ അങ്ങിനെയുള്ള ഒരവസ്ഥാപരിവൎത്തനകാലത്തിന്നു
സംവത്സരമെന്ന പേര കല്പിക്കകയും ചെയ്തു. ഇത്രയും
കഴിഞ്ഞപ്പോൾ അനാദ്യന്തമായും അപരിച്ഛേദ്യമായും ഇ
രിക്കുന്ന കാലത്തെക്കുറിച്ചുള്ള വ്യവഹാരത്തിന്നു നമുക്കത്യാ
വശ്യമുള്ളതായ മാനസാധനങ്ങളുടെ ബാഹുല്യം മിക്കതും തീ
ൎന്നു എന്നു കണ്ടിട്ടായിരിക്കാം, ഇതിന്നുമേലുള്ള കാലപരി
മാണങ്ങളെയെല്ലാം ഈ സംവത്സരങ്ങളുടെ ആവൎത്തനം
കൊണ്ടുതന്നെ കഴിച്ചുകൂട്ടിയാൽ മതിയെന്നു കല്പിച്ചതു
പോലെ തോന്നത്തക്കവണ്ണം പൂൎവ്വാചാൎയ്യന്മാർ അവരുടെ
കാലപരിമാണവിഷയത്തിലുള്ള പ്രയത്നത്തിന് ഇവിടെ
വെച്ച് ഏറ്റവും വലുതായ ഒരു വിച്ഛിത്തി വരുത്തിയിരി
ക്കുന്നതായി കാണപ്പെടുന്നു.

ഇപ്പോൾ ഒരു ദിവസംമുതൽ ഒരു സംവത്സരംവരെ
യുള്ള കാലാവയവങ്ങളെക്കുറിച്ചു നാം വ്യവഹരിച്ചുവരുന്ന
മാനസാധനങ്ങളെ മിക്കതിനെയും പറഞ്ഞുവല്ലൊ. ഇനി
ദിവസത്തെക്കാൾ ചെറുതായിട്ടുള്ള ഓരോ കാലവിഭാഗങ്ങ
ളെക്കുറിച്ചും ഇതുപോലെതന്നെ ഓരോ അളവുകളെയും
അവയുടെ സംജ്ഞകളെയും കല്പിച്ചിട്ടുണ്ട്. ഇക്കാൎയ്യ
ത്തിൽ ഓരോ ദേശത്തും ഓരോ കാലത്തും ഓരോ ജനസമു
ദായത്തിലും പലവിധത്തിലുള്ള അഭിപ്രായഭേദങ്ങൾ ഉണ്ടാ

ഷിട്ടുണ്ടെന്ന പറയാതിരിപ്പാൻ നിവൃത്തിയില്ല. എന്തെന്നാൽ ഹിന്തുക്കൾ ഒരു രാവും പകലും കൂടിയതായ ഒരു ദിവസത്തെ അറുപതാക്കി ഭാഗിച്ച് അതിൽ ഒരു ഭാഗത്തിന നാഴിക (ഘടിക) എന്നും, ആ ഓരോ നാഴികയുടെയും അറുപതിൽ ഒരംശത്തിന്ന വിനാഴിക (വിഘടിക) എന്നും പേരുകല്പിച്ചിരിക്കുന്നതുകൂടാതെ പിന്നെയും അസംഖ്യം ചെറിയ ചെറിയ കാലാവയവങ്ങളെ കല്പിച്ച് അവയ്ക്കും ഓരോ പേരുകൾ കൊടുക്കുകയും, ആ വക സമയങ്ങളെ ക്ലിപ്തപ്പെടുത്തുന്നതിന്ന മുമ്പറഞ്ഞ സൂൎയ്യചന്ദ്രാദിഗോളങ്ങളുടെ ചലനാദിഭേദത്തെ അടിസ്ഥാനമാക്കി ചില കണക്കുകളെ നിശ്ചയിച്ചു വ്യവസ്ഥപ്പെടുത്തുകയും ചെയ്തിരിക്കുന്നു. എന്നാൽ വേറെ ചിലർ മറെറാരുപ്രകാരത്തിൽ ഒരുദിവസത്തെ ഇരുപത്തിനാലാക്കി ഭാഗിച്ച് ഒരു ഭാഗത്തിന്ന മണിക്കൂറെന്നും, മണിക്കൂറിന്റെ അറുപതിൽ ഒരു ഭാഗത്തിന് ഒരു മിനിട്ടെന്നും മിനിട്ടിന്റെ അറുപതിൽ ഒരു ഭാഗത്തിന്ന സെക്കൻറ് എന്നും പേരുകൊടുക്കയും അവയെ അനുസരിച്ച വ്യവഹരിച്ചുവരികയും ചെയ്യുന്നു. ഇങ്ങനെ ഒരു സംവത്സരംമുതൽ കീഴ്പോട്ട ചെറുതചെറുതായി ഒരു ക്ഷണംവരെയുള്ള കാലപരിമാണത്തെ സ്ഥപിപ്പിക്കുന്നതിലേക്കെല്ലാറ്റെ സൂൎയ്യാദിഗോളങ്ങളുടെ ചലനത്തെ ആശ്രയിക്കുന്നതു ചില ദേശത്തിലും ചില കാലത്തിലും അസാദ്ധ്യമായിത്തീരുവാൻ സംഗതിയുള്ളതുകൊണ്ട് അതിലേക്കായി പലവിധത്തിലും അനേകം യന്ത്രങ്ങളെയും കണ്ടുപിടിച്ചിട്ടുണ്ട്.

കെ. പരമേശ്വരമേനോൻ.

൧൫. ദിവാൻ ശങ്കരവാരിയർ.

ഇന്ത്യയിലുള്ള മററു സാമന്തരാജ്യങ്ങളെ അപേക്ഷിച്ചു കൊച്ചിയ്ക്കുള്ള മെച്ചം മുഴുവനും പുറമെ പ്രകാശിപ്പാൻ തുടങ്ങിയതു് അടുത്ത കാലത്താകുന്നെങ്കിലും ആ പരിഷ്കാരസൌധത്തിന് അസ്തിവാരമിട്ടു തറകെട്ടിയിട്ടു കാലം കുറെച്ചെന്നിരിക്കുന്നു. മഹത്തായ ആ സംരംഭം നടത്തിയ മാന്യപുരുഷന്മാർ ദിവാൻ ശങ്കരവാരിയരവർകളും അദ്ദേഹത്തിന്റെ പുത്രനായ ശങ്കുണ്ണിമേനോനവർകളും, ആയിരുന്നു. കൊച്ചിരാജ്യത്തിൽ ഭരണകാൎയ്യത്തിനുപയുക്തങ്ങളായി ഇന്നു കാണുന്ന എല്ലാപരിഷ്കാരങ്ങളിലും ഈ അച്ഛനും മകനും പങ്കുണ്ട്. ക്രിസ്ത്വബ്ദം ആയിരത്തെണ്ണൂററിനാല്പതു മുതൽ ആയിരത്തെണ്ണൂററി അയ്മ്പതാറുവരെയുള്ള പതിനാറുകൊല്ലം കൊച്ചിയിലെ മുഖ്യഭരണാധികാരിയായിരുന്ന ശങ്കരവാരിയരവർകൾക്ക് ഈ രാജ്യത്തിലെ ഭരണസമ്പ്രദായത്തിൽ പല ഭേദഗതികളും ചെയ്വാൻ സൌകൎയ്യം ലഭിച്ചു. ബുദ്ധിമാനും, ധീരനുമായിരുന്ന അദ്ദേഹം ആ അവസരത്തെ ലേശവും പാഴാക്കാതെ മുഴുവനും ഉപയോഗപ്രദമായ വിധത്തിൽതന്നെ വിനിയോഗിക്കയും ചെയ്തു. പിതാവിന്റെ ഭരണപരിപാടി നല്ലവണ്ണം ഗ്രഹിച്ചിരുന്ന ശങ്കുണ്ണിമേനോനവർകൾതന്നെ അടുത്ത ഭരണാധികാരിയായിത്തീൎന്നതോടുകൂടി കൊച്ചിക്കാരുടെ ഭാഗ്യം ഉച്ചസ്ഥിതിയിലായി. ശങ്കുണ്ണിമേനോനവർകൾക്ക ശങ്കരവാരിയർ ചെയ്തുവച്ച പ്രവൃത്തി പുഷ്ടിപ്പെടുത്തുവാൻമാത്രമല്ല, അദ്ദേഹം വിചാരിച്ചുവച്ചിരുന്നവയും സംഗതിവശാൽ സൌകൎയ്യം കിട്ടാതിരുന്നവയുമായ കാൎയ്യങ്ങൾകൂടി നടപ്പിൽവരുത്തുവാൻ സാധിച്ചു. കാലോചിതമായ വിദ്യാഭ്യാസംകൂടിയുണ്ടായിരുന്നതിനാൽ ശങ്കുണ്ണിമേനോനവർകൾക്ക ശങ്കരവാരിയരെക്കാൾ വലിയ ഒരു സ്ഥാനം

കൊച്ചിരാജ്യചരിത്രത്തിൽ സിദ്ധിപ്പാനിടവന്നെങ്കിലും സ്വകൃത്തിൽ പുത്രന്റെ ആ വിജയത്തിനുകൂടി കാരണഭൂതൻ പിതാവായിരുന്നുവെന്നു പറയാതെ നിവൃത്തിയില്ല. ൧൦൩൫ മുതൽ ൧൦൫൪ വരെയുള്ള ശങ്കുണ്ണിമേനോനവർകളുടെ സുദീർഘമായ ഭരണകാലത്തിൽ അദ്ദേഹം ഇവിടെ വരുത്തിയ ഭരണമാററങ്ങളിലും പരിഷ്കാരങ്ങളിലും ഒരു വലിയ ഭാഗം ശങ്കരവാരിയരവർകളുടെ മനോരാജ്യങ്ങളുടെ ഒരു പ്രയോഗപരിപാടിമാത്രമായിരുന്നുവെന്നു ചരിത്രംകൊണ്ടുതന്നെ തെളിയിപ്പാൻ സാധിക്കും.

ശങ്കരവാരിയർ അദ്ദേഹത്തിന്റെ സമകാലീനന്മാരായിരുന്ന, സർ. ദിനകരറാവു, സർ സാലർജങ്ങ് എന്നിവരെപ്പോലെതന്നെയുള്ള ഒരു രാജ്യതന്ത്രജ്ഞനും ഭരണനിപുണനും ആയിരുന്ന അദ്ദേഹത്തിന്റെ പേരിനു് അത്രമാത്രം പ്രസിദ്ധിയോ പ്രചാരമോ സിദ്ധിക്കാതിരിപ്പാനുള്ള കാരണം, അദ്ദേഹം സ്വദേശംവിട്ടു പുറത്തിറങ്ങാതിരുന്നതുതന്നെയാണു്. അതുനിമിത്തം അദ്ദേഹത്തിന്റെ അവസരം മുഴുവനും കൊച്ചിക്കാരുടെ ക്ഷേമത്തിനുവേണ്ടിത്തന്നെ വിനിയോഗിപ്പാൻ അദ്ദേഹത്തിനു സൌകൎയ്യം കിട്ടി. ബ്രിട്ടീഷിലോ മററുവല്ല സാമന്തരാജ്യങ്ങളിലോ ഉദ്യോഗം ഭരിപ്പാൻ അദ്ദേഹം പോയിരുന്നുവെങ്കിൽ ഇന്നു് ഇന്ത്യയിലെ മഹാന്മാരായി ഗണിച്ചുവരുന്ന, സർ ടി. മുത്തുസ്വാമി അയ്യർ മുതലായ മാന്യന്മാരുടെ കൂട്ടത്തിൽ ഒരു സ്ഥാനം ശങ്കരവാരിയരവർകൾക്കും കിട്ടുമായിരുന്നു. അദ്ദേഹത്തിനു് അതിനുള്ള സന്ദർഭം ലഭിക്കാതിരുന്നില്ല. ദക്ഷിണഭാരതത്തിലെ സാമന്തരാജ്യങ്ങളുടെ കൂട്ടത്തിൽ ഒരു മാന്യസ്ഥാനമുള്ള തിരുവിതാംകൂറിലെ മന്ത്രിസ്ഥാനത്തേക്കു് അദ്ദേഹത്തെ ക്ഷണിക്കുകയുണ്ടായി. എന്നാൽ വാരിയരവർകൾ അതു വിനയത്തോടുകൂടി നിഷേധിക്കുകയാണുണ്ടായതു്. അന്യരാജ്യത്തിൽചെന്നു പണിയെടുത്തു

ഭോഗം പണവും സമ്പാദിക്കുന്നതിനെക്കാൾ ശ്രേഷ്ഠമായിട്ടുള്ളതു സ്വദേശത്തിനുവേണ്ടി വേലചെയ്തു ബുദ്ധിമുട്ടുകയാണെന്ന് അദ്ദേഹം മനസ്സിലാക്കിയിരുന്നു. ഇതാണു് ഒരു യഥാർത്ഥസ്വദേശസ്നേഹിയുടെ ലക്ഷണം. സ്വദേശസ്നേഹിയാണെന്നു മറ്റുള്ളവരെ ധരിപ്പിപ്പാൻ പണിപ്പെടുന്ന ഇന്നത്തെ പ്രമാണികൾ ഈ തത്വം ഇദ്ദേഹത്തിന്റെ ജീവിതത്തിൽനിന്നു പഠിക്കുന്നതു പ്രത്യേകിച്ചും നന്നായിരിക്കും.

ശങ്കരവാരിയരവർകൾ ജനിച്ചതു് ൯൫൭ ജനുവരി ൨൨-ാംനു-യാണു്. ഇപ്പോൾ കൊച്ചിരാജ്യത്തിൽ സമ്പത്തും സന്തതിയുംകൊണ്ടു് ഏററവും വലിയനിലയിലുള്ള തറവാട്ടുകളിൽ ഒന്നായിത്തീർന്നിട്ടുള്ള ഏടക്കുന്നിവാരിയം അന്നു വളരെ പാവപ്പെട്ട ഒരു കുടുംബം മാത്രമായിരുന്നു. തന്നിമിത്തം ശങ്കരവാരിയരവർകളുടെ മാതാപിതാക്കന്മാരെപ്പററി പ്രത്യേകമൊന്നും അന്വേഷിക്കേണ്ടതില്ല. അഥവാ അന്വേഷിച്ചാൽതന്നെ വിശേഷിച്ചൊന്നും അറിവാൻ നിവൃത്തിയുമില്ല. ഏടക്കുന്നിക്ഷേത്രത്തിലെ കഴകപ്രവൃത്തികൊണ്ടാണു് അവർ നിത്യവൃത്തി കഴിച്ചുകൂട്ടിയിരുന്നതു്. ശങ്കരവാരിയരവർകൾ അദ്ദേഹത്തിന്റെ മാതാവിന്റെ മൂത്തമകനാണു്. താഴെ അഞ്ചു സഹോദരിമാരും രണ്ടു സഹോദരന്മാരും ഉണ്ടായിരുന്നു. മററുവാരിയവാസിക്കുട്ടികളെപ്പോലെ ഇദ്ദേഹത്തെയും ചെറുപ്പത്തിൽതന്നെ എഴുത്തുപള്ളിയിൽ വിദ്യാഭ്യാസത്തിന്നയച്ചു. അക്കാലത്തു സാമാന്യം പ്രസിദ്ധിയുള്ള ഒരു സംസ്കൃതപണ്ഡിതനായിരുന്ന കുട്ടഞ്ചേരിവാരിയത്തു ശൂലപാണിവാരിയർക്കായിരുന്നു അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഗുരുനാഥനാവാൻ ഭാഗ്യംസിദ്ധിച്ചതു്. വിദ്യാഭ്യാസകാലത്തു് അദ്ദേഹം അനുഭവിച്ചിട്ടുള്ള കഷ്ടപ്പാടുകളെക്കുറിച്ചു പലകഥകളും നാട്ടുകാർ പറഞ്ഞുകേട്ടിട്ടുണ്ടു്. പക്ഷെ അതിൽ അധികഭാഗവും വിശ്വാസയോഗ്യങ്ങളായിത്തോന്നുന്നില്ല.

അന്നത്തെ സമ്പ്രദായത്തിനനുസരിച്ചു് ഒരു സാമാന്യ വിദ്യാഭ്യാസം സമ്പാദിച്ചശേഷം, എന്തെങ്കിലും സർക്കാരുദ്യോഗം കിട്ടുന്നതിന്നാണു ശങ്കരവാരിയർ പരിശ്രമിച്ചതു്. (അമ്പലം വെടിപ്പുവരുത്തുന്നതും മാലകെട്ടുന്നതും മാത്രം വേലയായിക്കരുതി *കാലംകഴിപ്പാൻ അദ്ദേഹത്തിന്നു തീരെ മനസ്സുണ്ടായിരുന്നില്ല.) വാരിയരവർകളുടെ ഈ ആഗ്രഹം സഫലമാകുന്നതിന്നു, വലിയ ബുദ്ധിമുട്ടൊന്നും വേണ്ടിവന്നില്ല. അന്നു് എറണാകുളം ജില്ലാജഡ്ജി കൊച്ചുണ്ണി ശങ്കരമേനോനവർകളായിരുന്നു. അദ്ദേഹം ഉദപാനിവാരിയരവർകളുടെ ഒരു പഴയ ശിഷ്യനുമായിരുന്നു. ഈ പാർശ്വംനോക്കി ഗുരുനാഥന്റെ ഒരു ശിപാർശയോടുകൂടി വാരിയരവർകൾ ജഡ്ജിയെച്ചെന്നുകണ്ടു. ഒഴിവൊന്നും വരായ്കയാൽ ഏകദേശം ഒരുകൊല്ലംമുഴുവനും ഉഴല്പരായിത്തന്നെ കഴിയേണ്ടിവന്നു. അപ്പോഴേക്കും അവിടെ ഒരു ചെറിയ ഗുമസ്തൻപണി കിട്ടി. അന്നത്തെ ശമ്പളം 4 പണം (1ക. 2ണ. 4പൈ.) ആയിരുന്നു.

1819-ൽ നഞ്ചപ്പയ്യരെ കൊച്ചിയിലെ ഒന്നാമത്തെ ദിവാനായി നിയമിച്ചു. അദ്ദേഹം ഇവിടെ വന്ന ഉടനെ ഭരണരീതികളിൽ പല മാററവും വരുത്തിയ കൂട്ടത്തിൽ ഹജൂർകച്ചേരി ഒന്നു പരിഷ്കരിച്ചു. ഈ വക തിരിമറികൾ നിമിത്തം ശങ്കരവാരിയരവർകൾ ഹജൂർകച്ചേരിയിൽ ഒരുദ്യോഗസ്ഥനായിത്തീർന്നു. ശമ്പളത്തിലും കുറച്ചു മെച്ചം കിട്ടി. നഞ്ചപ്പയ്യർ ഭരണവിഷയത്തിൽ തഴക്കവും പഴക്കവും ഉള്ള ഒരുദ്യോഗസ്ഥനായിരുന്നതിനു പുറമെ ഒരു നല്ല സംസ്കൃതപണ്ഡിതനും ആയിരുന്നു. വാരിയരവർകളും സാമാന്യം നല്ല ഒരു വിദ്വാനായിരുന്നതിനാൽ ദിവാൻജിക്കു അദ്ദേഹത്തെക്കുറിച്ചു പ്രത്യേകമൊരു പ്രതിപത്തിയുണ്ടാവാനിടവന്നു. ഉടനെ അദ്ദേഹത്തെ ദിവാന്റെ സ്വന്തം ഗുമസ്തനായി നിയമിക്കയും ചെയ്തു. ഈ നിലയിൽ അദ്ദേഹം

ദിവാനോടുകൂടി കൊച്ചിരാജ്യം മുഴുവനും സഞ്ചരിച്ചിട്ടുണ്ടു."

24-ാമത്തെ വയസ്സിൽ അദ്ദേഹത്തെ ദിവാന്റെ ഹെഡ്രായസമാക്കി. 11 കൊല്ലം ഈ ഉദ്യോഗത്തിൽ തന്നെ ഇരുന്നു. ഒഴിവുള്ള സമയങ്ങളിൽ ഇംഗ്ലീഷുപഠിപ്പാൻ ദിവാൻജി ഉപദേശിച്ചതനുസരിച്ച്, അന്നു ദിവാന്റെ ഇംഗ്ലീഷുഗുരുക്കായിരുന്ന ഒരു ദ്വിഭാഷ്യന്റെ കീഴിൽ, അദ്ദേഹം പഠിപ്പാൻ തുടങ്ങി. ഭാരമേറിയ പല പണികളുടെയും ഇടയിലാണ് പഠിച്ചിരുന്നതെങ്കിലും കുറച്ചുകാലംകൊണ്ടു് അദ്ദേഹം ഇംഗ്ലീഷിൽ എഴുത്തുകളും മററും എഴുതുവാനും സംസാരിപ്പാനും വേണ്ടുന്ന അറിവു സമ്പാദിച്ചു. കൊച്ചിയിലെ ഇംഗ്ലീഷുപണ്ഡിതന്മാരിൽ അദ്വിതീയനും "സ്റ്റേറ്റുമാന്വൽ" മുതലായ പല നല്ല ഗ്രന്ഥങ്ങളുടെയും കർത്താവുമായ സി. അച്യുതമേനോനവർകൾ ശങ്കരവാരിയരുടെ ജീവചരിത്രത്തിൽ ഇങ്ങനെ പറയുന്നു. "അദ്ദേഹം മററാരുടെയും സഹായം കൂടാതെ തയ്യാറാക്കിയ മെമ്മോറാണ്ടങ്ങളും എഴുത്തുകളും ഞാൻ കണ്ടിട്ടുണ്ട്. അവയെല്ലാം സാമാന്യം നല്ല ഇംഗ്ലീഷിലാണ് എഴുതീട്ടുള്ളതു്. അങ്ങിങ്ങും അല്പാല്പം ചില വ്യാകരണപ്പിഴകളും മററുമുണ്ടെങ്കിലും അതൊന്നും അത്ര സാരമാക്കാനില്ല."

ശങ്കരവാരിയരുടെ ഉൽഗതി അദ്ദേഹത്തിന്റെ ബന്ധുക്കളെ ഏറെക്കണ്ടു സന്തോഷിപ്പിച്ചുവോ അത്രകണ്ടു തന്നെ അദ്ദേഹത്തിന്റെ ശത്രുക്കളെ ദുഃഖിപ്പിക്കയും ചെയ്തു. അദ്ദേഹത്തോടൊന്നിച്ചു ജോലി ചെയ്തിരുന്ന പല ഗൃഹസ്ഥന്മാരും ഈ ഉൽഗതിയിൽ അസൂയാലുക്കളായിത്തീർന്നു. അവർ പലവിധത്തിലും വാരിയരവർകളെ ദ്രോഹിച്ചുനോക്കുകയും ചെയ്തു. ഇങ്ങനെയുള്ള ചില ശത്രുക്കൾ ഒന്നിച്ചുചേർന്നു് 1822-ൽ ദിവാന് ഒരു ആക്ഷേപഹർജി കൊടുത്തു. വാരിയർ എല്ലാവരേയും കൈക്കൂലി വാങ്ങീട്ടുണ്ടെന്നായിരുന്നു അതിലെ മുഖ്യമായ ആക്ഷേപം. നഞ്ചപ്പയ്യക്കു വാരിയ

ളുടെ സ്വഭാവത്തെക്കുറിച്ചു നല്ല അറിവുണ്ടായിരുന്നു. അതിനാൽ അദ്ദേഹം ആക്ഷേപത്തെക്കുറിച്ചു് ആദ്യത്തിൽ യാതൊരന്വേഷണവും ചെയ്തില്ല. എന്നാൽ വാരിയർക്കു ദിവാൻെറ ഈ നയം പിടിക്കായ്കയാൽ അതിനെക്കുറിച്ചു തക്കതായ നടപടി നടത്തുവാൻ അദ്ദേഹംതന്നെ ദിവാൻജിയോടപേക്ഷിച്ചു. അതുപ്രകാരം ഹരജി നിയമപ്രകാരം ന്യായാധിപതിസ്ഥ മജിസ്ത്രേട്ടുകളും വാരിയരുടെ പേരിൽ മുറയ്ക്കു കേസ്സു നടത്തുകയും ചെയ്തു. സത്യം വാരിയരുടെ പക്ഷമായിരുന്നുവെന്നു പറയേണ്ടതില്ലല്ലോ. ഹരജിക്കാർക്ക് അതിനു വിരോധമായി വേണ്ടത്ര തെളിവുണ്ടാക്കാൻ കഴിഞ്ഞില്ല. ഒടുവിൽ വാരിയരവർകൾ നിർദ്ദോഷിയാണെന്നു തെളിയുകയും ഹരജി തള്ളിപ്പോകയും ചെയ്തു.

ഹെഡ് രായസമാധികാരം കിട്ടുന്നതിനു കുറച്ചുമുമ്പായി വാരിയർ തൊട്ടേക്കാട്ടു കുഞ്ഞിപ്പിള്ള അമ്മ എന്ന മഹിളാമണിയെ സംബന്ധംചെയ്തു. അന്നു കേവലം ഒരിടത്തരംനായർ കുടുംബമായിരുന്ന ആ തറവാട്ടുകാർക്ക് ഇന്നു കാണുന്ന സമ്പത്തും പദവിയുമെല്ലാം വാരിയരുടെ മഹിമകൊണ്ടു സിദ്ധിച്ചതാണ്. ഭാഗ്യവതിയായ ആ ഭാര്യയിൽ അദ്ദേഹത്തിനു ശങ്കുണ്ണിമേനോൻ, ഗോവിന്ദമേനോൻ എന്നിരണ്ടു സന്താനങ്ങളുണ്ടായി. ഇവ രണ്ടുപേരും പിന്നീടു കൊച്ചിയിലെ ദിവാൻസ്ഥാനത്തിരിക്കയും ചെയ്തിട്ടുണ്ട്. കുഞ്ഞിപ്പിള്ള അമ്മ 35-ാമത്തെ വയസ്സിൽ മരിച്ചുപോയി. തൻെറ ഭർത്താവിൻെറ ഉൽഗ്ഗതി അവർക്കു കാണ്മാൻ കഴിഞ്ഞുവെങ്കിലും അതിൻെറ ഫലം മുഴുവനും അനുഭവിപ്പാൻ സാധിച്ചില്ല. ഭാര്യ മരിച്ചു മൂന്നുകൊല്ലം കഴിഞ്ഞശേഷം വാരിയർ കരുപ്പത്തു കുഞ്ചിയമ്മയെ വിവാഹം ചെയ്തു. ഇവർ ഒരു വിധവയായിരുന്നു. മുമ്പത്തെ ഭർത്താവിൻെറ സന്താനങ്ങളായി ഒരു മകനും ഒരു മകളും അവർക്കുണ്ടായിരുന്നു. കുഞ്ചിഅമ്മയുടെ ആ പുത്രിയെയാണു 1845-ൽ ശങ്കുണ്ണിമേനോൻ വിവാഹംചെയ്തതു്.

1825-ൽ നഞ്ചപ്പയ്യർ മരിച്ചു. അതിനുശേഷം ശേഷഗിരി റാവു ദിവാനായി. അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഭരണം കുറച്ചുകാലത്തേക്കേ നിലനിന്നുള്ളു. അസ്വാസ്ഥ്യം ഉദ്യോഗത്തിൽനിന്നു പിരിച്ചുകളഞ്ഞു. പിന്നീടു ദിവാൻസ്ഥാനത്തു വന്നതു് എടമന ശങ്കരമേനവനായിരുന്നു. അഞ്ചു കൊല്ലം നിന്ന ഇദ്ദേഹത്തിന്റെ ഭരണം കൊച്ചിരാജ്യത്തിൽ അനാവധി കുഴപ്പങ്ങളുണ്ടാക്കി. അവസാനം മദിരാശിഗവർമ്മെണ്ടിന്റെ നിർബ്ബന്ധത്താൽ ശങ്കരമേനവനെ പിരിക്കുകയും അദ്ദേഹത്തിന്റെ അഴിമതികളെക്കുറിച്ചു് അന്വേഷിച്ചതിൽ കുറ്റക്കാരനെന്നു കാണുകയാൽ 5 കൊല്ലത്തേക്കു ശിക്ഷിക്കുകയും ചെയ്തു. ശങ്കരവാരിയരവർകളും ഇക്കാലത്തു ഹജൂർ ശിരസ്തദാരായിരുന്നു. ശങ്കരമേനോന്റെ അഴിമതികളിലൊന്നും പങ്കുകൂടാതെ ഉദ്യോഗം നിലനിർത്തിക്കൊണ്ടു പോരുവാൻ അക്കാലത്തു് അദ്ദേഹം സാമാന്യത്തിലധികം ബുദ്ധിമുട്ടേണ്ടിവന്നിട്ടുണ്ടു്.

1834-ൽ ജെ. ഏ. കസമേജർ (Casamajar) എന്ന സായ്പിനെ കൊച്ചിതിരുവിതാംകൂർ രാജ്യങ്ങളുടെ റസിഡണ്ടായി നിയമിച്ചു. ഇദ്ദേഹത്തിന്റെ ആഗമനത്തോടുകൂടി വാരിയരുടെ ഉദ്യോഗജീവിതത്തിന്റെ ഗതിയൊന്നുമാറി. സായ്പിനു് ഈ നാട്ടിലെ സമ്പ്രദായങ്ങളൊന്നും അറിവുണ്ടായിരുന്നില്ല. അതിനാൽ ഭരണകാര്യത്തിൽ നല്ല തഴക്കമുള്ള ഒരു ഉദ്യോഗസ്ഥന്റെ സഹായം അത്യാവശ്യമായിരുന്നു. ശങ്കരവാരിയരെയാണു് ഇതിനു തിരഞ്ഞെടുത്തതു്. അതോടുകൂടി അദ്ദേഹത്തിനു ഹജൂരിൽനിന്നു വിട്ടു റസിഡണ്ടാപ്പീസ്സിലേക്കു പോരേണ്ടതായിവന്നു. എങ്കിലും ഹജൂർ ശിരസ്തദാരുടെ ഉദ്യോഗത്തിൽത്തന്നെയാണു് അപ്പോഴും അദ്ദേഹത്തെ വച്ചുകൊണ്ടിരുന്നതു്. റസിഡണ്ടാപ്പീസ്സിൽ ചെന്നതോടുകൂടി അദ്ദേഹത്തിന്റെ കാര്യശേഷിയും സാമർത്ഥ്യവും കുറെക്കൂടി പ്രകാശിച്ചു. റസിഡണ്ടിനു് അദ്ദേഹത്തിന്റെ പേരിൽ വലിയ തൃപ്തിയും

വിശ്വാസവുമായി. ഇതിന്റെയെല്ലാം ഫലമായി വാരിയർ ദിവാൻപേഷ്കാരുദ്യോഗത്തിലേക്കു കയററംകിട്ടി. 1836-ൽ അദ്ദേഹത്തെ അതിൽ സ്ഥിരപ്പെടുത്തുകയും ചെയ്തു. അപ്പോഴും പ്രവൃത്തി റസിഡണ്ടാപ്പീസ്സിലായിരുന്നതാനും.

റസിഡണ്ടിന്റെ ഉപദേഷ്ടാവായിരുന്ന കാലത്തു കൊച്ചി തിരുവിതാംകൂർ എന്നീ രണ്ടു രാജ്യങ്ങളുടെയും ക്ഷേമത്തിന്നുവേണ്ടി പലതുംചെയ്വാൻ വാരിയർക്കു കഴിഞ്ഞിട്ടുണ്ട്. ഭരണവിഷയത്തിൽ ആ കാലത്തു് ഈ രണ്ടുരാജ്യങ്ങളിലും വരുത്തിയിട്ടുള്ള മാററങ്ങളിലെല്ലാം അദ്ദേഹത്തിന്നു പങ്കുണ്ട്.

കൊച്ചിയിൽ അക്കാലത്തു കോഴവാങ്ങാത്ത ഉദ്യോഗസ്ഥന്മാരുണ്ടായിരുന്നില്ലെന്നുതന്നെ പറയാം. ജഡ്ജിമാരും മജിസ്ത്രേട്ടുമാരുംകൂടി പരസ്യമായി കൈക്കൂലിവാങ്ങിയിരുന്നു. ഈ സമ്പ്രദായം സർവ്വത്ര പരന്നുപിടിച്ചിരുന്നതുകൊണ്ടു കോഴവാങ്ങുന്നതു് ഒരു കുററമാണെന്ന ധാരണകൂടി ആൎക്കും ഉണ്ടായിരുന്നില്ല. ശങ്കരവാരിയർ റസിഡണ്ടാപ്പീസ്സിലായിരിക്കുന്ന കാലത്തു് ഇക്കാൎയ്യത്തിൽ ചില മാററങ്ങൾ വരുത്തി. അന്നു തൃശ്ശൂർ ജില്ലാജഡ്ജിയായിരുന്ന ഒരു ക്രിസ്ത്യൻ വാരിയർക്കു ഒരു കത്തെഴുതുകയുണ്ടായി. റസിഡണ്ടിനെയും ദിവാനെയും വശീകരിച്ചു് അയാൾക്ക് ഉദ്യോഗത്തിൽ ഒരു കയററം വാങ്ങിക്കൊടുക്കണമെന്നും അതിന്നു പ്രതിഫലമായി വാരിയർക്കു് ഒരു നല്ല സംഖ്യ കൊടുക്കാമെന്നുമായിരുന്നു എഴുത്തിലെ സാരം. വാരിയർ ഈ എഴുത്തു റസിഡണ്ടിന്റെ മുമ്പാകെ വെച്ചു. സായ്പ് ആ ക്രിസ്ത്യനെ ഉദ്യോഗത്തിൽനിന്നു പിരിച്ചു് അയാളുടെപേരിൽ വേണ്ടുന്ന നടപടികൾ നടത്തുവാനായി രാജാവിനോടാവശ്യപ്പെടുകയും ചെയ്തു. പക്ഷെ, രാജാവു് ഇതൊന്നുംവേഗത്തിൽ സമ്മതിച്ചില്ല. കൈക്കൂലി കൊടുക്കാമെന്നു പറയുന്നതുമാത്രമല്ല, കൊടുക്കുന്നതും വാങ്ങുന്നതുംകൂടി കുററമ

ല്ലാത്ത സ്ഥിതിക്കു പെട്ടെന്നൊരാളെ ഇങ്ങനെ പിടിച്ചു ശിക്ഷിക്കാൻ മടിതോന്നുന്നതിൽ അത്ഭുതമില്ലല്ലൊ. ഒടുവിൽ സാക്ഷിന്റെ നിർബ്ബന്ധപ്രകാരം അയാളെ ഉദ്യോഗത്തിൽനിന്നു പിരിക്കുകമാത്രം ചെയ്തു. ശങ്കരവാരിയർ ഇതുകൊണ്ടു തൃപ്തിപ്പെട്ടില്ല. കൈക്കൂലി വാങ്ങുന്ന ഉദ്യോഗസ്ഥന്മാരെ കഠിനമായി ശിക്ഷിക്കുന്നതാണ് എന്നൊരു രാജശാസനം ഉടനെ എല്ലാ ഉദ്യോഗസ്ഥന്മാൎക്കും അയപ്പിച്ചു. അതോടുകൂടി പരസ്യമായി കോഴ വാങ്ങുന്ന സമ്പ്രദായം നിന്നുപോകയും ചെയ്തു. ശങ്കരമേനോന്റെ ശേഷം കൊച്ചിയിൽ ദിവാനായി വന്നതു വെങ്കിടസുബ്ബയ്യരായിരുന്നു. ഭരണനിപുണനും സത്യവാനുമായ ഈ ദിവാൻജി ആറുകൊല്ലം രാജ്യം ഭരിച്ചു. ശങ്കരവാരിയൎക്ക് ഇദ്ദേഹത്തെ വളരെ ബഹുമാനമായിരുന്നുവെങ്കിലും ദിവാൻജിയുടെ ശ്രദ്ധ എത്താത്ത കാൎയ്യങ്ങൾ റസിഡണ്ടുമുഖാന്തരം അദ്ദേഹത്തിനു ചൂണ്ടിക്കാണിക്ക പതിവായിരുന്നു. ഒരിക്കല്, നിരത്തുവഴികൾ, പാലങ്ങൾ, ജലസഞ്ചാരമാൎഗ്ഗങ്ങൾ മുതലായവയുണ്ടാക്കേണ്ടുതിനെക്കുറിച്ചു വാരിയർ ഒരു വലിയ സ്കീം തയ്യാറാക്കി ദിവാൻജിക്കയക്കയുണ്ടായി. ദിവാൻ അതു വളരെ സമ്മതിച്ചു. പക്ഷെ പണമില്ലായ്കയാൽ നടപ്പിൽവരുത്താൻ സാധിച്ചില്ല.

ഇങ്ങനെയിരിക്കുമ്പോഴാണ് 1838-ൽ രാജ്യഭാരം കയ്യേററ രാമവൎമ്മമഹാരാജാവും ദിവാൻ വെങ്കിടസുബ്ബയ്യരും തമ്മിൽ തീരെ സുഖമില്ലാതായതു്. ധനസംബന്ധമായ ചില കാൎയ്യങ്ങളാണ് ഇതിന്റെ ഹേതു. നേത്യാരമ്മക്കും രാജകുടുംബത്തിലേക്കും അനുവദിച്ചിട്ടുള്ള ചെലവുസംഖ്യയെപ്പററി രാജാവും ദിവാനും തമ്മിൽ ചില അഭിപ്രായഭേദങ്ങൾ വന്നു. ഈ നിമിത്തം വെങ്കിടസുബ്ബയ്യരെ പിരിക്കുവാൻ രാജാവു മേൽക്കോയ്മക്കെഴുതി. ബ്രിട്ടീഷ് ഗവൎമ്മെണ്ട് ആദ്യം ഇതു സമ്മതിച്ചില്ലെങ്കിലും, ഒടുവിൽ, ശങ്കരവാരിയരെ ദിവാനാക്കാമെന്ന നിശ്ചയത്തിന്മേൽ

വെങ്കിടസുബ്ബയ്യരെ പിരിക്കുവാൻ തീർച്ചയാക്കി. ശങ്കരവാരിയർ ഈ വാദത്തിൽ വെങ്കിടസുബ്ബയ്യരുടെ കക്ഷിക്കാരനായിരുന്നതിനാൽ, മുൻഗാമിയോടുള്ള വൈരസ്യം മഹാരാജാവിനു തന്നോടും ഉണ്ടാകുമെന്നു വിശ്വാസത്തിൽ ദിവാനുദ്യോഗം കയ്യേല്പാൻ നന്നേ മടിച്ചു. ഒടുവിൽ രാജാവു തന്നെ നിർബ്ബന്ധിപ്പാൻ തുടങ്ങി. അപ്പോഴെ ഉദ്യോഗം സ്വീകരിച്ചുള്ളു.

1840 ജനുവരിമാസം 20-ാംനു- (42-ാംവയസ്സിൽ) ശങ്കരവാരിയരവർകൾ കൊച്ചിദിവാനായി. അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഭരണത്തോടുകൂടി കൊച്ചിരാജ്യത്തിന്റെ ചരിത്രം ഒരു പുതിയ ദശയിലേക്കു പ്രവേശിച്ചു. വാരിയർക്കു മുമ്പുണ്ടായ ഭരണകർത്താക്കന്മാരിൽ ചിലർ കാര്യശേഷിയും സാമർത്ഥ്യവുമുള്ളവരായിരുന്നുവെങ്കിലും അന്നന്നു നടക്കേണ്ട കാര്യങ്ങൾ ശരിയായി നടത്തുവാൻ മാത്രമേ അവർ ശ്രമിച്ചുള്ളു. അവ്യവസ്ഥിതമായ ഭരണം നിമിത്തം അനേകം കുഴപ്പങ്ങൾ അടിഞ്ഞുകൂടി വന്നുകൊണ്ടിരുന്നതിനാൽ ഭാവിഭരണം ക്രമപ്പെടുത്തുന്നതിനു പറയത്തക്ക പരിശ്രമം ചെയ്വാൻ അവർക്കു സാധിച്ചില്ല. ധീരനും, കാര്യസാരജ്ഞനുമായ വാരിയർ കാര്യങ്ങൾ ഇങ്ങനെ അയച്ചുവിട്ടില്ല. അദ്ദേഹം ആദ്യന്തം ഏകരൂപമായ മൂലതത്വങ്ങളോടുകൂടിയ ഒരു ഭരണക്രമം സ്ഥാപിപ്പാനാണു പുറപ്പെട്ടതു്.

ഒന്നാമതായി ഗവർമ്മെണ്ടിന്റെ ധനസ്ഥിതി നന്നാക്കാനാണു പുറപ്പെട്ടതു്. അദ്ദേഹം ഭരണം കയ്യേറ്റപ്പോൾ സർക്കാർഖജനാവിലെ കയ്യിരിപ്പു 371 ക മാത്രമായിരുന്നു. ഉദ്യോഗസ്ഥന്മാരുടെ ശമ്പളം മൂന്നും നാലും മാസത്തെ ബാക്കിയായിരുന്നു. മിക്കപ്പോഴും ശമ്പളം പണമായിട്ടല്ല കൊടുത്തിരുന്നതു്; ഉപ്പു്, പുകയില മുതലായി സർക്കാരിൽനിന്നു കൊടുത്തുവരുന്ന സാമാനങ്ങളായിട്ടായിരുന്നു. നികുതി ക്രമത്തിനു പിരിഞ്ഞിരുന്നില്ല.

വാരിയരവർകൾ ഉദ്യോഗസ്ഥന്മാരുടെ ശമ്പളം അതാതു മാസത്തിൽതന്നെ ബാക്കികൂടാതെ കൊടുത്തുതുടങ്ങി. അതോടൊപ്പംതന്നെ പ്രവൃത്തിയിലുള്ള ഉപേക്ഷകൾ ക്ഷമിക്കാതെ ശാസിപ്പാനും തുടങ്ങി. നികുതി ശരിക്കു പിരിഞ്ഞുവന്നു. ഉപ്പ്, പുകയില മുതലായ സാമാനങ്ങളിൽ നിന്നുള്ള ആദായം വർദ്ധിച്ചുവരികയും ചെയ്തു. ഇങ്ങിനെ ഒരു കൊല്ലം നിഷ്കർഷിച്ചപ്പോഴേക്കും സർക്കാർ ഖജാനയിൽ രണ്ടുലക്ഷത്തോളം ഉറുപ്പിക ഇരിപ്പായിക്കണ്ടു. ഈ ഒരൊറ്റസംഗതികൊണ്ടുതന്നെ വാരിയരവർകളെ മേൽക്കോയ്മയും കൊച്ചിയിലെ പ്രജകളും ഒരുപോലെ പ്രശംസിച്ചുവന്നു.

ധനസ്ഥിതി നന്നായിത്തുടങ്ങിയതോടുകൂടി ജനങ്ങളുടെ സൌകര്യത്തിനുവേണ്ടുന്ന ഏർപ്പാടുകൾ ആരംഭിച്ചു. റോഡുകൾ വെട്ടിക്കുക, പാലങ്ങൾ പണിയിക്കുക, ചിറകളും കുളങ്ങളും കഴിപ്പിക്കുക, ജലഗമനമാർഗ്ഗങ്ങളും ജലമാർഗ്ഗങ്ങളും പുഷ്ടിപ്പെടുത്തുക മുതലായ കാര്യങ്ങളിൽ അദ്ദേഹം വളരെ ശ്രമിച്ചു. കൊച്ചിരാജ്യത്തിൽ ഇന്നു കാണുന്ന പ്രധാനപ്പെട്ട പെരുവഴികൾ വെട്ടിച്ചു പാലങ്ങൾ കെട്ടിച്ചു തണൽവൃക്ഷങ്ങൾ വെപ്പിച്ചു ഗതാഗതസൌകര്യമുണ്ടാക്കിയതു് ഇദ്ദേഹമാണു്. ഇപ്പോൾ കാണുന്ന പാതകളിൽ ഏകദേശവും ഇദ്ദേഹം ഉണ്ടാക്കിച്ചതാണു്. കാൽമാർഗ്ഗമെ അതിനുശേഷം വർദ്ധിപ്പിക്കേണ്ടിവന്നിട്ടുള്ളു. കരുവന്നൂർപ്പാലം മുതലായ വലിയ പാലങ്ങളും ഇദ്ദേഹം കെട്ടിച്ചതാണു്. ചെറുവന്നൂർപ്പാലം ഒന്നു മാത്രമേ അന്നു പണിയുവാൻ ബാക്കിയായിരുന്നുള്ളു. അതു ശങ്കുണ്ണിമേനോനാണു പണിയിച്ചതു്. എറണാകുളത്തും മറ്റുമായിലും ഉള്ള തൊഴിക്ക കാണുന്ന ഗവർമ്മേണ്ട് ബംഗളാവുകളും 20-ൽ കുറയാതെ സത്രങ്ങളും യാത്രക്കാരുടെ സൌകര്യത്തിനായി പണിയിച്ചു.

ജലമാർഗ്ഗങ്ങളും അദ്ദേഹം പരിഷ്കരിച്ചു. കായലുകൾ

ധാരാളമുള്ള ഈ രാജ്യത്തു ഗതാഗതത്തിനും വ്യാപാരത്തിനും അവ സൌകൎയ്യമായിത്തീരുമല്ലൊ. ഇതിനായി അദ്ദേഹം പലദിക്കിലും തോടുകൾ പുതുതായി കീറിക്കുകയും ചില തോടുകൾ ആഴ്ത്തിച്ചു നന്നാക്കിക്കുകയും ചെയ്തു. അനേകം തോടുകളെത്തോടു കുഴിപ്പിക്കുകയും ഏറ്റുമാനൂർത്തോടു താഴ്ത്തിക്കുകയും ചെയ്തതോടുകൂടി തൃശ്ശൂരിൽനിന്ന് എറണാകുളത്തേക്ക വഞ്ചിവഴിയായി യാത്രചെയ്വാൻ സാധ്യമായി. അതുപോലെതന്നെ എറണാകുളത്തിനും തൃപ്പൂണിത്തുറയ്ക്കും മദ്ധ്യത്തിലുള്ള തോടുകളും നന്നാക്കി.

തൃശ്ശിവപേരൂർ, തൃപ്പൂണിത്തുറ, ചിറ്റൂർ മുതലായ പ്രദേശങ്ങളിൽകാണുന്ന വലിയ ചിറകളും കുളങ്ങളുമെല്ലാം വാരിയർ കഴിപ്പിച്ചതാണ്.

ചിറ്റൂർതാലൂക്കിലെ നെൽകൃഷിക്കാധാരമായി നില്ക്കുന്ന ജലസേചനമാൎഗ്ഗങ്ങളും ഇദ്ദേഹംതന്നെയാണു നിൎമ്മിച്ചത്.

കച്ചവടത്തിനു തടസ്ഥമായി നിന്നിരുന്ന ചുങ്കങ്ങളെല്ലാം എടുത്തുകളഞ്ഞു. പൊല്ലീസ്സുസമ്പ്രദായത്തെ പരിഷ്കരിച്ചു. രാജ്യത്തിലെങ്ങും ഉണ്ടായിരുന്ന കള്ളന്മാരെയും കൊള്ളക്കാരെയും ഉപദ്രവങ്ങളും തീൎത്തു. ഇങ്ങനെ ഗതാഗതസൌകൎയ്യങ്ങളും വ്യാപാരവും വൎദ്ധിക്കുന്നിടത്തോളം ജനങ്ങളുടെ ധനസ്ഥിതിയും ഗവൎമ്മെണ്ടിന്റെ മുതലെടുപ്പും വൎദ്ധിച്ചുവന്നു.

കൃഷിയുടെ കാൎയ്യത്തിലും ഇദ്ദേഹം വളരെ ശ്രദ്ധിച്ചു. ജലസേചനം വഴിയായിട്ടു മററും ഏകദേശം 2500 ഏക്കർ കൃഷിസ്ഥലം വൎദ്ധിപ്പിച്ചു. ഇതും രാജ്യക്ഷേമത്തിനു ഹേതുവായി.

സിവിൽകോടതികളുടെ പരിഷ്കാരം ഇദ്ദേഹം ദിവാൻപദത്തിലെത്തുന്നതിനു മുമ്പുതന്നെ കഴിഞ്ഞിരുന്നതിനാൽ അതിനെപ്പററി പിന്നീടൊന്നും ചെയ്യുകയുണ്ടായില്ല. കാരണം, ഇദ്ദേഹം റെസിഡെണ്ടാപ്പീസ്സിലായിരിക്ക

ന്ന കാലത്തു നടത്തിയ ആ പരിഷ്കാരത്തിൻ അദ്ദേഹത്തിന്റെ ആലോചനകൾക്കൂടി ഉൾപ്പെട്ടിരുന്നു.

വിദ്യാഭ്യാസം, ആരോഗ്യരക്ഷ എന്നീവിഷയങ്ങളിലും അദ്ദേഹം ശ്രദ്ധിക്കാതിരുന്നില്ല. 1845-ൽ എറണാകുളത്ത് ഒരു ഇംഗ്ലീഷ് സ്കൂൾ സ്ഥാപിച്ചു. ഇതാണു പിന്നീടു പല മാറ്റങ്ങളും കഴിഞ്ഞു് എറണാകുളം കോളേജായിത്തീർന്നതു്. 1848-ൽ അവിടത്തന്നെ ഒരാസ്പത്രിയും സ്ഥാപിച്ചു. ഈ രണ്ടേർപ്പാടുകളും ദിവാന്റെ പ്രത്യേകശ്രദ്ധയ്ക്കു വിഷയമായിരുന്നു. കൂടെക്കൂടെ അദ്ദേഹംതന്നെ ചെന്നു ഇവയെ പരിശോധിക്കയും ചെയ്തിരുന്നു.

ശങ്കരവാരിയരവർകളുടെ ഭരണത്തിന്റെ ആരംഭകാലത്തായിരുന്നു അദ്ദേഹത്തിനു പലവിധത്തിലുള്ള വലിയ കഷ്ടങ്ങളോടു എതിർക്കേണ്ടിയിരുന്നതു്. രാജ്യത്തിൽ വലതുംതന്നെയൊ ചെന്ന പരിഷ്കാരങ്ങളെല്ലാം ചെയ്തു കഴിച്ചതിനാൽ അദ്ദേഹത്തിന്റെ അവസാനകാലത്തെസ്സംബന്ധിച്ചു ഒരു ക്ലേശവും പറയാനില്ല. ഇടക്കിടെ ഓരോ ഏർപ്പാടുകൾ പുതിയതായി ചെയ്വാനും, അവയുടെ ഗുണങ്ങൾ നോക്കിയറിവാനുമായിട്ടാണു് അദ്ദേഹം ആ കാലം മുഴുവനും വിനിയോഗിച്ചതു്. ആ വിലയേറിയ മൂന്നുകൊല്ലത്തെ സ്സംബന്ധിച്ചു പ്രത്യേകം ഒന്നും പറവാൻതന്നെയില്ല.

ശങ്കരവാരിയരവർകളുടെ ദേഹം നല്ല ആരോഗ്യവും ബലവുമുള്ളതായിരുന്നു. എത്രതന്നെ അദ്ധ്വാനിച്ചാലും ബുദ്ധിമുട്ടുവാനും അദ്ദേഹത്തിനു പ്രയാസമുണ്ടായിരുന്നില്ല. എന്നാൽ അവസാനകാലത്തോടടുപ്പിച്ചു പ്രമേഹം സ്ഥായിയായ ഒരു രോഗമായിത്തീർന്നു. കൂടെക്കൂടെ ഇതുകൊണ്ടു ഉപദ്രവം അദ്ദേഹത്തെ ബാധിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നു. 1856-ൽ അദ്ദേഹം പിറവത്തേയ്ക്കു പോയി കുറെ അധികം ദിവസം താമസിക്കയുണ്ടായി. അവിടത്തെ ജലസേചനപ്രവൃത്തികൾ പരിശോധിപ്പാനും പുതുതായി തീർക്കേണ്ടുന്ന നിലങ്ങൾ നികത്തിക്കുവാനുമാണു് ഇതു വേണ്ടിവന്നതു്. അക്കാലത്തു മലമ്പനിയും വന്നുപെട്ടു. ഈ

ണ്ടായ രോഗങ്ങളുംകൂടി അദ്ദേഹത്തിന്റെ ആരോഗ്യത്തെ വല്ലാതെ ക്ഷയിപ്പിച്ചു. 1856 ഒക്ടോബർമാസത്തിൽ എടത്തെല്ലുവിന്റെ സമീപം ഒരു കുരു കണ്ടു. അതു ക്രമത്തിൽ വലുതാകയും അദ്ദേഹം തീരെ കിടപ്പിലാകയും ചെയ്തു. എന്നിട്ടും ഉദ്യോഗസംബന്ധമായ ജോലികളൊന്നും കൈവിട്ടില്ല. കടലാസ്സുകൾ വായിപ്പിച്ചുകേൾക്കുകയും ഒപ്പിട്ടുകൊടുക്കുകയും ചെയ്തിരുന്നു. രോഗം നന്നേ കലശലായെന്നു കേട്ടപ്പോൾ മഹാരാജാവുതിരുമനസ്സുകൊണ്ട് എറണാകുളത്ത് എഴുന്നള്ളി ദീനം കാണുകയുണ്ടായി. ഇതിനു പിറ്റേദിവസം കൊടുങ്ങല്ലൂർ വലിയതമ്പുരാനും ദീനം ചെന്നുകണ്ടു. ദീനം വീണ്ടും അധികരിച്ചു ഒക്ടോബർ 20-ാംനു രാത്രി ആ മഹാപുരുഷൻ പരലോകപ്രാപ്തനാകയും ചെയ്തു.

ശങ്കരവാരിയരുടെ കാര്യസാമർത്ഥ്യവും സ്വഭാവഗുണങ്ങളും മറ്റുള്ളവരുടെ പ്രശംസക്ക് വിഷയങ്ങളായിരുന്നു. ബ്രിട്ടീഷുറസിഡണ്ടുമാരുടെ നിലയിലും മദിരാശിഗവർണ്ണർമാരുടെ നിലയിലും മറ്റും അദ്ദേഹത്തോട് അടുത്തു പെരുമാറുവാൻ ഇടവന്നിട്ടുള്ള സകല യൂറോപ്യന്മാരും അദ്ദേഹത്തെ ഏകസ്വരത്തിൽ പ്രശംസിച്ചിട്ടുണ്ട്. 1851-ൽ തീപ്പെട്ട തമ്പുരാനു മാത്രം കുറേക്കാലം അദ്ദേഹത്തോടു നല്ല മനസ്സുണ്ടായിരുന്നില്ല. ശങ്കരവാരിയരെ ഉദ്യോഗത്തിൽനിന്നു നീക്കാൻകൂടി അദ്ദേഹം പലപ്പോഴും ആലോചിച്ചിട്ടുണ്ട്. എന്നാൽ വാരിയരുടെ സ്വഭാവഗുണവും കാര്യശേഷിയും നല്ലവണ്ണം മനസ്സിലാക്കിയിരുന്ന റസിഡണ്ടു ജനറൽ കല്ലൻ ഒരിക്കലും അതിനു സമ്മതിച്ചില്ല. ഒടുവിൽ തമ്പുരാൻ തീപ്പെടുന്നതിനുമുമ്പായി വാരിയരെ വിളിച്ചുവരുത്തി പരിഭവം തീർക്കുകയും ചെയ്തു. അതിനുശേഷം രാജ്യം ഭരിച്ചിരുന്ന തമ്പുരാക്കന്മാർക്കും വാരിയരെ വിശ്വാസവും ബഹുമാനവുമായിരുന്നു.

ഭാരതം കിളിപ്പാട്ട്
കൎണ്ണപൎവ്വം

---

൧. പാൎത്ഥസാരഥി

തരുണാദിത്യസ്ഫുരണത്തിനോടൊക്കു-
ടൊത്തിരിച്ചുതെളിഞ്ഞുജ്ജ്വലിച്ചുള്ളപോലെ,
ഹരിയുതഹരിഹയതനയനെ
ഹരിണവാജിരാജിതരഥോപരി
ഹരിദശ്വാത്മജനോടുപൊരുവാനായ്
വരുന്നതുകണ്ടു പറഞ്ഞു ശല്യരും:—
“പലരൊട്ടുകൊണ്ടാണ്ടാനമരെപ്പോരിലെപ്പാര
വലരിപുതനയനവരെല്ലാംനീ.
മുനികൾമാനസത്തളിരിലുംഗോപ-
വനിതമാരുടെമുലത്തടത്തിലും.
ഇരുന്നതല്ലോമാധവനന്തൊന്നുമായ്,
പണ്ണവൻപടതന്നിലൊരു
വരുന്നതുനന്നായ് തെളിഞ്ഞുകാണ്മുനീ.
നിറന്നപീലികൾനിരക്കവെകുത്തി
നിറുകയിൽക്കുടിഞ്ഞിറമൊട്ടുകെട്ടി,
കരിമുകിലൊത്ത ചികുരഭാരവും
മണികൾമിന്നീടുമണികിരീടവും
കനകനൂപുരംകൊരുനിരതന്മേൽ
നനുനനെപ്പൊട്ടിത്തെളിയാരമൊടിപാറി
തിലകവുമൊട്ടുവിയൎപ്പിനാൽനന-
ഞ്ഞുലകസൃഷ്ടിച്ചുരച്ചു സംഹരി-
ച്ചുള്ളകനച്ചില്ലിയുഗളഭംഗിയും
അടിയാരെക്കുറിച്ചുള്ളകരുണയും

കുറുനിരക്കൂട്ടമൊടെഴുന്നകോപവും
മട്ടമൊഴിമാരിൽവളർന്നരാഗവും
കലഹംകൊണ്ടാരൂഢതരസങ്ങളും
ചാപലന്മാരൊടുകലർന്നഹാസ്യവും
എതിരിടുന്നോൎക്കുഭയങ്കരത്വവും,
പലതുമിങ്ങനെനവനവരസ–
മിടയിടക്കൂടികലർന്നനേത്രവും
മകരകുണ്ഡലംപ്രതിബിംബിക്കുന്ന
കവിൾത്തടങ്ങളുംമുഖസരോജവും
വിയർപ്പുതുള്ളികൾപൊടിഞ്ഞനാസിക,
സ്മരഹാസവുംമധുരശോഭയും
തുളസിയുംനല്ലസരസിജങ്ങളു–
മിളതായീടിനതളിരുകളുമാ–
യിടകലർന്നടനിളകുംമാലകൾ
തരയുമുത്തുമാലകളുംകൌസ്തുഭ–
മണിയുംചേലനാഗളവും, ചമ്മട്ടി
പിടിച്ചൊരുകരതലവും കുങ്കുമം
മുഴുക്കപ്പൂശിനതിരുമാറും
നിറന്നമഞ്ഞപ്പൂന്തുകിലുംകാഞ്ചികൾ
പദസരോരുഹയുഗവു,മെന്നുടെ
ഹൃദയംതന്നിലങ്ങിരിക്കുംപോലെയ–
മ്മണിപീഠംതന്നിലങ്കംകളിൽവെച്ചു
മണിവർണ്ണൻതാനെന്നതെളിഞ്ഞുകണ്ടുഞാൻ”
“വിളയാടീടണംവിജയനായി–
ട്ടിളകാതെന്നിങ്കൽകറഞ്ഞയാനേരം
ചൊല്ലിക്കൊണ്ടേവം”എന്നുപറഞ്ഞുകണ്ണനും
കളിച്ചുവില്ലോടിവള്ളത്തിനാലപ്പോൾ

എഴുത്തച്ഛൻ.

ഋതുഗാഥാ

ഗ്രീഷ്മവർണ്ണനം

---

൨. കാട്ടുതീയ്.

ദീപങ്ങളായുള്ള പുഷ്പങ്ങളന്നേരം
വ്യോമത്തിലെങ്ങുമെ പൊങ്ങിനിന്നു,
നാകത്തിൽ ചെന്നങ്ങു വാസവന്തന്നെയു-
ക്കാനനംനിന്നു വിളിക്കുംപോലെ
പൂഴിയനിന്നുള്ളോരെണ്ണങ്ങളെല്ലാമെ
പാടിത്തുടങ്ങീതു നാലുപാടും,
മേഘത്തെക്കവിഞ്ഞു പോകുന്ന വായുക്കൾ
മേഘത്തിന്നുള്ളിലെ പാട്ടുപോലെ
ഭീതങ്ങളായുള്ള മാതംഗയൂഥങ്ങൾ
സിംഹങ്ങൾനിന്നോടുമൊന്നണഞ്ഞു,
സാമാന്യന്മാരെയൊക്കെവെടിയുന്നേരം
ധീമാന്മാർതങ്ങളിൽ ചേർന്നുതായം.
വേവുന്നമേഘങ്ങളെക്കവിട്ടുമറ്റൊന്നിൽ
വേഗത്തിൽ ചാടീതു വാനരങ്ങൾ,
അക്കറ്റായുള്ള ദേഹത്തെക്കൈവിട്ടു ദേഹിതാൻ
മറ്റൊരു ദേഹത്തിൽ ചാടുമ്പോലെ.
മുഴ്കിനിന്നീടുന്ന സൂകരയൂഥങ്ങൾ
പോകയതാഞ്ഞുമടച്ചിപ്പിന്നെ.
പാവകന്തന്നോടു കൂടീതെല്ലാമെ
ഭാവനയെ ചൊല്ലുമാലെന്നപോലെ.
ഓടിവന്നോരവൻതീയിലകപ്പെട്ടു
പേടിച്ചുപായുന്ന പന്നികൾ
തങ്ങളെക്കണ്ടുള്ള ലോകർതൻ ചേതന-
യിങ്ങനെയെന്നറിയാത്തതപ്പോൾ.

ചൂഴവുമിന്നൊരു പാവകൻതന്നുടെ
ചൂടേറ്റുനിന്നു കരഞ്ഞുതേന്മേൽ
ചാടിത്തുടങ്ങിനകാട്ടുമൃഗങ്ങൾക്ക
ക്രൂരതയൊന്നുമേ വേണ്ടീലപ്പോൾ
അന്ത്യത്തിലങ്ങു വനസ്ഥരായുള്ളോർക്ക
ബന്ധുവിരാഗമൊരേ വരുമല്ലോ–
ദർപ്പംകലർന്നുള്ള സർപ്പങ്ങളെല്ലാംതൻ
മസ്തകം പാരെപ്പരത്തിനിന്നു,
വെവ്വുറ്റുമേവുമക്കാനനംതന്റെകൈകൾകൊണ്ടു
പാവകൻതന്നെ വിലക്കുംപോലെ
വൃക്ഷങ്ങളായുള്ള കേകികൾപീലിത
ന്നഗ്രങ്ങൾ ചൂഴെനിവർന്നിതപ്പോൾ,
വാനവർനായകൻ വാരാഞ്ഞതെന്തെന്നു
കാനനം നോക്കുന്നതെന്നപോലെ.
കോകിലനാദമോ കേഴുന്നനേരത്തു
കോമളമായിട്ടുവന്നിതത്രേ
മാധുര്യ്യമാണവർ പാടുന്നനേരത്തും
ചാതുര്യ്യംകൈവിടാതെന്നവണ്ണം.
വെവ്വുറ്റുനിന്നൊരു വേതണ്ഡയൂഥമ–
പ്പാവകന്തന്നിലേ മുങ്ങുന്നേരം
പൊങ്ങിനിന്നീടുന്ന തുമ്പിക്കരങ്ങളെ–
യെങ്ങുമേ കാണായിനിന്നിതപ്പോൾ
ഞെരുഭ്ര്യമായൊരു ബാണഗ്രഹത്തിന്റെ
വാതറ്റുണ്ടുകളെന്നപോലെ.

ചെറുശ്ശേരി നമ്പൂരി.

---

൩. തത്വോപദേശം.

വത്സ! സൌമിത്രേ! കുമാര! നീ കേൾക്കണം
മത്സരാദ്യംവെടിഞ്ഞെന്നുടെ വാക്കുകൾ:—
നിന്നുടെ തത്വമറിഞ്ഞിരിക്കുന്നതു
മുന്നമേ ഞാനെടോ! നിന്നുള്ളിലെപ്പൊഴും
എന്നെക്കുറിച്ചുള്ള വാത്സല്യപൂരവും
നിന്നോളമില്ലമറ്റാർക്കുമെന്നുള്ളതും.
നിന്നാലസാദ്ധ്യമായില്ലൊരുകർമ്മവും
നിർണ്ണയമെങ്കിലുമൊന്നിതു കേൾക്ക നീ
ദൃശ്യമായുള്ള രാജ്യദേഹാദിയും
വിശ്വവുംനിശ്ശേഷധാന്യധനാദിയും
സത്യമെന്നാകിലത്രേ പ്രയാസം തവ
യുക്തമത്രേ;അല്ലായ്കിലെന്തതിനാൽഫലം?
ഭോഗങ്ങളെല്ലാംക്ഷണപ്രഭാചഞ്ചലം,
വേഗേനനഷ്ടമാമായുസ്സുമോർക്കനീ.
വഹ്നിസന്തപ്തലോഹസ്ഥാംബുബിന്ദുനാ-
സന്നിഭംമർത്ത്യജന്മംക്ഷണഭംഗുരം,
ചക്ഷുഃശ്രവണഗളസ്ഥമാംദർദ്ദുരം
ഭക്ഷണത്തിന്നപേക്ഷിക്കുന്നതുപോലെ,
കാലാഹിനാപരിഗ്രസ്തമാംലോകവു-
മാലോലചേതസാഭോഗങ്ങൾതേടുന്നു
പുത്രമിത്രാർത്ഥകളത്രാദിസംഗമ-
മെത്രയുമല്പകാലസ്ഥിതമോർക്കനീ;
പാന്ഥർപെരുവഴിയമ്പലംതന്നിലെ
താന്തരായ്ക്കൂടിവിയോഗംവരുമ്പോലെ

നശ്വരമായ്ക്കുന്നകാഴ്ചമലർപോലെയു—
മെത്രയും ചഞ്ചലമാലയസംഗമം.
ലക്ഷ്മിയുമസ്ഥിരയല്ലോമനുഷ്യർക്കു
നിൽക്കുമാറാക യൗവനവുംപുനരെപ്പൊഴും?
സ്വപ്നസമാനംകളത്രസുഖംസ്ഥിരമാ—
ല്ലമായുസ്സുംനിരൂപിക്കലക്ഷ്മണ!
രാഗാദിസങ്കുലമായുള്ള സംസാര—
മാകുന്നിരൂപിക്കിൽ സ്വപ്നതുല്യം സഖേ!
ഓർക്കഗന്ധർവ്വനഗരസമമതിൽ
മൂർഖന്മാർനിത്യമനുവർത്തിച്ചീടുന്നു.
ആദിത്യദേവനുദിച്ചിതുവേഗേന,
യാദഃപതിയിൽ മറഞ്ഞിതുസന്തതം.
നിദ്രയുംവന്നിതുമരണമൊപ്പമേ
വിദ്രുതംവന്നിതുപിന്നെയും ഭാസ്കരൻ
ഇത്ഥമതിഭ്രമമുള്ളൊരജ്ഞന്മാർ
ചിത്തേവിചാരിപ്പതില്ലകാലാന്തരം.
ആയുസ്സുപോകുന്നതെങ്ങുമറിവീല
മായാസമുദ്രത്തിൽമുങ്ങിക്കിടക്കയാൽ
വാർദ്ധക്യരോഗജരാനരയുംവന്ന
ചിത്തമോഹമകന്നിതുചിലർ
നേത്രേന്ദ്രിയംകൊണ്ടുകണ്ടിരിക്കെപ്പുന—
രോർത്തറിയുന്നീലമായതൻവൈഭവം
ഇപ്പോളിതുപകൽപിന്നാട്ടുരാത്രിയും
പിന്നാട്ടുപിന്നെപ്പകലുമങ്ങേപ്പോഴും
ഇപ്രകാരംനിരൂപിച്ചുസദാത്മാക്കൾ
ചിൽപുരുഷൻഗതിയെത്തുമറിയാതെ
കാലസ്വരൂപനാമീശൻതന്റെ
ലീലാവിശേഷങ്ങളൊന്നുമോരായ്കയാൽ

ആമകുംഭാംബുസമാനമായുസ്സുടൻ
പോമതേതും ധരിക്കുന്നതില്ലാരുമേ
രോഗങ്ങളായുള്ള ശത്രുക്കളും വന്നു
ദേഹം നശിപ്പിക്കുമേ വന്നന്നുമേ
വ്യാഘ്രിയെപ്പോലെ ജരയുമടുത്തുവ-
ന്നാക്രമിച്ചീടും ശരീരത്തെ നിന്നുമേ
മൃത്യുവും കൂടെ ഒരു നേരം പിരിയാതെ
ഛിദ്രവും പാർത്തു പാർത്തുള്ളിലിരിക്കുന്നു
ദേഹം നിമിത്തമഹം ബുദ്ധികൈക്കൊണ്ടു
മോഹാകുലന്മാർ ജന്തുക്കൾ നിരൂപിക്കും
ബ്രാഹ്മണനാഹം നരേന്ദ്രോഹമാഢ്യോഹമെ-
ന്നാശ്രയിതം കരുതീടും ദേഹാന്തരേ
ജന്തുക്കൾ ഭക്ഷിച്ചു കാഷ്ഠിച്ചു പോകിലാം
വെന്തു വെണ്ണീറായ് ചമഞ്ഞുപോയീടിലാം
മണ്ണിനു കീഴായ് ക്രിമികളായ്പ്പോകിലാം
നന്നല്ല ദേഹം നിമിത്തം മഹാമോഹം
ത്വങ്മാംസരക്താസ്ഥിവിൺമൂത്രരേതസാം
സമ്മേളനം പഞ്ചഭൂതകനിർമ്മിതം
മായാമയമായുള്ളിതെന്നറിയാതെ
കായം വികാരിയായുള്ളൊന്നിതു ധ്രുവം
ദേഹാഭിമാനം നിമിത്തമായുണ്ടായ
മോഹേന ലോകം ഭ്രമിപ്പിപ്പതിന്നീ
മാനസതാരിൽ നിരൂപിപ്പതും തവ
ജ്ഞാനമില്ലാഞ്ഞറികുന്നീലകൃഷ്ണാ!
ദോഷങ്ങളെല്ലാമവർ ദേഹാഭിമാനിനാം
രോഷേണ വന്നു ഭവിക്കുന്നതോർക്ക നീ
ദേഹോഹമെന്നുള്ള ബുദ്ധി മനുഷ്യർക്കു
മോഹമാതാവാമവിദ്യയാകുന്നതും
ദേഹമല്ലോർക്കിൽ ഞാനാമാത്മാവെന്നു
മോദമോടുറപ്പിക്കാമതു വിദ്യകം-

സംസാരകാരിണിയായതവിദ്യയും
സംസാരനാശിനിയായതു വിദ്യയും
ആകയാൽ മോക്ഷാർത്ഥികൾ വിദ്യാഭ്യാസ-
മേകാന്തചേതസാ ചെയ്യേണ്ടുന്നതും
തത്ര കാമക്രോധലോഭമോഹാദികൾ
ശത്രുക്കളാകുന്നതെന്നറികനീ
മുക്തിക്കു വിഘ്നം വരുത്തുവാനെത്രയും
ശക്തിയുള്ളൊന്നതിൽ ക്രോധമറികനീ
മാതാപിതൃഭ്രാതൃമിത്രസഖികളെ
ക്രോധനിമിത്തം ഹനിക്കുന്നിതു പുമാൻ
ക്രോധമൂലം മനസ്താപമുണ്ടായ്‌വരും
ക്രോധമൂലം നൃണാം സംസാരബന്ധനം
ക്രോധമല്ലോ നിജകർമ്മക്ഷയകരം
ക്രോധം പരിത്യജിക്കേണം ബുധജനം
ക്രോധമല്ലോ യമനായതു നിർണ്ണയം
വൈതരണ്യാഖ്യയാകുന്നതു തൃഷ്ണയും
സന്തോഷമാകുന്നതു നന്ദനം വനം
സന്തതം ശാന്തിയേ കാമസുരഭി കേൾ
ചിന്തിച്ചു ശാന്തിയെത്തന്നെ ഭജിക്കനീ
സന്താപമെന്നൊരാതങ്കജാതിയും വരാ
ദേഹേന്ദ്രിയപ്രാണബുദ്ധ്യാദികൾക്കെല്ലാ-
മാധാരമായേ വസിപ്പതാത്മാവു കേൾ
ശുദ്ധൻ സ്വയംജ്യോതിരാനന്ദപൂർണ്ണനായ്
തത്വാർത്ഥമായ് നിരാകാരമായ് നിത്യമായ്
നിർവ്വികല്പം പരം നിർവ്വികാരം ഘനം
സർവ്വൈകകാരണം സർവ്വഗന്ധമയം
സർവ്വൈകസാക്ഷിണം സർവ്വജ്ഞമീശ്വരം
സർവ്വദാ ചേതസി ഭാവിച്ചുകൊൾക നീ

സാരജ്ഞനായ നീ കർമ്മസുഖദുഃഖം
പ്രാരബ്ധമെല്ലാമനുഭവിച്ചീടണം
കർമ്മേന്ദ്രിയങ്ങളാൽ കർത്തവ്യമൊക്കവേ
നിർമ്മായമാചരിച്ചീടുക നന്നായി
കർമ്മങ്ങൾ സംഗങ്ങളൊന്നിലും കൂടാതെ
കർമ്മഫലങ്ങളിൽ കാംക്ഷയും കൂടാതെ
കർമ്മങ്ങളെല്ലാം വിധിച്ചവണ്ണം പര-
ബ്രഹ്മണി നിത്യം സമർപ്പിച്ചു ചെയ്യണം
നിർമ്മലമായുള്ളൊരാത്മാവു തന്നോട്
കർമ്മങ്ങളൊന്നുമേ പറ്റുകയില്ലെന്നാൽ
ജ്ഞാനിപ്രവരന്മാരെല്ലാരുമാചരിച്ചതാൽ
ജ്ഞാനസാമ്രാജ്യപദവി ലഭിച്ചു സന്താന
മാനമെന്നതൊക്കെ ത്യജിച്ചു നിത്യം പര-
മാനന്ദമുൾക്കൊണ്ടു വാഴുവിനേവരും
മാനസത്തിങ്കൽനിന്നാശുകളക നീ
മാനമെല്ലാം പരമാപദാമാസ്പദം.

എഴുത്തച്ഛൻ.

ത്രിപുരദഹനം തുള്ളൽ.

൪. ഒരു ബുദ്ധതാപസൻ.

ബുദ്ധികൗശലശാലിയാം പുരുഷോത്തമൻ ഗരുഡധ്വജൻ
ബുദ്ധതാപസവേഷമാശു ധരിച്ചു ബാലകരൂപനാൽ
ശുദ്ധമാകുമൊരാൽത്തറപ്പുറമേറി വാണരുളീടിനാൻ
വൃദ്ധനെത്രവയസ്സുചെന്നതറിഞ്ഞുകൂടുകയില്ലവേ
ക്ഷീരസാഗരവാരിപോലെ വെളുത്തു നീണ്ടൊരു താടിയും
ചാരുവായ കഷായവസ്ത്രവുമന്തരീയവുമങ്ങനെ,
ഭൂരിപിംഗജടാകലാപവുമസ്ഥിയോഗപടങ്ങളും,
ഘോരമീവകരൂപമൊടു ബുദ്ധനിതെന്നു കണ്ടവർ ചൊല്ലിനാർ

ബന്ധുവാകിയ നാരദൻ മുനിശിഷ്യനെന്ന നടിച്ചുടൻ
ഗ്രന്ഥമൊന്ന കക്ഷത്തിലാക്കിയഴിച്ചു നോക്കിയിരിക്കയും
എന്തിതിങ്ങനെ വായനയ്ക്കു നടപ്പുമില്ലതിനെന്തെടോ?
ചിന്തയില്ലപഠിപ്പിലെങ്കിൽ പഠിക്കണമെന്നൊരു ഭാവവും
വീണയങ്ങു കെട്ടുവച്ചു പഠിക്കുമാറ്റു നടിക്കയും,
കണ്ണിനേരമിരുന്നു ഗ്രന്ഥമാരാധനങ്ങളെക്കാട്ടുകയും
ഇങ്ങിനെയൊരു ശിഷ്യനുണ്ടെന്നു പറയെത്താതെ കൈതവാ-
ലങ്ങുവാണ പുരത്രയം സ്വപരിചാരികമാൽ തരമെന്നുമേ
മൂന്നുലോകവുമൻപൊടിച്ചു നടക്കുമപ്പുരദൈത്യരും
മൂന്നുപേരുമൊരായിരം വരിഷം തികഞ്ഞതിശാന്തരേ
പോന്നു വന്നജവൻ ബോധിതരായ്മുപ്പുരവാരിക്കലെ
നിന്നുകൊണ്ടഥ ഗ്രന്ഥമിൻ നോക്കി വിചാരിച്ചു കൊണ്ടവർ ചൊ
“നോക്കെടോ! കയ്യിൽ പിടിച്ചു വരുന്നതാരെടോ? (ല്ലിനാർ
നീക്കമില്ലാത്ത ശാസ്ത്രിയാണിതു പിന്നെ നല്ലൊരു ശിഷ്യനാം
ബാലനെന്നിഹ തോന്നുമാകൃതി കാൺകിൽ പുനരെത്രയും
വൃദ്ധനായ്ത്തന്നെ വന്നിരിക്കിലുമെത്രയുമുത്തമം”
ഇത്ഥമങ്ങു പറഞ്ഞുകൊണ്ടരികത്തു ചെന്നു പുരത്രയം
വൃദ്ധതാപസബാലനോടുരചെയ്തു കൈതവകോവിദം
“ഗ്രന്ഥിയായവിടെ വായിക്കുമതെന്തെടോ? ഗ്രാഹമെന്തെടോ?
ബന്ധമെന്തിഹ വന്നിരിപ്പതിനെന്തു പാർത്തിരിക്കെടോ?
ഗ്രന്ഥമെന്തു പുരാണമോ, അഥ കാവ്യമോ, ബത ശാസ്ത്രമോ
സിന്ധുപോലെ പരന്ന വിദ്യയിലേതിലിങ്ങു പരിശ്രമം?”
താരകാത്മജവാക്കുകേട്ടു മുകുന്ദനൊന്നരുളിനാൻ:
“വീരരാകിയ നിങ്ങൾക്കുത്തരമെന്തു ചൊല്ലുവതിങ്ങെടോ!
സാരമാകിയ ബൗദ്ധശാസ്ത്രമിതെത്രയും പുനരുത്തമം
നേരുതന്നെ നിനയ്ക്കിലിന്നിതു കൊണ്ടുവേണമശേഷവും
സാരബുദ്ധികളിന്നു നിർമ്മലസിദ്ധി ചേർന്നു ജനത്തിനാം

ആരതു ചാല്പ്പിയതിപ്രകാരമൊരാശ്ചര്യമുദ്ഭൂതമുണ്ടാവാൻ?
ചാരമിങ്ങനെനല്ലമേനിയിലാരുപൂശിയതെന്നതെടോ?
ചേതമെന്നു പറഞ്ഞതാരിഹ നീരസങ്ങൾ ഈ രംഗങ്ങളോ
പുസ്തകങ്ങളിലൊന്നിലും പുനരിങ്ങനെ വിധിയില്ലെടോ
വസ്തുബോധവുമില്ലനിങ്ങടെനാട്ടിലെങ്ങുമിതെന്തെടോ
വിസ്തരിച്ചു പറഞ്ഞുകേൾക്കണമെങ്കിലിന്നു മഹോത്സവം
പുസ്തകങ്ങളിലുള്ളതൊക്കെ മനസ്സിലുണ്ടു നമുക്കെടോ?

കുഞ്ചൻനമ്പ്യാർ.

ഭാഗവതം കിളിപ്പാട്ട്

൩. വർഷകാലം

അങ്ങനെ ചില ദിനം കഴിഞ്ഞോരനന്തരം
ഭംഗിയേറീടുന്നോരു വർഷകാലവും വന്നു.
അർക്കരശ്മികളെല്ലാം മറച്ചു മേഘങ്ങളും
പുഷ്കരം നിറഞ്ഞിതു വായുവും വീയിടിനാർ.
പൊൻനിറമായുള്ളൊരു മിന്നലുമിടികളു-
മൊന്നിച്ചു മേഘങ്ങളും വർഷവും തുടങ്ങിനാർ.
എത്രയും തപിച്ചൊരു ഭൂമിയിൽ വർഷമേറ്റു
സന്താപം തീർന്നിതു പുഷ്ടിയും വന്നു തുലോം.
സന്തതം തപം ചെയ്തു ക്ഷീണിച്ചു വാഴുന്നോരു
ചിന്തിതം ലഭിച്ചൊരു ജനങ്ങളെന്നപോലെ
വൃക്ഷങ്ങൾ തൃണങ്ങളും നല്ലോരു ലതകളു-
മൊക്കെയും തെളിവോടു തഴച്ചു ചമഞ്ഞിതു.
രാത്രിയിൽ ഗ്രഹങ്ങൾക്കു ശോഭയില്ലിതിന്നാ-
ലെത്രയും ശോഭിക്കുന്നു ഖദ്യോതസമൂഹവും
ശോഭിക്കപാഷണ്ഡന്മാർ പാപിയാം കലിയുഗേ

ശോഭിക്കയില്ല താനും വേദമന്ത്രങ്ങൾപോലെ;
മിണ്ടാതെകിടന്നോരു മണ്ഡൂകസമൂഹവും
കൊണ്ടൽനാദവുംകേട്ടു ഘോഷവുമാരംഭിച്ചു.
അന്താനന്തമാസാന്തേ വ്രതകാര്യങ്ങൾ കഴിയുമ്പോ-
ളന്തണന്മാരെല്ലാം ഘോഷം തുടർന്നീടുന്നപോലെ.
ഉന്നതന്മാർകളോടിണങ്ങായ സംസർഗ്ഗത്താ-
ലത്യുൽക്കടം ക്ഷോഭംപൂണ്ടിതു സമുദ്രവും
പക്വതവരാതൊരു യോഗികളുടെ ചിത്ത-
മുൽക്കടകാമങ്ങളാൽ ക്ഷോഭിക്കുന്നതുപോലെ.
വൃഷ്ടിധാരകൾകൊണ്ടു പെട്ടന്നു പെയ്തീടിലു-
മൊട്ടേറെക്കുലുങ്ങാതെ വാഴുന്നു ഗിരികളും
പലതാപംവരുത്തുവാനന്തകൻ വരുമ്പോഴും
ചഞ്ചലമില്ലാതൊരു വിഷ്ണുഭക്തന്മാരെപ്പോലെ
പുല്ലുകൾമുളച്ചിട്ടും സഞ്ചാരംകുറഞ്ഞിട്ടും
നല്ലമാർഗ്ഗങ്ങളും സന്ദിഗ്ദ്ധങ്ങളായ്ത്തീർന്നു
ഏറിയകാലമായിട്ടഭ്യാസമില്ലാതെയു-
ള്ള ബ്രാഹ്മണരുടെ വേദശാസ്ത്രങ്ങളെന്നപോലെ.
ഓരോരോനേരത്തിങ്കലോരോരോ മേഘങ്ങളിൽ
ചേരുന്ന വിദ്യുത്തുകൾ പുംശ്ചലികളെപ്പോലെ
എത്രയും കരകളോടൊത്തൊലിച്ചു ജലങ്ങൾ ചെ-
ന്നത്യന്തംഭീമങ്ങളാം സേതുക്കൾ മുറിക്കുന്ന
വേദദൂഷകന്മാരാം പാഷണ്ഡന്മാരെല്ലാം
മോദേന പരിഗ്രഹിച്ചോരോരോ പാപിഷ്ഠന്മാർ
വേദവ്യാഖ്യാനംകൊണ്ടു ദുഷ്ടമാം കുയുക്തിയാൽ
വേദമാർഗ്ഗങ്ങളെല്ലാം ഭേദിക്കുന്നതുപോലെ.
ഇങ്ങനെ പലവിധമുള്ള വർഷാവർണ്ണനം
വിസ്തരിച്ചുരചെയ്‌വാൻ കാലമൊട്ടും പോരായല്ലോ.

പൂന്താനത്തുനമ്പൂരി.

ഒന്നാം സർഗ്ഗം

൧. ഒരു മല്ലയുദ്ധം.

സ്ഫുരിക്കും വിരാടന്റെനൽപ്പട്ടണത്തിൽ
തരക്കേടൊഴിഞ്ഞാവസിപ്പാണ്ഡവന്മാർ
ഇരിക്കുംവിധൌ മൂന്നുമാസം കഴിഞ്ഞു
തെളിക്കുന്ന മല്ലോത്സവം വന്നണഞ്ഞു.
തടിക്കും ജനം ചേർത്തമിശ്രോത്സവത്തിൽ
ചൊടിക്കുംവരസ്സ്വാദുമൃഷ്ടാന്നമുണ്ണാം
അടിക്കാമടിക്കാശയക്ഷോഭമേറ്റോർക്കും
മിടുക്കർക്കു സമ്മാനമേറ്റേറെ വാങ്ങാം.
വിരാജിക്കുമാണ്ടോത്സവംപോലെ നന്നായ്
വിരാടൻ നടത്തീടുമീയുത്സവത്തിൽ
ധരാചക്രമൊക്കെക്കുലുക്കിദ്ധരിത്രീ-
ധരാധാരമൊത്തോരഭിക്കാരണഞ്ഞാർ.
പനക്കുറ്റിയൊത്ത കാൽ കൈകൾ, വക്ഷസ്സിനേറ്റം
പനിക്കുംവിധം മല്ലൊപ്പുള്ള ദേഹം,
എതിർക്കെത്തുമാരെന്നൊരാങ്കെന്നിതെല്ലാം
കനക്കുംവിധം തല്ലുകാർക്കിന്നവർക്ക്.
തടിച്ചാറരക്കോൽ വിരിഞ്ഞുള്ള മാറും
പിടിച്ചാലൊതുങ്ങാത്തകൈക്കൂട്ടമായി
ചൊടിച്ചെത്തുമാ മല്ലരെക്കണ്ടുവെന്നാൽ
പിടിച്ചീടുമേറ്റം ഭയം ഭാസ്കരിക്കും.
അടിക്കാനൊരൊക്കത്തടുക്കാനുമൊട്ടും
മടിക്കാതകണ്ണുള്ള പറ്റുണ്ടു വൻപാം
മുടക്കാതെ നന്നായ്ത്തിളച്ചുകപ്പുരണ്ടാ-
രടിക്കാർ മദിച്ചങ്ങു തുള്ളിത്തുടങ്ങി.

തരത്തിൽ ഇരിക്കുന്നോരന്നല്ലൊ കാർത്തൻ-
കരത്തിൻ ബലത്തിന്റെ മാഹാത്മ്യമൊത്താൽ
കരുത്തുള്ള പൈതലേപ്പോൽ ... വരന്മാർ
കരഞ്ഞങ്ങു കൂട്ടുകാരെന്നൊന്നു തോന്നും.
കളത്തിങ്കൽ വരുന്നതിന്നു മല്ലന്മാർ
കളിപ്പാൻ ഒരുങ്ങി ജനങ്ങൾക്കു സർവ്വം
വിളിക്കപ്പെട്ടോരു ത്രിലോകത്തിലെല്ലാ-
മിളകിപ്പുറപ്പെട്ടു ഘോഷിച്ച വാദ്യം.
തദാ കേകമദിരാഷ്ട്ര വാദ്യപ്രണാദം
മുദാ കേട്ടു ഭൂലോകരാം ലോകനാഥാ
സദാരം [illegible] കമിത്രാദ്യരായി-
ട്ടുദാരം [illegible] ലെത്തി.
പ്രഹാര [illegible] ന്റെ ചുറവും
മഹാ [illegible] തന്നിൽ
മഹാരാജമന്ത്രിപ്രമുഖന്മാരെല്ലാം
വിഹാരാലയത്തിൽ വന്നു കേറിത്തുടങ്ങി.
നിറഞ്ഞു ജനം വന്നു രംഗസ്ഥലത്തിൽ
കുറഞ്ഞൊന്നു തിക്കും തിരക്കും തുടങ്ങി
അറിഞ്ഞോരു മല്ലപ്രഭാവങ്ങളപ്പോൾ
പറഞ്ഞാർ മഹാലോകരോരോന്നു വണ്ണം.

നിറഞ്ഞോരു ലോകങ്ങളോരോന്നു വണ്ണം
പറഞ്ഞീടുമപ്പോൾ വിരാടാജ്ഞയാലെ
മറിഞ്ഞങ്ങു [illegible] ട്ടടിക്കാർ തരം ക-
ണ്ടറിഞ്ഞാമുറുള്ളങ്ങു തല്ലിത്തുടങ്ങി.
കുരങ്ങൻ [illegible] മിട [illegible] നവും
തരത്തിൽ തടുത്തിട്ടു പൊട്ടെന്നടിക്കാൻ
പരക്കെജ്ജനം കണ്ടു കൊണ്ടാടിയൊന്നാ
ചിരിക്കുന്നു മട്ടിയിണങ്ങുചന്തം.

ഒരാളിട്ടിമുട്ടൻ കരുത്തസ്ത്യനാണ-
ഞ്ഞാരാരുമിന്നീനിന്നുള്ളൊരാജാനബാഹു
ചിരം ഗാഢമാത്സര്യമോടിട്ടിണങ്ങ-
ല്ലരങ്ങായതൊട്ടൊന്നിളക്കിപ്പുമല്ലു.
ഒരാളൊക്കെത്തെക്കൊണ്ടെങ്കിലും ക്രൂരസംഘങ്ങളി-
ല്ലൊരാളെക്കൊണ്ടുമേ തല്ലുകൊള്ളില്ലയെന്നിൽ
നിരാക്ഷേപമായുള്ളതാം ചിത്തരംഗേ
നിരീക്ഷിപ്പവർക്കീയിണത്തല്ലിണക്കി.
പരം നേർക്കു പാഞ്ഞത്താണെതുടൻ കേറുമേകൻ
തരം നോക്കി മെല്ലെന്നൊഴിഞ്ഞീടുമന്യൻ
ചിരംധൈര്യമോടിട്ടിണങ്ങല്ലു കണ്ട-
ങ്ങിവന്നോരമാലോകരൊക്കെച്ചിരിച്ചു.
അടിപ്പൂരമൊരുത്തൻ പൊടിക്കും കരിങ്ക-
ല്ലിടിച്ചാലൊരുത്തൻ പൊടിച്ചീടുമേവം
മിടുക്കുള്ള മല്ലദ്വയം തമ്മിൽ നേർത്ത-
ങ്ങടുത്തെതിർത്താളുമ്പൊഴെല്ലോകം നടുങ്ങി.
സമുല്ലാസസന്ത്രാസമോഹസ്പൃഹാവ-
ജ്ഞമാത്സര്യസംവേഗാദി ചേർന്നാടിക്കാർ
സമന്നിന്നു തല്ലുംവിധൌ കാണിലോകം
സമസ്തം രസംപൂണ്ടു കൊണ്ടാടിയേറ്റം.
പെരുമ്പോരിണങ്ങീടുമാ രംഗമേതേ
തരത്തിൽ തല രണ്ടുപേർ തല്ലിടുമ്പോൾ
ഒരുത്തന്റെ പക്ഷത്തിലാം യോഗമൊന്നാ-
ണൊരാമത്തന്റെ പക്ഷത്തിലാമന്യയോഗം.
കരുത്തുള്ളോരുത്തന്റെ മെയ്ക്കുന്നിട്ടുകൊണ്ടി-
ട്ടൊരുത്തന്റെ മൂക്കിന്റെ പാലം തെറിച്ചു
പെരുത്തോളുകൾക്കങ്ങുമം ക്രുദ്ധമാറാ-
ധരിത്രീതലേ ചോര ചാലിച്ചൊഴുകി.

തരത്തിൽ തദാ തല്ലു ചെപ്പിക്കുകൊണ്ടി-
ട്ടൊരുത്തന്റെ പല്ലൊക്കെ മണ്ണിൽ കൊഴിഞ്ഞു
ചിരിച്ചീടുമാ ലോകർതൻ പല്ലുശേഷം
ശരച്ചന്ദ്രവക്ത്രങ്ങൾ തന്നിൽ തെളിഞ്ഞു.
ദൃഢം കൈകൊണ്ടലം തല്ലു ശംഖത്തിലേററി-
ട്ടുടൻ കണ്ണൊന്നൊരുത്തന്റെ പൊട്ടിത്തെറിച്ചു.
നടുങ്ങീ തദാ കാണിലോകങ്ങളെല്ലാ-
മടങ്ങീലവൻ തല്ലിൽനിന്നിട്ടു തെല്ലും.
കരുത്തോടുമാവം കലർന്നിട്ടൊരുത്തൻ
വെറുത്തങ്ങൊരുത്തന്റെ നാഭിക്കടിച്ചു
നിറത്താൽ നിണംവന്ന നാവപ്പൊഴാൾ നാൽച്ചുവൻ
പുറത്തേക്കു ചാടീ ജനാസ്യങ്ങൾ വാടി.
കടുത്താഞ്ഞുവന്നോരു വെട്ടൊന്നു കേറി-
തടുത്തിട്ടൊരുത്തന്റെ കൈത്തണ്ട പൊട്ടി
പൊടിച്ചായവൻ പിന്നെ മറെറക്കരംകൊ-
ണ്ടടിച്ചാശു മറേറാന്റെ പൂണെല്ലൊടിച്ചു.
തടസ്സേറെ വന്നുള്ള രണ്ടാം പരം ത-
ച്ചടിക്കാനിറങ്ങാത്തവണ്ണം പിരിഞ്ഞു
കടക്കണ്ണമർഷേണ വല്ലാതെ തെല്ലു-
ററൊടുക്കം സമം വീണു വേറിട്ടു രണ്ടാൾ.

* * *

അടിക്കാറിവണ്ണം തരംചേർന്നിതന്നി-
ട്ടടിക്കുമ്പൊളങ്ങൊന്നു കേൾക്കായിവന്നു
ഇടിക്കും വെടിക്കും കടുക്കും കടൽക്കാ-
മടക്കും തടിക്കുന്ന ഘോരാട്ടഹാസം.
സമത്വം വെടിഞ്ഞുള്ളതില്ലൊച്ചകേട്ടാ-
സ്സമത്തൻതാഴ്വോണിമാരൊക്കെ വീണാൻ
സമസ്തർക്കുമുണ്ടായി വിക്ഷോഭമേററം
സമർത്ഥൻ നൃപൻതാനുമൊന്നുള്ളിൽ ഞെട്ടി.

ഉത്ക്രൂരമായുള്ള തന്നട്ടഹാസത്താൽ
ഉത്തിഷ്ഠകാവന്നം കെട്ടഴിച്ചിതാം ഗർവ്വം
അതിപ്രൗഢനായോരു ജീമൂതമല്ലൻ
ഗതിപ്രാഭവം പൂണ്ടരങ്ങത്തണഞ്ഞാൻ.
അവൻതന്റെ നിർഘാതനിർഘോഷമൊത്തോ-
രവത്തൊ പോരിൻ ഭയം ചേർത്തുപോലെ
അവൻതന്റെ ജീമൂതസങ്കാശദേഹം
ജവത്തോടിളയ്ക്കുംവിധം ഭീതിചേർത്തു.
നടുങ്ങീ മഹാമല്ലരെല്ലാം പതുങ്ങി-
ഒതുങ്ങീ കളിത്തല്ലുമെല്ലാമൊതുങ്ങി
അടങ്ങീട്ടവം, "ഞങ്ങളീ രംഗത്തിൽ
കുടുങ്ങീ ജവം"എന്ന നാട്യം നടിച്ചു.
തിളച്ചോരു വീര്യം സഹിക്കാഞ്ഞു ചാടി-
ക്കളിച്ചാർത്തു കമ്പിട്ടു ജീമൂതമല്ലൻ
പുളച്ചോരു ഗർവ്വത്തിനാൽ മല്ലടിക്കാൻ
വിളിച്ചാനവൻ തത്ര കണ്ടോരെയെല്ലാം.

* * *

"പടയ്ക്കുന്നുകൂട്ടം ത്രിഗർത്തൻ്റെയപ്പു-
റ്റുടക്കാതെയായീ മത്സ്യഭൂപന്റെ നാട്ടിൽ
അടിക്രീഡ നമ്മോടു നേരിട്ടുചെയ്യാൻ
മിടുക്കെഴുന്നോരാരെങ്കിലായാലുമാട്ടെ"
മഹാത്മാവിരിക്കുന്ന മഞ്ചത്തിലേക്കാ-
യഹങ്കാരിയായിക്കടാക്ഷിച്ചു പിന്നാ
മഹാമല്ലനായോരു ജീമൂതനാതി-
സ്സഹാസം കളിച്ചങ്ങു തുള്ളിത്തുടങ്ങി.
അവൻനിന്നു തുള്ളിക്കളിച്ചാർത്തുമോരോ-
ന്നിടഞ്ഞും കടന്നങ്ങു ചൊല്ലുന്ന നേരം
അവസ്ഥാവിശേഷം തത്ര പാർക്കുന്ന ലോകം
ഇവനോടിതാരോന്നു ചൊല്ലിത്തുടങ്ങി.

* * *

“സ്വവിഖ്യാതജീമൂതനോടൊന്നെതിർക്കാ-
നിവൻ കാംക്ഷിക്കേണ്ട ഹാ ഹാ! യോഗ്യതയില്ല
ഭേദിപ്പാനാകൻ വല്ലവൻ തല്ലിനാലീ-
യവിഖ്യാതിയേലോ”ന്നു കങ്കൻ പറഞ്ഞു.
അറിഞ്ഞോരാത്മജൻ വചനം കങ്കനപ്പോൾ
പറഞ്ഞോരു വാക്യം ശ്രവിച്ചോരുശേഷം
നിറഞ്ഞോരു രോഷാൽ വിരാടൻ കടക്ക-
ണ്ണേറ്റതാരോടൻ വല്ലവൻ തന്റെ നേരെ.
മടിച്ചാട്ടു നിന്നിട്ടുടൻ സ്വൈരഭാവം
നടിച്ചോരു ഭീമൻ കളത്തിൽക്കടന്നു
അടിച്ചീടുവാൻ വന്നൊരാരാതിയെയുള്ളിൽ
പിടിച്ചീല തൽക്കാലമക്കാലമാക്കാം.
“കടക്കൊള്ളിയെന്നുള്ളൊരാളിപ്പൊഴിന്നോ നേ-
ർത്തടിക്കുന്നതെന്നോട്ടു ചിത്രം! വിചിത്രം!!”
മിടുക്കുള്ള ജീമൂതനിട്ടു ഹാസ്യം-
നടിക്കും മുഖം തെല്ലു ചാച്ചൊന്നു നോക്കി.
മുകള്ളൊന്നടിക്കാതെകച്ച ഭീമൻ
മുറുക്കുന്നൊരഞ്ചാവവും മട്ടുമെല്ലാം
ഇറിച്ചങ്ങു നോക്കുന്ന ലോകങ്ങളും കണ്ടി-
ട്ടുറച്ചുമിവൻ തല്ലുവാൻ പോരുമെന്നു്.
പുളച്ചോരു ഗർവ്വത്തിനാൽ കൂട തല്ലി-
ക്കപ്പുളിച്ചോരു ശാർദ്ദൂലരാജൻകണക്കെ
കളിച്ചാർത്തു ചാടീട്ടു ജീമൂതനന്നാൾ
വിളിച്ചാശു വെല്പ്പോരിനായ് ഭീമസേനൻ.
“ജവം കാറ്റിനോളം, ഭുജം മുട്ടിനോളം,
രവം കാലരുദ്രന്റെ, രൂപം തഥൈവ
ഇവൻ നന്നു തല്ലിനു സാമാന്യനല്ലേ-”
ന്നിവണ്ണം വിചാരിച്ചു ജീമൂതമല്ലൻ.

മഹോത്സവാഞ്ചനെയാനന്ദക്രീഡകണ്ടി-
ട്ടാസീനനായ്‌ അത്ര നിന്നില്ലൊരാളും
തദാ മല്ലപാദപ്രഹാരാഘാതാലാ തകർന്നു
മുദാ കാണിലോകങ്ങളും കൈകൊട്ടിയാർത്തു
വളർന്നോരമർഷേണ ജീമൂതനാസ്യാ
പിളർന്നാന ഭീമൻറു പാഞ്ഞെത്തി ചേർന്നു
ഇളമ്പും രസാൽ ഭീമനും നേർത്തടുത്തു
കളം പോരമപ്പോഴും ധിക്കിളിച്ചമഞ്ഞു.
കടത്തിൽ പരം നീർ നിറഞ്ഞിട്ടമർഷം
കടത്തിട്ട ഭണ്ഡാന നേർക്കുന്ന പോലെ
പടുത്വാന ജീമൂതനും ഭീമനും നേ-
ർത്തടുത്തിടിനാർ തങ്ങളിൽ ദ്വന്ദ്വമോടേ.
പറക്കും മഹാവജ്രശൈലദ്വയം പോ-
ന്നുറക്കെപ്പരം കൂട്ടിമുട്ടുന്ന പോലെ
കുറയ്ക്കാതെ ജീമൂതനും ഭീമനും ന-
ന്നുറയ്ക്കങ്ങളിങ്ങും പ്രഹാരം തുടങ്ങി.
മഹാതന്ത്രവിദ്യാനുസാരപ്രകാര-
പ്രഹാരാപഹാരാദി സാമർത്ഥ്യസാരം
മഹാരംഗമദ്ധ്യത്തിലാ രണ്ടുപേരും
വിഹാരപ്രിയന്മാർക്കു കാട്ടിക്കൊടുത്തു.
“ജയിക്കേണമിപ്പോളെനിക്കെ”ന്നു മല്ലൻ
“ജയിക്കേണമിപ്പോളെനിക്കെ”ന്നു ഭീമൻ
ഭയപ്പെട്ടിടാതൊത്തടിക്കുംവിധൌ വി-
സ്മയപ്പെട്ടു ലോകങ്ങളേറ്റം തെളിഞ്ഞു.
അതിപ്രൗഢമാമക്കളിത്തല്ലു കണ്ട-
ത്ഭുതപ്പെട്ടു മാലോകരോരോന്നു ചൊന്നാർ
ഇതിൻവണ്ണമത്യത്ഭുതാകാരമാം ത-
ല്ലിതിൻമുമ്പൊരാളും നിനച്ചിട്ടുമില്ല.

* * * * *

“ക്രൂരം തെററിടാതൊരുമിച്ചു ചേർക്കും
സമം തല്ലിടേണ്ടാകിലും പാത്രകാലാവിൻ
ക്രമം തെല്ലുമോരാ! വല്ലവനാണിദാനീം
ക്രമം തെല്ലു പോരിന്നു ജീമൂതനോർത്താൽ.”

പ്രീതന്മാരായിവണ്ണം പലമൊഴി പലതും
വിസ്മയപ്പെട്ടു ചൊല്ലെ-
ന്നോളം തന്നെ തേഷ്വുഗ്രപ്രതിഭടപടലീ-
ഭീമനാം ഭീമസേനൻ
ജാതോത്സാഹേന ജീമൂതനെയുടനെ പിടി-
ച്ചിട്ടു തന്മസ്തകത്തിൻ-
മീതേ പൊക്കിപ്പിടിച്ചുള്ളതരസമതൊലി-
പ്പിച്ചു ചുററിച്ചു വേഗാൽ.
കററക്കാരനാത്ത ജീമൂതനെ വടിവിലുടൻ
വല്ലവൻ പൊക്കിയേവം
ചുററിക്കും മട്ടു കണ്ടസ്സഭമുഴുവനുമാ-
നന്ദം ഭ്രമിച്ചുള്ളതതാൽ
“തെററന്നീ വല്ലവൻതാൻ നരഹരിഭഗവാ-
നന്യഥാ കാലഭദ്രൻ
ചൊററുണ്ണേഷ്ടാംക്ക കില്ലില്ലിതി”യിതി വിനയാ-
ലോപ്പമായ് ക്രൂപ്പിയാർത്തു.

ഇവണ്ണം ഒരു വട്ടം പവനജനലറി-
ക്കൊണ്ടു ചുററിച്ച നേരം
തൊവണ്ണംപോന്ന ജീമൂതനുടെയുടലിലെ-
സ്സന്ധിബന്ധങ്ങളെല്ലാം
ജീവൻപോമാറുഴിഞ്ഞു ജനമമമൊട്ടകൻ
ബോധമെല്ലാമൊഴിഞ്ഞു
പോവും പ്രാണൻ പിടഞ്ഞു ഭുവി പല വഴിയായ്
ചോരപാരം ചൊരിഞ്ഞു

ഭീമത്താരാട്ടമാസിതങ്ങളുടൻമുഴക്കി-
ജ്ജീമൂതനേഷ്യഝടിതി ദ്രുതിയിലൊന്നലക്കി
ത്തൂമിന്നലുള്ള ഖഡ്ഗമൊരങ്ങൊരവന്റെ ദേഹ-
മാമന്നിവപ്പൊഴുതുടഞ്ഞു പൊടിഞ്ഞു ചിന്നി.
ആനന്ദചിത്സുഖരസാബ്ധിയിൽ മുങ്ങി നിന്നു-
മാ നന്ദ്യസത്സഭയിൽപ്പെട്ടുടനെ വിരാടൻ
മാനിച്ചു തമ്മെയറിയാത്തവനായതേക ഹർഷം
മായിച്ചു വല്ലവനു ദ്രവിണം കൊടുത്തു.

കൊടുങ്ങല്ലൂർ ചെറിയ കൊച്ചുണ്ണിത്തമ്പുരാൻ.

മയൂരസന്ദേശം

൧. തിരുവനന്തപുരം

ശ്രീവാസ്യാനന്ദപുരമഴകിൽക്കണ്ടുപോച്ചുമുൻപ്പക്കവാഴും
ലോലാക്ഷീണാം മണികുഴലതിൽ പ്രീതിയോടേ വസിച്ചും
നീലശ്ലക്ഷ്ണീ തഴുകിന തളിരുകൾ ഗാത്രശ്ലേഷമായും
ലീലാനൈപുണ്യപ്രകരമതിലാം അത്ഭുതം ചിത്രമത്രേ!
ഉല്ലാസം ചേർത്താടവിടെയവളുടെ പുഷ്പങ്ങൾ ചന്ദ്രാസ്യമാരാം
മല്ലാക്ഷീണാം ഗണമുപവനേഷ്വാത്മകേശങ്ങൾ കശേരം ഉൾ
എല്ലാമൊക്കിൽ പ്രതിഫലിതമായുള്ളബിംബാംശമായിത്തന്നി
ചൊല്ലുന്നിതു സ്വര്ഗ്ഗമിതെന്നു കണ്ടിട്ടനന്തനഗരം താനും.
കോട്ടംതീർന്നോരതിൻ വടിവിൽ കോട്ടകൾ ഉള്ളനേകം തിൻ
കൂട്ടംതിങ്ങും കുന്തമതിനാൽ കൂട്ടമായോരെങ്ങും
തൊട്ടുംതന്നിൽ തൂക്കുവിളക്കുകളും പൂക്കളും പ്രസാദം
വാട്ടംകൂടാതെ ചിത്രമുഖ മാടങ്ങളെ ചൊന്നു പാടും.
ആതങ്കം തീർന്നാലധികവിദ്യുതിമാർ ഒരുമിക്ക കൊണ്ടുപോകും-
ത്രാതൻ ഗോപുരത്തെയെടുത്തു കൂടാതെ തെളിന്നിതാം
മാണിക്യം ഗോപുരംമേൽതലങ്ങളിൽ അന്യോന്യം തമ്പാരം
സ്ഥിതം കേരളമുഖമാം കൊള്ളികാഴ്കയാതെ.

യോജിക്കുന്നോരമലകവചം മാറ്റിലും ശാൎങ്ഗം കരത്തിൽ
ഭ്രാജിക്കുംനല്ലസിലതയുമായ്യുദ്ധഭേദംപെരുമാരോടേ
ആജിയ്ക്കുള്ളൊരു സ്വബലതകലൎന്നംസാദിസംഘന്നിതാന്തം
വാജിക്കൂട്ടംവരവഴുതവാമത്തമാനന്ദമേകി.
നാനാവൎണ്ണപ്രകടിതമഹൽക്കാന്തരത്നൌഘമാരോടേ
സേനാവൃന്ദംപെരുവഴിപകുന്നീടവേ പാൎത്തു കണ്ടാൽ
ശൌനാസീരം സ്വപദിനമിഹ സമ്പ്രാപ്തമിങ്ങാപതിച്ചോ?
ജാനാര്യേവം ജനമനമതിൽ ജാതമാകും വിതൎക്കം.
നേരേകോട്ടയ്ക്കു കവഴിയതായ്പ്പോയിനീയങ്ങുപൂൎവ്വ-
ദ്വാരത്തിൻദ്രാക്ക്പുരമതിനകംപൂക്കുപുച്ഛകേതന്ത്യാ
പാരംവാഗാപത്തിനമധ്യേ ജാധിഷ്ഠിതാസ്ഥാനംപാ-
ലീടേഴിന്നംപരിവൃഢമുപാസിക്കപൌരാജരാമം.
കാരാഗാരാകലിതസുരനാംദൈത്യനെനിഗ്രഹിക്കാൻ
ഘോരാകാരാധികമയമനേസ്സാമിലാത്തോവതാരം
പാരാവാരാദ്യതരരവമേകിതലോകാന്തകമ്പാ-
പൂരാധാരായിതഹൃദയമാരാധയാരാന്നൃസിംഹം.
സംസാരാംഭോനിധികളകടന്നീടുവാൻ കാംക്ഷയേവം
പുംസാം രോഗാദികളകലെവിട്ടെപ്പൊഴുംസേവ്യമാനം
തം സാരാൎത്ഥാന്നിഗമവചസാംതത്വമസ്യാദികാനാം
കംസാരാതിംകലയകലുഷംതീൎത്തുകൊണ്ടീടുവാനായ്.
പാലിക്കാനായ്ഭുവനമഖിലംഭൂതലേജാതനായ-
ക്കാലിക്കൂട്ടംകലിതകുതുകംകാത്തകണ്ണന്നുഭക്ത്യാ
പീലിക്കാലൊന്നടിമലരിൽനീകാഴ്ചയായ്‌വച്ചിടേണം
മൌലിക്കെട്ടിൽതിരുകുമതിനെത്തീൎച്ചയായ്ക്കേതദാസൻ.

കേരളവൎമ്മ വലിയ കോയിത്തമ്പുരാൻ,

സി. എസ്സ്. ഐ., എഫ്. എം. യു.

വ്യ. മലയവിലാസം.

(ഒന്നാം ഭാഗം)

ഇതരേതരനീലമഞ്ജുതിരുഫന്തനാക്കവിൻ
കരണീട്ടന്നുകരപത്രമെന്നപോൽ
ഇടയ്ക്കിടെപ്പൊന്തിനദന്തപങ്ക്തിയാൽ
ഉടക്കിവാനാരൈതല ചമ്പുപാളിയെ.
ജലശേഖരൻതന്നുടെരാജധാനിയിൻ
ബലത്തിനായ് തീർത്തൊരു കോട്ടതാനിതോ?
അതികലിസ്സന്ധ്യയുമർക്കമൂർത്തിയാൽ
പതിച്ചിടുന്നൊപ്പുതുതാഴികക്കുടം?
നിനച്ചിടുമ്പോഴിജ്ജനാട്ടിലെപ്പൊഴും
പൊഴിച്ചിടേണം മഴയെന്നൊരാശയാൽ
കരുത്തനാംഭോഗ്യവനന്തശേഖരി-
ച്ചുട്ടുള്ളസൂക്ഷിച്ചുവച്ചമേഘമാലയോ?
ആരോഹരോഹണൻബതലിന്ഗുമത്തിനാൽ
മഹാചലേന്ദ്രൻമലയാദ്രിയാണിവൻ
കുലപ്ര[illegible] കൊടിയിൽക്കളിച്ചിതാ
തിരുവ[illegible]യുന്നമാതവൻ
കുട[illegible]പോതു! മംഗളം
ഇടന്നി[illegible]ഭൂമിയിൽ?
അന[illegible]തുനിഞ്ഞ-
യ്യു കരു[illegible]കൊണ്ടലിണയോ?
അനന്ത[illegible]ൾക്കു സൗഖ്യമാ
നട[illegible]ലോർവ്വും?
യ്യു[illegible]പ്രതില്ലകെ-
ഉനാദ്യ[illegible]ലെണ്ണുന്നേ?

ഉഴന്നാപ്പോന്നഥപ്പുരിഷശ്ലഥനന്ദനൻ
സമാലസൻ പാമ്പിനുപദ്യാസം കരവാൻ
സ്വശ്ലപ്പമെലാകെ വരുന്നത സ്സ്മരൻ
കവീശപരമകർണ്ണമേനെ പല്ലരായിതോ?
കളിത്തൂവൽ ച്ചുന്ദനവൃക്ഷശാഖയാ-
ല്ലൂണന്നിര വണ്ണാനെന്റഴമെലവള്ളിയെ
വ്യഥാ വെറുംകണ്ണന്നിക്കുട്ടിയെവർച്ചിതി-
ച്ചുലിച്ച്ട്ടിംനീയളിക്കോപകാരിയോ?
അമഹാനചലശോഭിനിവെശുർ പ്പ്യയാൽ
പുലമ്പിനെൻതന്നെയിന്നാടമിനഞാൻ
വെട്ടിഞ്ഞിടാവൂമെകന്നപോകിലും
മനംവപ്പുസ്സിന്റെഴൽപോലെയന്തിയിൽ.
കിഴക്കനിന്നുലവന്നെയെന്നിയ
നെട്ടംപടിഞ്ഞാട്ടമറിഞ്ഞതെന്തിന്?
നിറന്നമന്താർമലർപോൽവികിലും
കഴിഞ്ഞയാകാ കിഴവൻ ദിവാകരൻ
നിനയ്ക്കിലീ നിൻ തലയെത്ര ഖുന്നതം!
ഞെട്ടിഞ്ഞുപോലെട്ടു തെലമാറ്റവും
കവിഞ്ഞുപോകുന്നിലെന്നാരെന്നോർത്തമാം
ഖരാംശുതന്റെ യാത്രയുമെക്കരിടാതിതെ.
കവച്ചുചാലിപ്പുലവാനലിലും
കത്തിച്ചുകറിട്ടോരു ആവൃതന്നിലും
പറന്നപോലപ്പുകവണ്ടിക്കുടിനിൻ
ശിരസ്സിലെറാതെ മടങ്ങിടുന്നിതാ.

(രണ്ടാം ഭാഗം)

കനിച്ചിടുന്നതിനോ നീ? കടലക്കരോ
ഗിരീന്ദ്രതക്കോട്ടുതന്നിടുംമുടി
കുമാരശോഭത്തിലമന്നുവാഴുമ-
ക്കുമാരിയെക്കണ്ടിടുവാൻതുനിഞ്ഞതോ?

മനസ്സിലായ്പ്പോയി ഭവന്മനോഗതം
വയസ്യ! നാം വിന്ധ്യനു വന്ന ദുർഘടം
സ്മരിച്ചിടാൻ സിന്ധു നുകർന്ന മാമുനി
പ്രയാതി തൻ ശിഷ്യകളോടിണങ്ങി നീ.
വഴുക്കുപാറങ്ങളൊരത്തൊരിക്കിലുനാം-
മിടത്തുപാർത്തേ പരദേശിസാമന്തം
ഉടക്കിടും പിന്നതുപോലെ പൂഡയും
നരക്കുരുമ്പുകളിലവന്ന പിമ്പിലാം.
വിഭാഗമീ കേരളപാണ്ഡ്യഭൂക്കളിൽ
പരക്കെയാചാരമിവണ്ണമെങ്കിലും
അഹോ വിചിത്രം മല,യൂഴി,യാഴിയെ-
ന്നിതൊക്കെയും കൂടി മറിച്ചു വേണമോ?
കുതിച്ചു പായും കടുവാകിടാങ്ങളും
മദിച്ചുരങ്ങും കളഭപ്രവീരരും
കളിച്ചുവാഴുന്നൊരു കാനനങ്ങളാ-
ലസഹ്യനാം നീ ബത! സഹ്യനാണുപോൽ.
തരംകിടച്ചാൽ പരഹിംസ ചെയ്യുമ-
ത്തരക്ഷുവിന്നും മറവന്നുമൊന്നുപോൽ
ഇടംവസിപ്പാൻ നെടുനീളമങ്ങു നീ
കൊടുപ്പതല്ലോ! ബത കഷ്ടമെത്രയും.
അല്ലെങ്കിലായതിലുമില്ലൊരു ദോഷമൊന്നാ-
മത്യന്തമുന്നതതരസ്ഥിതിയുള്ളവർക്ക്
തൻപാദമൂലമൊരുവൻ ശരണം ഗമിച്ചാൽ
കൈക്കൊണ്ടു കാത്തരുളിടേണ്ടതു കൃത്യമല്ലോ.
ബൊമ്പായിപുരം തൊട്ടിഹ കന്യയോളം
അമ്പോ! ഭവാൻ നീണ്ടു കിടന്നിടുന്നാൽ
മിണ്ടാമതക്കെന്നിയു കാട്ടുവായിലതാകെ-
പ്പുണ്ടാക്കിയൊരാപ്രൊത്തലിനാകിയേതു.

കീഴിലൂഴിവഴിയെപ്പോഴുംപുഴകളുമഴിയൊരുതിരചാലിയും
മേചിലങ്ങളുകിൽമാലമുലമുഴിലമ്പാഴേക്കെ മഴ ചിന്തിയും
കാത്തുകൊണ്ടിവിടെ നീയൊരന്തനിത്തുമാതിരിക്കമയാ
(ഗ്ഗിലൊ
കിട്ടകില്ലജലപാനമിച്ഛിതിയിലന്ത്രപായ്ക്കസ്ത്രീയാം.

ഗോവർദ്ധനാദ്രിയെയെടുത്തുപിടിച്ചുകൃഷ്ണൻ
ഗോഗോപരെസ്വജനരെമഴയിന്നുണച്ചാൻ
ഈനാട്ടിൽ നൂറ്റിമലയാദ്രിയെയന്നരാമ–
നെന്നോർക്കിലെങ്ങടവിടാതെത്തുണച്ചിടുന്നു.

എ. ആർ. രാജരാജവർമ്മകോയിത്തമ്പുരാൻ
എം. എ., എം. ആർ. എ. എസ്സ്.

ഉമാകേരളം മഹാകാവ്യം

പ്ര–സർഗ്ഗം

ശ്രീ വഞ്ചിനാട്.

നെടിയമലകിഴക്കുംനേരെഴുന്നാഴിമേക്കും
വടിവിലതിരുകയായിത്തഞ്ചിടും വഞ്ചിനാടേ!
അളിയനിതറിയിക്കാമല്ലികാഞ്ചിക്കനീതേ
മുടിനടുവിൽവിളങ്ങും മൂല്യമാണിക്യരത്നം.
അവരവരവർമേവുംദിക്കുമേലക്കുകേറാ–
മവരൊടതിനന്യായമൊന്നുമില്ലൊട്ടുമാർക്കും,
ധ്രുവമെവനുമവൻതൻമാതൃഭൂർമാതയെന്നാ–
ലവനിയിലവരംസാക്ഷാൽ‘മാസ്സി’ ക്കൊപ്പമാമോ.
പഴയകൃതയുഗംതൊട്ടിന്നുമുൾവാഴുമോരോ
കിഴവികൾനിരുപാധിക്കിൽപ്പൊക്കിയാംഗ്രക്കളെല്ലാം
ഉഴറിയുമധിമാമന്നോകിതാരേമന്നേ!നീ–
യശകൊഴുകിനപുഷ്യദ്ദൈവവനശ്രീവഹിപ്പൂ.

പണ്ടു പ്രളയശേഷം നിൻപിതാവായസാക്ഷാൽ
പരശുധരമുനീന്ദ്രൻ വന്നപ്പോളെടുത്തൊരപ്പാരിനെ
പരമവർ പരിപാലിപ്പൂ രാജ്യമന്നെയല്ലോ
പരമനുഗ്രഹമായിട്ടും നീയുമാതന്മജയിപ്പൂ
ക്ഷമയിലന്നുപുരം നീ തിരുതലമെഴിഗ്ഗേ ചെ-
സ്തുമലയമുകളുമൈന്നമലമുപ്പത്തിരിട്ടുപത്താൽ
പ്രമദവനവിരാജൽ കല്പകപ്പൂ പറിച്ചി-
ട്ടരികളുവനിരമ്യമപ്പോഴപ്രായമൊഴിപ്പൂ.
പെയ്യുമഴമുകിൽവാനിൽ സന്തതം പന്തിയായ് വ-
ന്നങ്ങിടവഴികളെല്ലാം ഭാഗത്തിലേക്കായ്
തണ്ണികളുന്നിയും നീ കട്ടിയിൽ കെട്ടിവെച്ചു-
ള്ളതുപൂരികൾക്കെന്നാരസ്ഥാനിടം ദൂനമാക്കും.
അനഘതപെട്ടമേന്മെവത്സലതാഗതിനാൽ നിൻ
സ്തനഗിരികൾ പൂരങ്ങനേൽപ്പതമ്സൂല്പമെന്ന്യേ
ലിനമന്നപരിപാനാചെയ്യുയാൾ തിന്നിലുണ്ടാ-
മനവധിചമൂധാന്യാപുഷ്ടിപൂണ്ടുല്ലസിപ്പൂ.
അരിയജനമിണങ്ങും നിന്റെ മൈതാനമാകെ
ഫലിതപരവതാനികൊക്കമുൻ ഭൂശില്പം
പരിചിതമൊട്ടുപകർണ്ണിപ്പൂട്ടപാടന്നപക്ഷി-
പ്പരിഷയുടെജനിക്കെപാശിതിൽ ചാരിതാർത്ഥ്യം.
അരികിൽവളരെനോക്കി വാണപ്പൂർവനീതിമിത്തം
തപരിതരകലെയാരയാരംണ്യധ ഞാഗിലിക്കേ
പിരിവതിനിടയെന്ന്യേ നീ ഖലിപ്പിപ്പ ഞ്ഞും
സരിദ്വരജതശ്രീസ്ഥലമാപാങ് കതിയാരല.
കരിണികൾവരിയായ് നിൻശീതളച്ഛായകളും
ഗിരിതടികളിലമ്മേ! സഞ്ചരിക്കുന്ന മന്ദം
അരിയസഖികളോടും സെപ്പൂചൊവന്തിനേര-
ത്തരിയവർമണിമാർനിന്നിടുത്തിൽകണ്ടകേ.

നിയതിതങ്കളംബോമുമ്പുഞാൻ മുമ്പുഞാനന-
ന്നയതമമലശൈത്യംവാച്ചനിൻകാനനങ്ങളും
നിയതമഴിമകൊലുംകുള്ളിലാസന്റെമേധ-
ക്കയൽമിഴി! നടകൊണ്ടീടണ്ടലങ്ങാംപഥങ്ങളും.
അലാറുകശലയാംനിൻശില്പമുല്ലനാമാക്കം
ലെനിബവിധപലാശില്പന്തലിൻതാഴയായി
സുലളിതവനലക്ഷ്മീദേവിയാംകണ്ണുകോലാ-
ഹലകലവിയിൻവായ് പൂനിത്യകല്യാണഘോഷം.
പരിമളമിളകീടുംപൊട്ടണിപ്പുഷ്പതല്പ-
പരിഭവതിമകാട്ടിക്കപ്പെകപതായശേഷംവള്ളി
പരിണതശശിബിംബംപാത്രത്താരത്തനമിൻനൽ-
പരിചയസുഖമേൻപൂ ശൗര്യപാന്ഥംതിങ്കൾ.
ഒരുജലകണമേ ഞാൻ ചാതകം വാതുറന്നാൽ
പെപതമഴപലതേകംകൈകരണ്ടലിൻകൂട്ടംകട്ടാൽ
ഒരുയവമണികിട്ടാൻ കഷ്ടകൻകണ്ണയച്ചാ-
ലുതകളുമതുടൻനീ നൂറുനൽ കന്നതായേ!
അടിപിടിപലമട്ടിൽക്കള്ളുവെട്ടുന്നതള്ളി-
പ്പടിപണിപതിനെട്ടുംകാട്ടിടുംകഷ്ടകന്നും
മടിയൊഴുവകനൽകാൻമറവുമന്നിന്ന; നീയാ
ഝടിതികതകിൽ മുട്ടും ഢിക്കൊന്നംകാമധേനു.
ശ്രുതിയുടെകളിവീടാംനിങ്ങളപാഠശാല ചെന്നാൽ-
ക്കതിരഴകിലിളക്കംപൊന്നിളംതെന്നലമ്മേ!
അതിൽമിഴിയണവോൻതൻഹൃത്തുമമ്മട്ടിളക്ക-
ന്നതിനമൃതിന്മേളുംപക്ഷപാതംപെടാതെ.
അതളമെവിടെയുംനീയെങ്കിലുംനിൻമഹത്വ-
പ്പൊരുമപുലരുവോരിക്ഷേത്രസാന്നിദ്ധ്യത്തിലെത്തി
തിരുവടിമലർക്കൂപ്പിസ്വാശതാനന്ദതീർത്ഥം
ഒരുകുറയൊരുകൈകൊണ്ടാണു ഞാൻ സ്തുതിചാർത്തുകന്നമ്മേ!

വലവുമിടവുമോരോതോടൊടൊന്നിച്ചുകരന്തി-
ച്ചലവികൾകലരുംനിൻകായലിൻപങ്ക്തികണ്ടാൽ
നലമൊടുതിരുമെയ്യിൽച്ചാർത്തിമുദ്രാനിബദ്ധാ-
മലതരമണിഹാരം പോലെയേതോന്നു തായേ!
കമതിപവൃതിയെന്നൽസ്വാമി വാഴുന്ന ത്തോപ്പാം
ക്ഷമയുടെയരികത്തേക്കെത്തിനോക്കിച്ചിടാതെ
ന്നമലസുഷമമേവുംമാളികേ! നാളികേര-
ദ്രുമതതിതലപൊക്കിക്കാവൽനില്ക്കുന്നു പുറവും.

വിനതയുടെവിഷാദംനീക്കുവാനായ് ക്ഷണാന്ത-
ത്തനയനമൃതകുംഭം പണ്ടുപോയ് കൊണ്ടുവന്നു;
ജനകജനനിമാർതൻദുഃഖമാററീടുവാനീ-
ത്തനയരമൃതകലശത്തിൽലേശം പകർന്നു.

പരിചിൽവിഭവമാളുംതോട്ടമോരോന്നുമോരോ
പെരിയതറവാട്ടിൽപ്പെട്ടകാർന്നോർകളെന്നേ
ന്നരികിലണയുവോരെപ്പൂഗതാംബൂലമേകി
ത്വരിതമുചിതമമ്മേ! സൽക്കരിപ്പാനിരിപ്പൂ.

ഒരുവനധനമേകിപ്പിന്നെയുണ്ട് ധാഗ്ര്യനായ് നിൻ-
തിരുമടിയിലുറങ്ങുംപത്മനാഭങ്കൽനിന്നും
വിജിതിലതിഭാഗ്യംനേടിനീനിന്റെമക്കൾ-
ക്കരുളിടുവതുശീലംതമ്പിരാട്ടിക്കു സാമ്യം.

വളരെവിദിതമല്ലോനിന്നിലെത്തോപ്പുകാണെ-
ന്നളവി 'തളിക'യെന്നായ് ചൊന്നതിൻഭാവമിറങ്ങി
'നളി'നൊടതാനനായ് 'ഫണി'നില്ക്കുന്നതെമ്മാൽ
കുളമചിവദനത്തിൽകമ്രപത്രാളി പാകി?

'മരവുമമരവനമമ്മേ! മാതൃഭൂവെന്നവണ്ണൽ-
പ്പൊരുളമവനതിങ്കൽസ്നേഹമെന്നാപ്തവാക്യം;
കരുണയൊടുനിശംനീകാക്കിലും നന്ദിയേറ്റു
മരവുകപതിപമംനിൻ ചെക്കർകാക്കന്നകന്മാർ.

തിരുവുടലെ പാർത്തൊരേക്ക് കണ്ണിലാനന്ദബാഷ്പം
പെരുകിയുരുകുമെന്നും കോൾമയിർക്കൊണ്ടുമമ്മേ!
നിരുപമതരമാകുംസൗഖ്യനിർവ്വാണമായോ-
രരുവിയിലടിയന്നിന്നുള്ളുതുള്ളിക്കളിപ്പൂ.
അടിയനിനിയുമുണ്ടാം ജന്മമെന്നാലതെല്ലാ-
മടിമുതൽമുടിയോളം നിന്നിലാകട്ടെതായേ!
അടിമലരിണപോലും താങ്ങുവാൻ മറ്റൊരേക-
ത്തളിയുവതുണ്ടോ ഞങ്ങൾക്കാ മുക്തിസിദ്ധിക്കപോലും.
സതി!കനിവിനൊടും ചൊവ്വേറ്റെന്നെന്നുമെന്നെവന്ദ്യം
പതിവിനഴലശേഷം മാറ്റിനീ പോറ്റിയല്ലോ;
ഇതിനുപകരമെന്താം?നിന്റെകാരുണ്യത്തിലെങ്ങൾ
ക്ഷിതിയിലനിശമമ്മേ!നിൻകൃപശ്രീതദാസ്യം.
പരമപുരുഷശക്തേ! ലോകരക്ഷാനിരതേ!
പരശുരാമപ്രതാപേ! പാതജിതാന്തകാലേ!
പരമിവനസമർത്ഥം പാലിപാതല്ല,നീയേ!
പരവശതയകറ്റിപ്പാലനംചെയ്കതായേ!

കവിതിലകൻ ഉള്ളൂർ എസ്സ്. പരമേശ്വരയ്യർ,
എം. ഏ, ബി. എൽ., എം. ആർ. ഏ. എസ്സ്.

ഭാഷാരഘുവംശം.

൧൧-ാം സർഗ്ഗം.

൨൦. പരശുരാമൻ.

അതിയാൽ പ്രഭാപടലമൊന്നുപിന്നെയ-
ന്നതിനിട്ടസൈന്യമതുമുമ്പിൽവന്നപോൽ
അതിലൊച്ചിറയിട്ടൊരുനാകിനി-
ന്നതിലൊരുപുരുഷനെകണ്ടറിഞ്ഞുതേ.
ജനകന്റെഭാഗത്തൊടു പൂണൂലുമാ-
ജ്ജനനിക്കുമന്ത്യപടുവില്ലുമന്നവൻ
ദിനനാഥനിന്ദുവൊടുചേർന്നപോലെ, പ
രമനാതപംബിനോടുചേർന്നപോലെയും

നിലവിട്ടങ്ങു പിതൃവാക്കുകേട്ടുടൻ
തലകൊയ്തു തന്നുടെ വിറയ്ക്കുമമ്മയെ
കൊലചെയ്തു മുമ്പുദയയെ ത്യജിച്ചിത-
ന്നുവശാലി പിമ്പു നിഖിലോർവ്വിയെയുമേ.
അരിരാജലോകനിധനം കഴിച്ചുതി-
ങ്ങിരുപത്തിയൊന്നു കുറിയെന്നു കാണികൾ
അറിവാനിതെന്നപടി ചെയ്തിതായവൻ
ശരിയായ്ത്തലങ്ങളിലക്ഷമാലയെ.
പിതൃനിഗ്രഹത്തിലതിരോഷമാർന്നശ്രു-
പതിനാശരീതിയെ വഹിച്ചു രാമനെ
എതിരിട്ടു കണ്ടു സുതബാഹുവീര്യവുംനിജ-
സ്ഥിതിയുംനിനച്ചു നൃപനല്ലലാർന്നിതന്നാൻ.
സുതരോരുനൂറുഹതരായൊപ്പമുള്ള വി-
ശ്രുതരാമനാമമതിനീന്ദ്രനായഹോ!
ഹിതവും മഹത്വവുമായിരുന്ന മ-
ഹിതഭാരമൊന്നുമില്ലെന്നായതിൽ.
പരമാർത്ഥമാർത്തിയിലൊരു മാല്യമാലയാ-
വരവേറ്റുവാക്കുവകവച്ചിടാഞ്ഞവൻ
ഭേതാഗ്രജന്മൻ നൃപരാമവാരനിനി-
യ്ക്കിടമൊരുമുഗ്രതയേറ്റിചെയ്തിത.
പടവില്ലുമപ്പുറപ്പാടുമായ്പ്പുതൻ വിരൽ-
ക്കിടയിൽ ശരത്തെയും തന്നുടെ കൈയ്യോടവൻ
അടലിന്നമാത്രമോർത്ത്, പടിതെല്ലുമെ
തടവാതെ രാമനോടെതിർക്കാനൊരുങ്ങിനാൻ.
അപരാധമോർത്തു പലവട്ടമിങ്ങുടൻ
നൃപനിനൊരുമ്പെട്ടൊരാമനെന്നിതെങ്കിലും
നൃപപുത്ര! നിന്റെ ചൊല്ലിക്കേട്ടതല്ലിനാൽ
കൃപവിട്ടുസ്പൃഹനിരൂപണമായിതാൻ,

ഒരുനാളുമന്നൃപവരൻ കലർന്നിടാ-
ത്തൊരുയശശ്ചാപമതുനീക്കിയോടിച്ചുപോൽ
കനത്തുനിന്നുള്ളിലത്ഭുതം കൈയ്യെങ്ങയാൽ-
പ്പുകഴ്വിസ്ഫുരംഗമിഹ ഭാഗമെന്നു ഞാൻ.
ഇതുനാൾ വരെ ജഗതിയാമതെന്നപോ-
തുകൊണ്ടറിഞ്ഞിടുംതെന്നമാത്രമാം
അതുമാറ്റിയിന്നു പുകൾ പൊങ്ങിടുന്നനീ-
യതുകൊണ്ടു നാണമണയുന്നിതുള്ളിൽമേ.
ഇതുപേർഗ്ഗിരിക്കുമിശ്വവേതാട്ടവാ-
നതുതാനെനുഴുമസമാപരാധികം
ഒരുപസ്ഥിതാവിനെ ഹരിച്ചുവൈരമേയൻ
പുകൾകീർത്തികക്കുവതിനോർക്കുമത്രമേ.
അതിനാൽ നൃപാന്തകരവിക്രമത്തിനാൽ
മതിനോമമില്ലജിതനിങ്ങിരിക്കുമേ
അതിയായ് ഗുണാബ്ധികളിലൊപ്പമായ് ജപി-
പ്പതിനാലെ വന്നിയുതവാനുകാൺമുനാം.
കതാർത്തനമാഹരിഹര്ച്ചുനീയൊടി-
ച്ചുതവൈരവമ്പില്ലിനതിയായെഴും ബലം
ചെറുകാറ്റുമപ്പഴയാഴ്ക്കിനാലെവേ-
റുതാക്കരസ്സ്മലെഴരംമറിക്കുമേ
അതിനാലെയീമഥനസ്സിൽ ഞാനൊരു ച-
ത്തനിയായ് വലിച്ചുതരം തൊട്ടക്കനീ
ക്ഷിതിപാലപുത്ര! പകവണ്ണതാറവേ-
ന്നതിനാലെ തന്നെയിഹ സമ്മതിക്കാൻ.
അതുജപലൽപത്മധാരയിൽ
പെരുതാകുമൂലമതിനെങ്കിലിന്നിനി
വെറുതവിടവിൽക്കരിയതാൻ തഴവെഴ-
ന്നൊരുകൈകൾ ചത്രയുമിങ്ങിരിക്കനീ.

കവിതിലകൻ കണ്ടൂർ നാരായണമേനോൻ ബി. എ.

———